

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

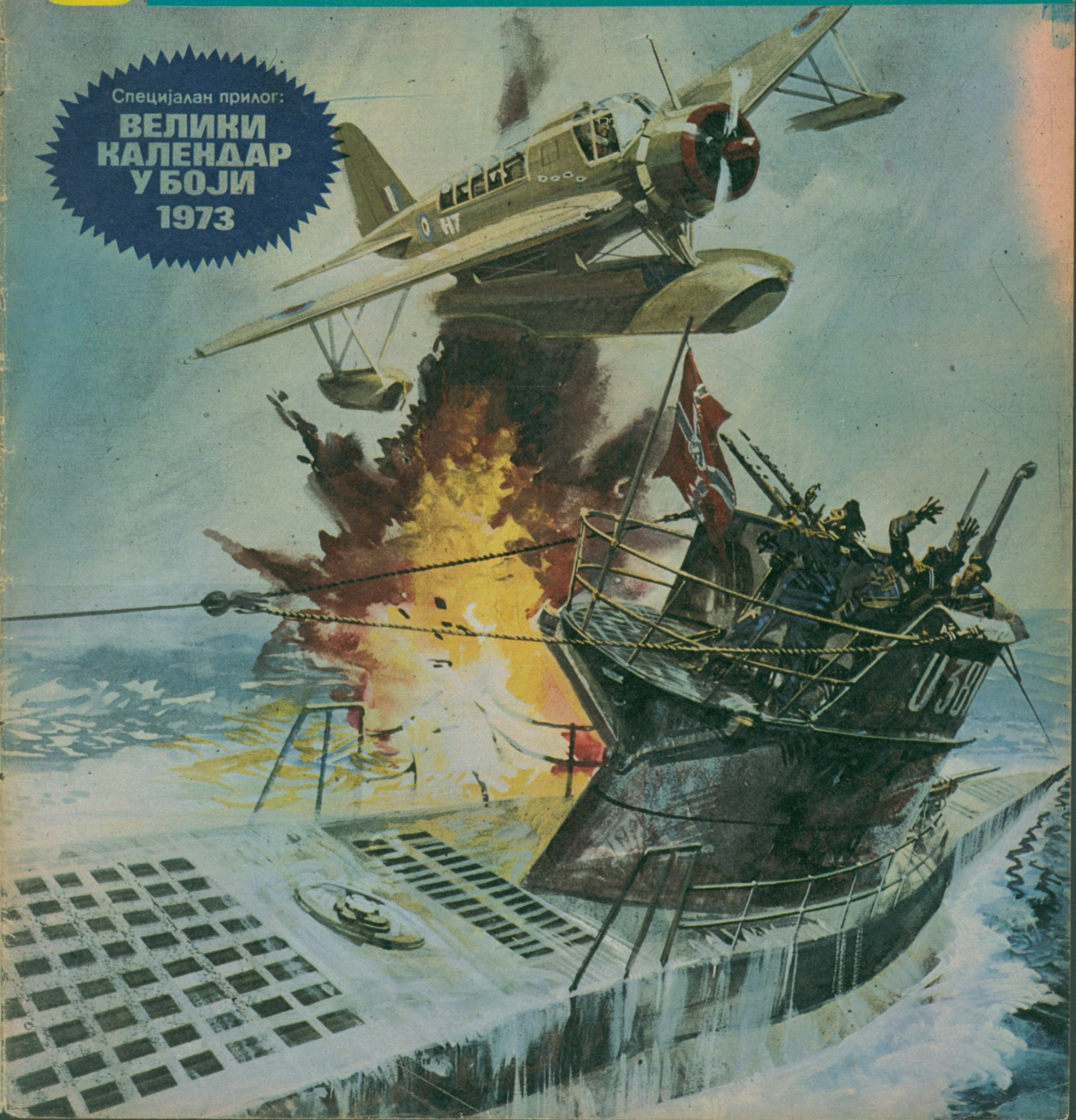
2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
1094
15. XII 1972.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

Специјалан прилог:
**ВЕЛИКИ
КАЛЕНДАР
У БОЈИ
1973**

Ripley

Веровати или не!

ТЕШКО НАСЛЕЂЕ

У ПЛЕМЕНУ ЧИН КОЈЕ ЖИВИ У ГОРЊОЈ БУРМИ НАЈСТАРИЈИ СИН МОРА ДА СЕ ПОСЛЕ ОЧЕВЕ СМРТИ ОЖЕНИ СВИМ ЊЕГОВИМ УДОВИЦАМА — ИЗУЗИМАЈУЋИ РОЂЕНУ МАЈКУ — КАО И НАЈМЛАЂОМ КЕРКОМ ОЧЕВЕ НАЈСТАРИЈЕ СЕСТРЕ!

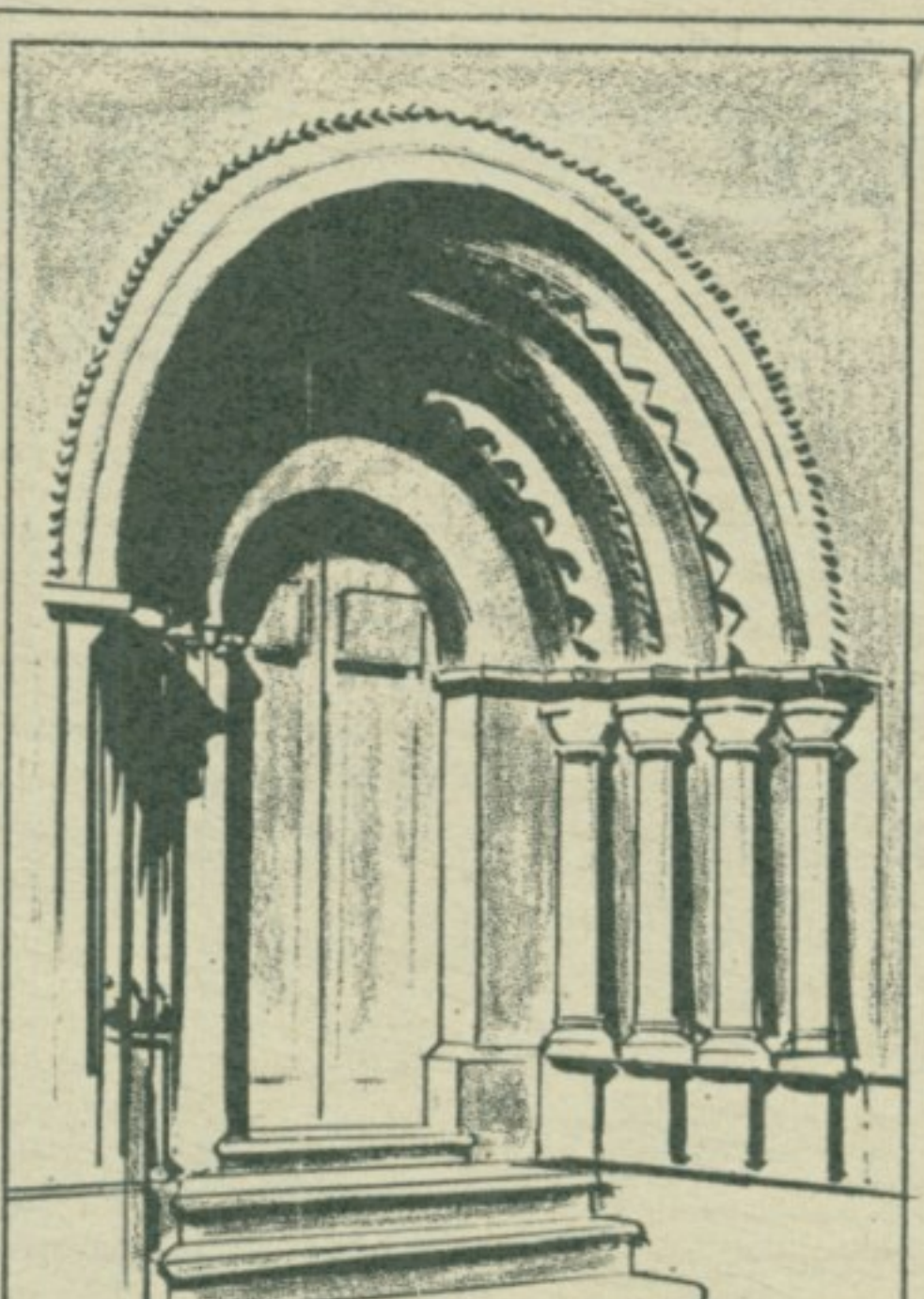
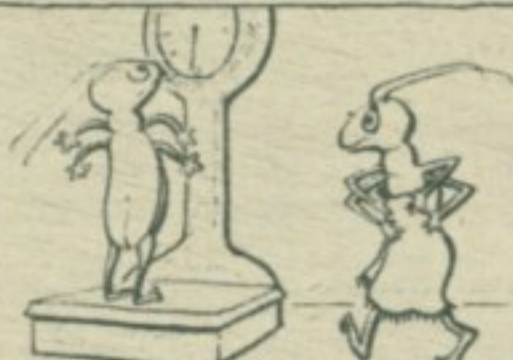

МЛЕКАЊИЈСКА КОЛА

НА АЗОРСКОМ ОСТРВУ СЕЧЕ МИГУЕЛ ВУКУ ОВЦЕ.

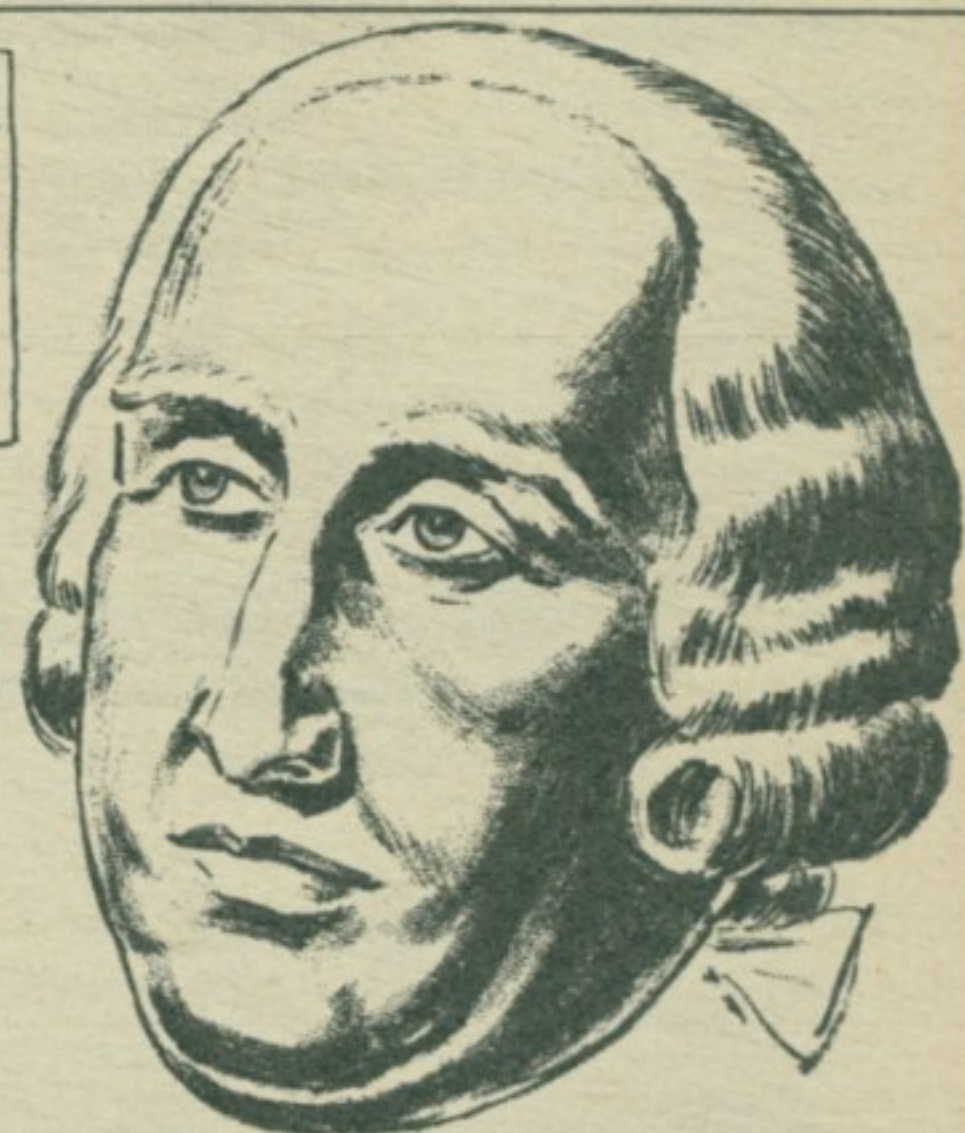
БОРБЕ ЦВРЧАКА

КОЈЕ СУ НЕКАД ОДРЖАВАНЕ У КИНИ, БОРЦИ СУ МОРАЛИ БИТИ ИЗМЕРЕНИ.

ПОРТАЛ

ИЗ 13. ВЕКА СКИНУТ ЈЕ СА ЦРКВЕ СВЕТОГ МАРТИНА У МЕРИДИ (ШПАНИЈА) И УГРАЂЕН У ЦРКВУ У ТОРМИЉУ. ЕТО ГОДИНА КАСНИЈЕ ПОРТАЛ ЈЕ ПОСТАО ГЛАВНА КАПИЈА ЈЕДНОГ ЗАТВОРА ДА БИ БИО ПОСЛЕ ДВА ВЕКА ПОНОВО ВРАЋЕН ЦРКВИ СВЕТОГ МАРТИНА ГДЕ СЕ И ДАНАС НАЛАЗИ.

ФЕРДИНАНД IV

(1751-1825)

КОЈИ ЈЕ ВЛАДАО НАПУЉЕМ 66 ГОДИНА УБИО ЈЕ У ЛОВУ 1820 ДИВЉИХ СВИЊА, 1968 ЈЕЛЕНА, 5 МЕДВЕДА, 13 ВУКОВА, 17475 ЗЕЧЕВА, 354 ЛИСИЦЕ, 15350 ФАЗАНА, 1625 ДИВОКОЗА, 1625 СРНАКА И 12435 ЈАРЕБИЦА.

ЈЕДАН ГРМ РУЖЕ

ПРЕСЕЉИВАН 5 ПУТА И 3 ПУТА СЕЉЕН С ЈЕДНОГ КРАЈА АМЕРИКЕ У ДРУГИ ЦВЕТАО ЈЕ 76 ГОДИНА.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЧ ЧУЛИ ДА...

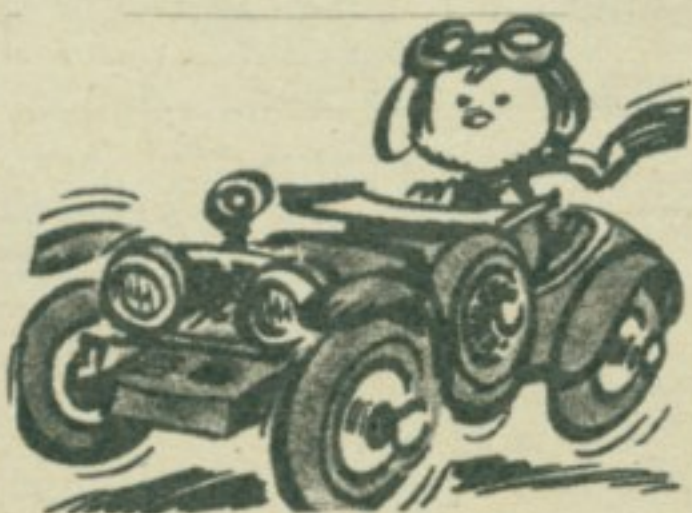
● зуби умњаци расту последњи, обично између 18. и 20. године живота. Међутим, има особа које су добиле умњаке тек у тридесетог години.

● недавно се у Лондону под необичним именом „Моћ игре“ појавио водич намењен хипицима. У овом водичу до детаља је описано шта хипици једу, како се облаче, спавају, путују и одржавају хигијену.

● предњу вучу код аутомобила пронашао је 1905. године Американац Кристи. Међутим, практично су је први пут употребили тек 1926. године француски инжењери Жан Грегуар и Пјер Фенај са својим трактом.

● први човек, амерички астронаут Армстронг, ступио је на Месечево тле 21. јула 1969. године у 3 часа, 56 минута и 20 секунди.

● једно предузеће из енглеског града Шефилда од пре извесног времена производи пластичне потковице. Предност ових потковица начињених од изванредно отпорне пластичне материје полиретан је у томе што боље приањају уз ногу коња, мање га озлеђују, мање су бучне и мање општеју коловоз.

● мада је практично неизводљиво избројати колико капи кише падне за пола часа, сматра се да за то време један олујни облак донесе на земљу око шест трилиона кишних капи.

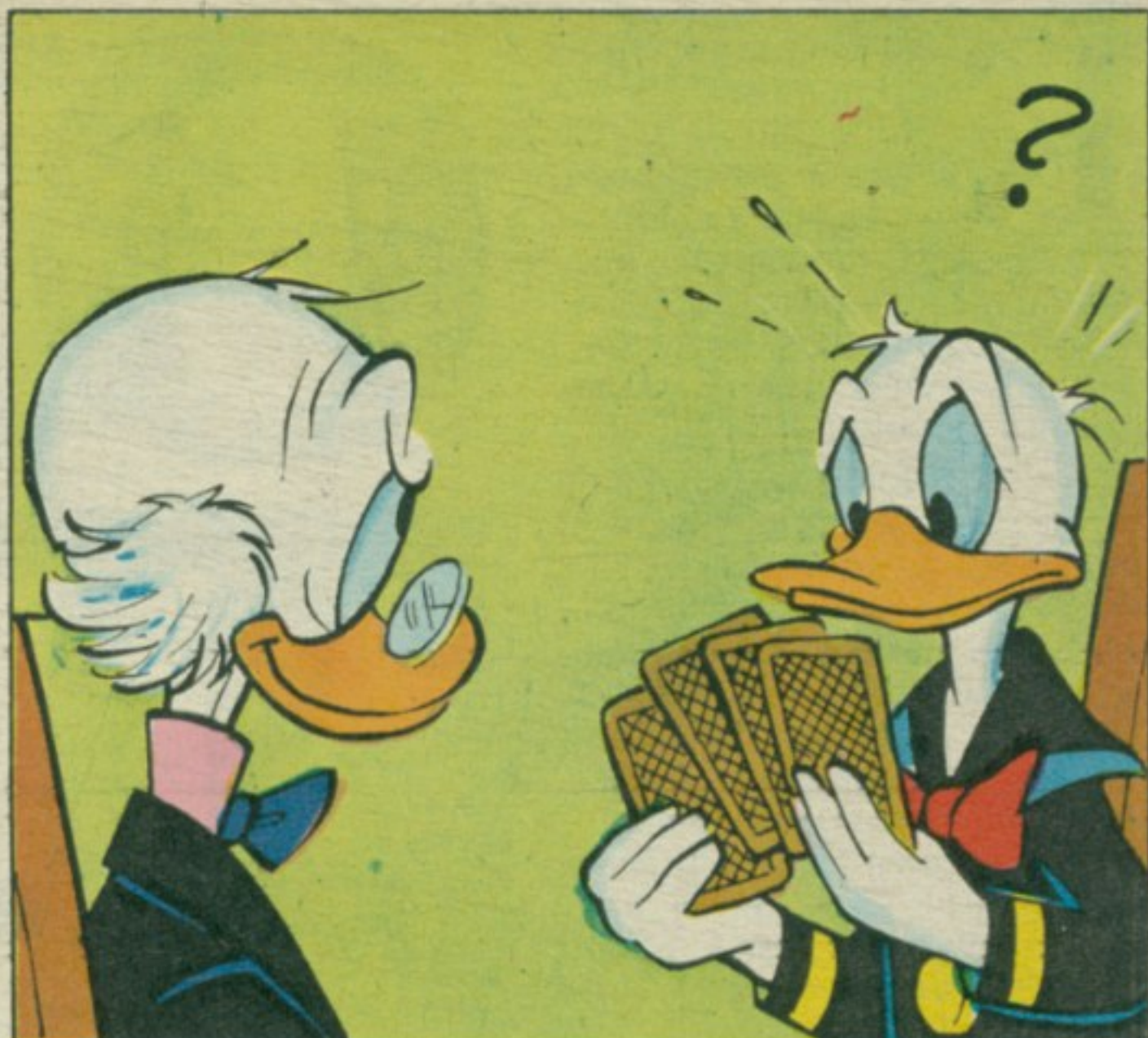
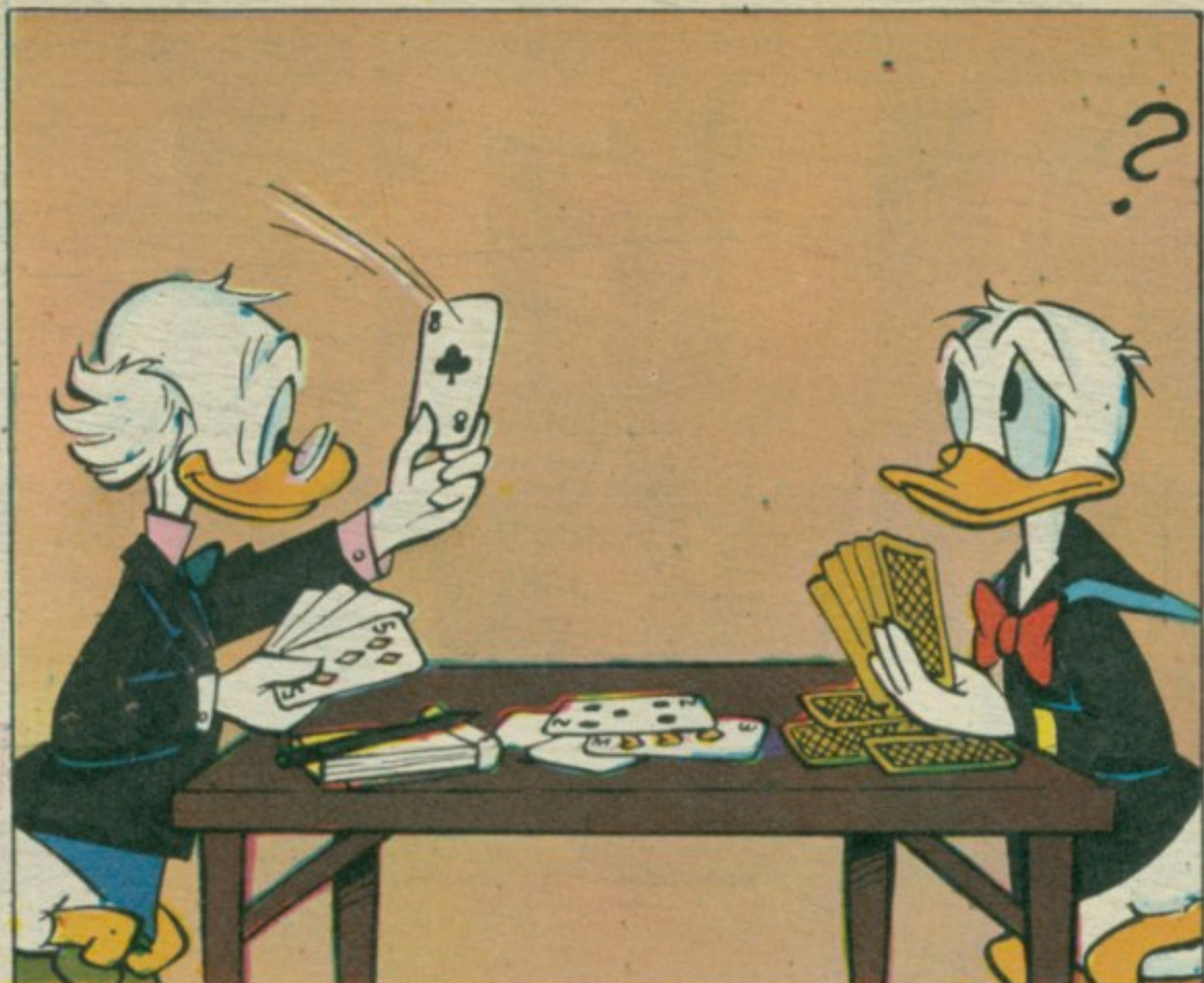

● у старом Риму постојале су специјалне бочице од стакла у којима су Римљанке скупљале своје сузе радоснице. Више оваквих бочица, старих и до 2500 година, пронађено је у откопаним римским гробовима.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

Када је заповедник подморнице СЕРАФ поручник Џуел ушао у канцеларију адмирала Фокса, команданта британске подморничке флотиле, ту је за-текао још једног посетиоца у униформи капетана коман-доских јединица.

— Упознајте се с капе-таном Мек Клером, Џуел. — рекао му је адмирал. — Пре косутра ћете у најстрожој тајности испловити у прав-цу Тиренског мора. Ваш за-датак је да на одређеном месту, у близини Ђенове, искрцате оружје и експло-зив за италијанске партиза-не. Мисија је важна и при-лично опасна: обала добро чувана, патроле честе, а ве-роватно ћете наићи и на минска поља! Помагаће вам командоси капетана МекКле-ра.

СЕРАФ је испловио 27. августа 1943. године. Тако је почела тајна операција названа ТЕРИЈЕР.

МекКлер је позеленео

У подморници су се, осим посаде и поручника Џуела, налазили и искусни коман-доси капетани МекКлер и Крафт и наредник Томпсон. Сав расположив простор био је пун врећа и сандука са оружјем и експлозивом. Че-лични труп СЕРАФА секао је таласе по мирном мору. Било је веома топло.

Након четири дана на хо-ризонту се указала ниска линија италијанске обале. Небом је кружио један из-виђачки авион у рутинској потрази за подморницама и СЕРАФ је, први пут од

ОПЕРАЦИЈЕ ТЕРИЈЕ

почетка пловидбе, морао да зарони. Авион их није при-метио.

Око поноћи Џуел је из-дао наређење да се изрони и људи припреме за скоро искрцавање. Али, само што је СЕРАФ додирнуо површину, навигациони официр забринуту позва заповедни-ка Џуела:

— Испод нас је минско поље, поручниче!

Џуел није ни трепнуо, ка-петан МекКлер је позеле-нео. Но, адмиралово наре-ђење било је сасвим јасно: оружје се морало искрца-ти на одређеном месту и никаква одступања нису доз-вољена.

СЕРАФ је заронио, укљу-чен је мински детектор и

подморница је, брзином од само 2 чвора, на дубини од 60 метара, кренула у неиз-весност.

Посада је ћутке, у савр-шеној дисциплини, обавља-ла свој посао. Састојала се од ратних ветерана, навик-нутих на опасност. Свима је било јасно да, ако нале-те на мину, немају никак-вих шанси и о томе се није разговарало.

Роман у наставцима

Капетан МекКлер и ње-гови командоси, иначе неу-страшиви у најопаснијим ди-верзијама, презнојавали су

се ненавикнути на скучен простор подморнице. Запо-ведник СЕРАФА поручник Џуел мирно је читао нови-не. Његова хладнокрвност умирила је најзад и МекКле-ра. Прошао је читав час. Навигатор је извештавао да се дно диже.

Још један час. Дубина је сада износила 30 метара. Џуел је прочитао вести и помно је студирао мале ог-ласе. Навигациони официр јавио је да, по његовом ра-чуна, из минског поља тре-ба да изиђу за око 40 ми-нута.

Нервоза као да је порасла за неколико степени. Пог-леди командоса сваки час су бежали према великом часовнику. Као да су хтели да пожуре време. Поручник

Џуел прешао је на роман у наставцима.

Најзад је навигатор, буч-но одахнуо, извукао из це-па пљоску са вискијем и, искапивши је у једном гут-љају, свечано објавио да је подморница изишла из мин-ског поља и да их од ита-лијанске обале деле само 3 километра.

Тек тада је Џуел оставио новине и наредио да се из-баци перископ. На хори-зонту ничег сумњивог, уре-ђај за акустичко откривање препрека није давао ника-кав сигнал. СЕРАФ је нај-зад могао да изрони!

На палубу је извучен ве-лики гумени чамац у који су се укрцали командоси, пошто је претходно натова-

ИЈА Р

ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ

Када је заповедник подморнице Џуел извукао перископ, имао је шта и да види — гледао је право у бок немачког разарача удаљеног свега десет метара!

рен врећама и сандуцима за италијанске партизанае. Поручник Џуел отпратио га је погледом са командног моста. Командосе је убрзо прогутало мрак и Џуел је могао да чује само лако ударање весала.

Светлост у прозору

МекКлер је био сасвим спокојан. Чинило му се да сада, када се ишчупао из загушљиве утробе СЕРАФА ништа што их очекује не може да буде страшно. Чамац се приближавао стеновитом ртлу Каза д'оро, само тридесетак метара делило их је од циља.

Из чамца се видела дрвена барака, делимично заклоњена стенама, а светлост у једном прозору указивала је на присуство људи. Назирала се и дугачка линија оgrade дуж читаве обале.

Дно чамца запарало је песковито дно. МекКлер је искочио и, газећи кроз пливачки потрчао према разбацаним стеновитим громадама. Требало је испитати око линију и утврдити да ли је око бараке постављена стража.

Ограда је била од бодљикаве жице — за командосе никаква препрека! Страже нигде. Хитро се пребацио од заклона до заклона. МекКлер се вратио на обалу где су Крафт и Томпсон већ искрцавали драгоцене вреће и сандуке. Неколико минута касније сав материјал пребачен је у природан заклон од стена.

На реду је била барака са осветљеним прозором. Наредник Томпсон је нарочитим клештима пресекао бодљикаву жицу и нечујно се привукао бараци. Вратио се скоро истог часа — да јави како у соби седи десетак наоружаних Немаца!

Место одређено за предају оружја налазило се у ували на крају плаже. Према упутству добијеном од адмирала Фокса сандуке је требало закопати у песак. Али, нико није очекивао да ће их тамо дочекати барака пуна немачких војника.

МекКлер се брзо одлучио: пролаз кроз бодљикаву жицу хитро је проширен, капетан Крафт привукао се бараци и заузео положај који му је омогућавао да прати сваки покрет оних унутра. За то време капетан МекКлер и наредник Томпсон пребацивали су у увалу вреће и сандуке.

С ножем у руци

После једног сата Крафт им даде знак да се сакрију. МекКлер и Томпсон угледаше на вратима бараке немачког војника како креће у обилазак терена — право према њиховом скровишту! За њим се, нечујно као мачка, привлачио Крафт са ножем у руци.

Немац је застао тек на два корака од стене иза које се притајио МекКлер. Командоси су престали да дишу. Но, војник баци летимичан поглед унаоколо, гласно хздахну, премести аутомат у другу руку, плућу на земљу и — пође назад према бараци. Обала је опет опустела.

За следећих пола часа командоси су уклонили све трагове свог присуства и укрцали се у гумени чамац. СЕРАФ их је очекивао на површини. Пошто су наздра

вили успешном окончању операције ТЕРИЈЕР чашицом доброг брендија, подморница је бешумно заронила.

Добро расположење трајало је читаве ноћи и следећег јутра, а онда се опасност поново надвила над СЕРАФ. Осматрач је угледао три брза непријатељска брода која су по свим знацима трагала за подморницама. Из главне команде стигло је наређење да се СЕРАФ склони у затоне око острва Корзике и одатле вреба.

Трећег септембра СЕРАФ се укотвио на 8 километара од луке Бастије, а само неколико часова касније Џуел је кроз перископ угледао два теретна брода у пратњи једног разарача и једне ведете. Посада подморнице, у стању приправности, очекивала је команду.

— Цеви I, II, III, и IV — пали! — наредио је Џуел.

Сигналне лампице засветлеше и четири торпеда грунуше из цеви. Џуел брзо увуче перископ. Сви су на пето очекивали експлозију. До ње је и дошло, али — пре времена!

Испред Бастије постоје велики пешчани наноси који се под дејством таласа и струја стално крећу мењајући из минута у минут конфигурацију дна. Несрећа је хтела да се између подморнице и бродова баш у тренутку испаливања нађе једно такво пешчано острвце. Сва четири торпеда забила су се у њега и експлодирала!

Каква је то бука?

Експлозија је изазвала огромне таласе који су СЕРАФ буквално избацили на површину. Људи у подморници попадали су један преко другог нагло изгубивши равнотежу. У општем метежу Џуел је издао наређење да се у коморе за баласт пусти вода и под овим допунским оптерећењем СЕРАФ је поново заронио.

Отпочео је лов на подморницу. Флотила разарача и ведета из луке брзо је одредила њен положај. Џуел

је наредио да се зауставе сви мотори. Дубинске бомбе плуштале су око СЕРАФА који се тресао и шкрипао као да ће се сваког часа распасти. Напетост у тесној унутрашњости подморнице расла је из минута у минут.

На ужас МекКлера и осталих командоса Џуел је опет извукао новине и бацио се на читање.

Срећа, која је дотад пратила СЕРАФ чувајући га од директних погодака, најзад му је окренула леђа — једна бомба оштетила је део командног моста, друга се сручила на палубу! Људи су напрегнутог слуха пратили котрљање бомбе по металу, бројали ударе о ограду и командну кулу. Затим — бомба склизну и нестала у дубокој јами на пешчаном дну! Посада која то, разуме се, није могла да види и даље је очекивала експлозију.

Џуел је, најзад, одлучио да ризикује. Наредио је да се укључе мотори и изрони на перископску висину. А када је погледао кроз перископ, имао је шта и да види — гледао је право у бок једног разарача са раздалјине од свега десетак метара!

Да Џуел није био хладнокрван као што је био, вероватно би му се од ужаса коса наокострешила на глави. Овако је само наредио да се перископ увуче и СЕРАФ што пре удаљи.

Са разарача их уопште нису ни приметили — ко би нормалан и помислио да их непријатељска подморница умало није очешала! Изгледа да је међу гониоцима преовладало мишљење да је подморница потопљена јер су убрзо престали са потрагом и вратили се у Бастију.

Џуел је за то време извршио преглед СЕРАФА и установио да оштећења ни су таква да се не би могло стићи до Гибралтара.

Највеће изненађење чекало га је у морнарској спаваоници. У једном од кревета спавао је сном праведника његов официр Харис, иначе дежуран читаве претходне ноћи.

— Шта се догодило? — упитао је Џуела када се најзад разбудио. — Као да сам сањао неку буку!

Немац је застао на два корака од стене иза које се притајио МекКлер

ДИКАН и први рели

ДИКАНУ И ВУКОЈУ СЕ ЧИНИ ДА СУ У СМРТНОЈ ОПАСНОСТИ ЈЕР ЈЕ ПРИВИЂЕЊЕ САРКЕ ЈАГУАРКЕ СТРАШНО...

БАТИНЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ

Било нас је седморо живих јада када је почео II светски рат. Мајку нисмо имали. Живели смо са оцем и дедам који тек што је био стигао из Македоније у посету сину премештеном са службом у Београд. Становали смо у најлепшем делу града, на Звездари.

У ДОМУ ЗА СИРОЧАД!

После 6. априла 1941. године бомбардовања су се наставила. Више није било чистог неба ни радосног играња у уској улици под Звездаром. Тако је дошла и јесен. На мој полазак у школу нико није обратио пажњу. Тешко је било обезбедити храну, а камоли књиге, одећу, обућу — три пара ципела различитих бројева, а седам пари промрзлих ногу!

Отац се сналазио како је знао и умео. Деда му је био десна рука мада је сваког дана скоро плакао да се врати кући на село. И док се тата, прелазећи Саву и Дунав, трудио да набави који килограм брашна, деда нас је као пилиће окупљао око врућег качамака. Хране, и могућности да се она набави, било је све мање. Мала бакалница на крају стрме улице више није радила. Али, иако је била затворена, тата је често заглазио у двориште молећи за мало вересије. Стари Јеврејин имао је душе за српску сиротињу.

Дани који су долазили ни су обећавали ништа добро. Пекари преко пута нас и земљаци мога деде увелико су напустили Београд. Отац је најзад, тешка срца, одлучио да моју млађу сестру и мене да у сиротињски дом. Седморо гладних уста — најмлађе дете имало је само годину и по дана — било је превише и за мирно доба. Требало је некако преживети рат који ће још ко зна колико дуго да траје.

И тих дана, под утиском грозног сазнања да ускоро одлазим у сиротињски дом, ја сам се са тугом опраштала од наше улице, од сваког кутка где смо се доскора безбрижно играли. У свакој авлији остаће по један део прекинутог детињства, а златна Звездара била је лепша и зрелија од ноћа него икада.

ГРАНА ЈЕ ПОПУСТИЛА

Једнога од тих дана враћала сам се са сестром но-

У три скока наћох се на ограду...

ДУЊЕ ПОД ЗВЕЗДАРОМ

сећи воду са Трећепозивачке чесме. У кући је увек морало да буде бар свеже воде. Није нам се журило јер за ручак нисмо имали ништа. Деда је био болестан од тешког кашља, а отац, увек нерасположен и уморан, негде за послом. Застале смо да се одморимо баш испред авлије старог бакалина у којој се ниског малена дуња повијала од плодова.

И одједном, као привучене неком вишом силом, наћосмо се и сестра и ја испод дуње. Повећа грана прелазила је ограду. Зашто да не узмемо коју дуњицу? Зар им није и наш део сунца подарио ту златасту жути боју!

Заборавиле смо на тренутак како изгледа очева ср-

ба и за најмањи несташлук. Плашљивој сестри издала сам команду да чува стражу и у три скока нашла сам се на огради. И док сам одабирала две највеће дуње, нисам ни опазила да грана под мојим теретом попушта. Уз прасак полетех на плочник док је сестра са кофом као зец замицала за угао.

ИЗВУКЛИ СМО СВИ!

Наравно, стари Јеврејин нас је видео и већ како то иде обавестио оца, највише, како је рекао, због поломљене гране.

Какве су то батине биле! Сву љутњу од беде и си-

КАО ПРИВУЧЕНЕ НЕКОМ
ВИШОМ СИЛОМ СЕСТРА
И ЈА НАЋОСМО СЕ ИСПОД
ДРВЕТА. ЗА ТРЕНУТАК
СМО ЗАБОРАВИЛЕ КАКО
ИЗГЛЕДА ОЧЕ
ВА СРЏБА И
ЗА НАЈМАЊИ
НЕСТАШЛУК.

су ми сасвим умртвиле кожу, па нисам ни осећала како ми се у колена забија оштар кукуруз.

Сестра је плачући морала из вешернице да донесе скривене дуње и, пошто бакалин није хтео да их прими натраг, отац их је ставио на креденац извињавајући се и уверавајући га да ће се ту и распасти. За нас две је рекао да кроз који дан одлазимо у сиротиште, па више нећемо имати прилике да чинимо такве испаде. Објашњавајући Јеврејину зашто нас шаље у прихватни дом отац је напоменуо да нећемо остати у Београду већ ће нас првим транспортом одвести даље у унутрашњост Србије.

Клећећи и слушајући све ово нисам знала због чега више плачем — због дуња које смо узалуд украде или због одласка. Наш стари деда је читаво време лежао окренут према зиду и ћутао, а када је тата поменуо дом, само се јетко заплакао и загрнуо од кашља.

ПОЉУБАЦ У КОСУ

У прихватном дому за сиромашну децу нисмо остале ни месец дана. По неком договору са богатим општинама из унутрашњости већи број деце требало је на неодређено време да прихвати имућније породице из Србије. Међу том децом нашле смо се и сестра и ја.

Транспорт је био спреман и само се чекао знак за полазак воза са последњег перона београдске железничке станице. Многа деца тужно су гледала кровове Београда опраштајући се у мислима од својих најмилијих који су заувек остали под рушевинама бомбардоване вароши. Неке су пратили родитељи.

Наш отац стигао је у задњем тренутку. Строг и одмерен као и увек само нас је опоменуо да слушамо. И тек пред сам полазак воза кратко нас је пољубио у косу пружајући нам две мирисне ЖУТЕ ДУЊЕ. Писак локомотиве заглаушио је наш плач.

Јелена Митровић
Ђуприја
Хонорар: 200 н. д.

ГРБОВИ СЛАВ

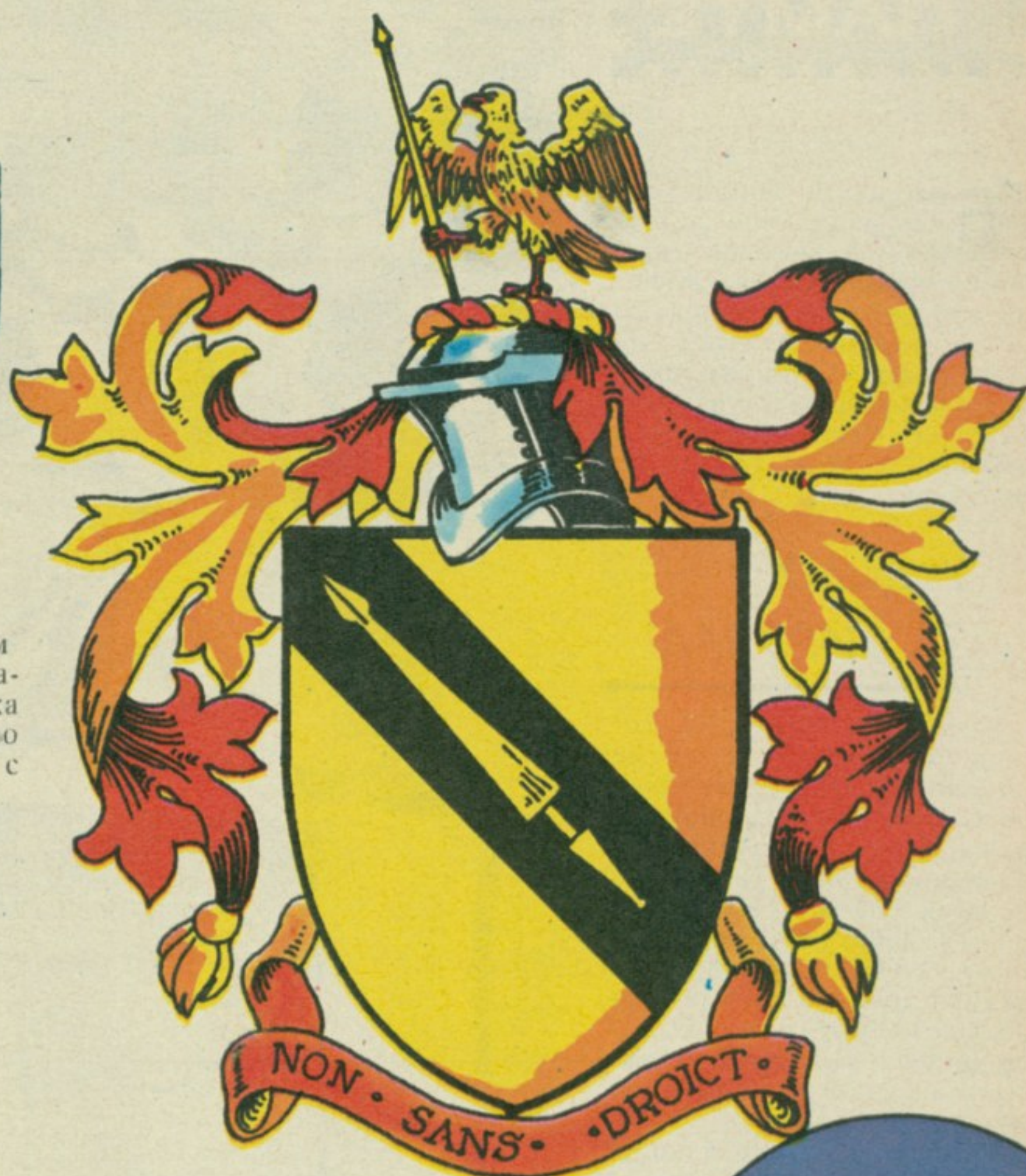
КЊИЖЕВНИЦИ, МИСЛИОЦИ,

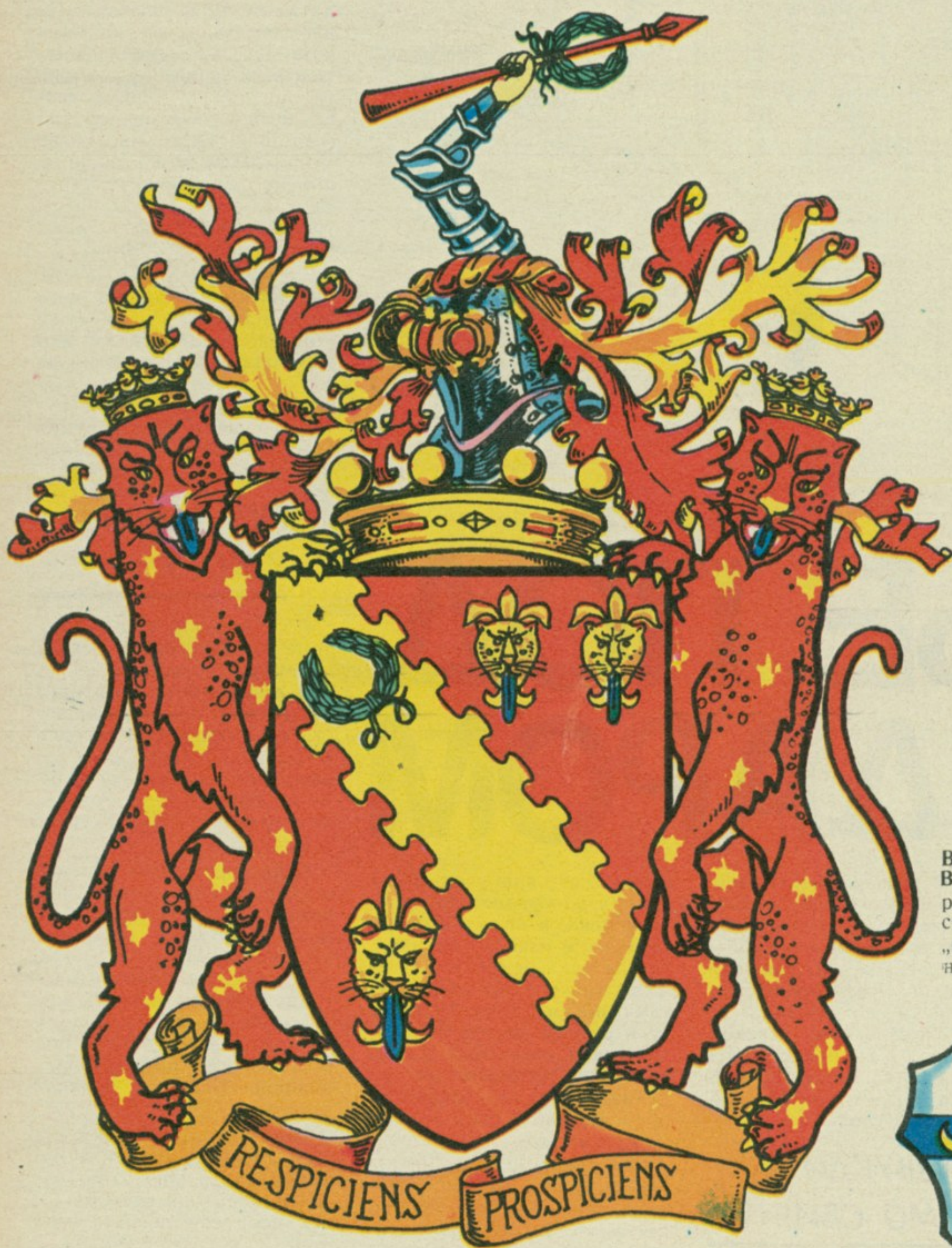
ЈОХАН ВОЛФГАН ФОН ГЕТЕ (1749—1832) из старе племићке породице чији је грб имао звезду са шест кракова. Када је Гете постао барон, добио је петокраку уместо шестокраке звезде да би се и грбом разликовао од својих рођака који су остали племићи нижег реда.

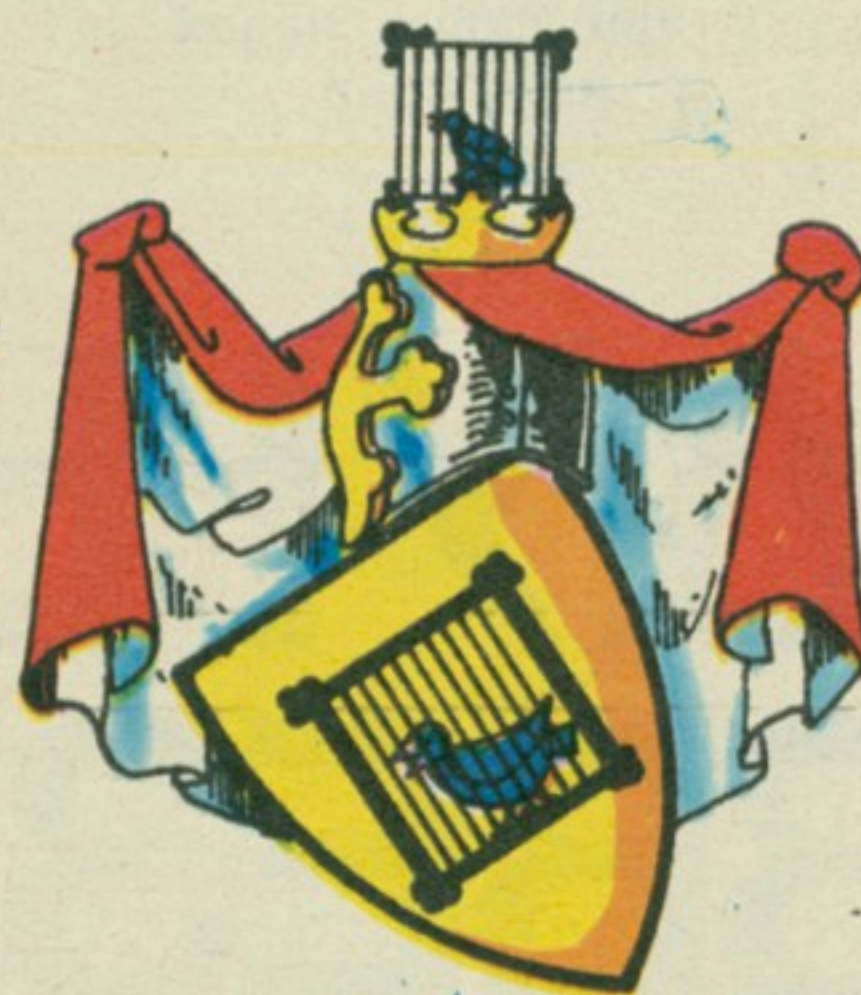
СЕР ЏОН ДРАЈДЕН (1631 — 1700) добио је племство и грб од енглеског краља као заслугу за песничка остварења. Драјден је писао и драме, а такође преводио с латинског и грчког.

ВИЉЕМ ШЕКСПИР (1564 — 1616) добио је од краљице Елизабете I грађански грб и почасну грађанску (а не племићку) титулу „есквјер“. Копље у грбу је алузија на презиме Шекспир које би у преводу значило „Трескопљив“.

АЛФРЕД ТЕНИСОН (1809 — 1892) потиче из старе енглеске племићке породице која је имала грб без лаворовог венца. Овај додаток добио је лорд Тенисон у знак почаст за песничке заслуге од енглеске краљице Викторије. Лаворов венац наследили су у грбу само Тенисонови потомци, док су остали Тенисонови имали право само на стари грб.

ВАЛТЕР ФОН ДЕР ФОГЕЛВАЈД (1170—1230), немачки лиричар, стекао је грб наследством. Презиме Фогелвајд значи „птичји бол“ и зато је на грбу насликана птица у кавезу.

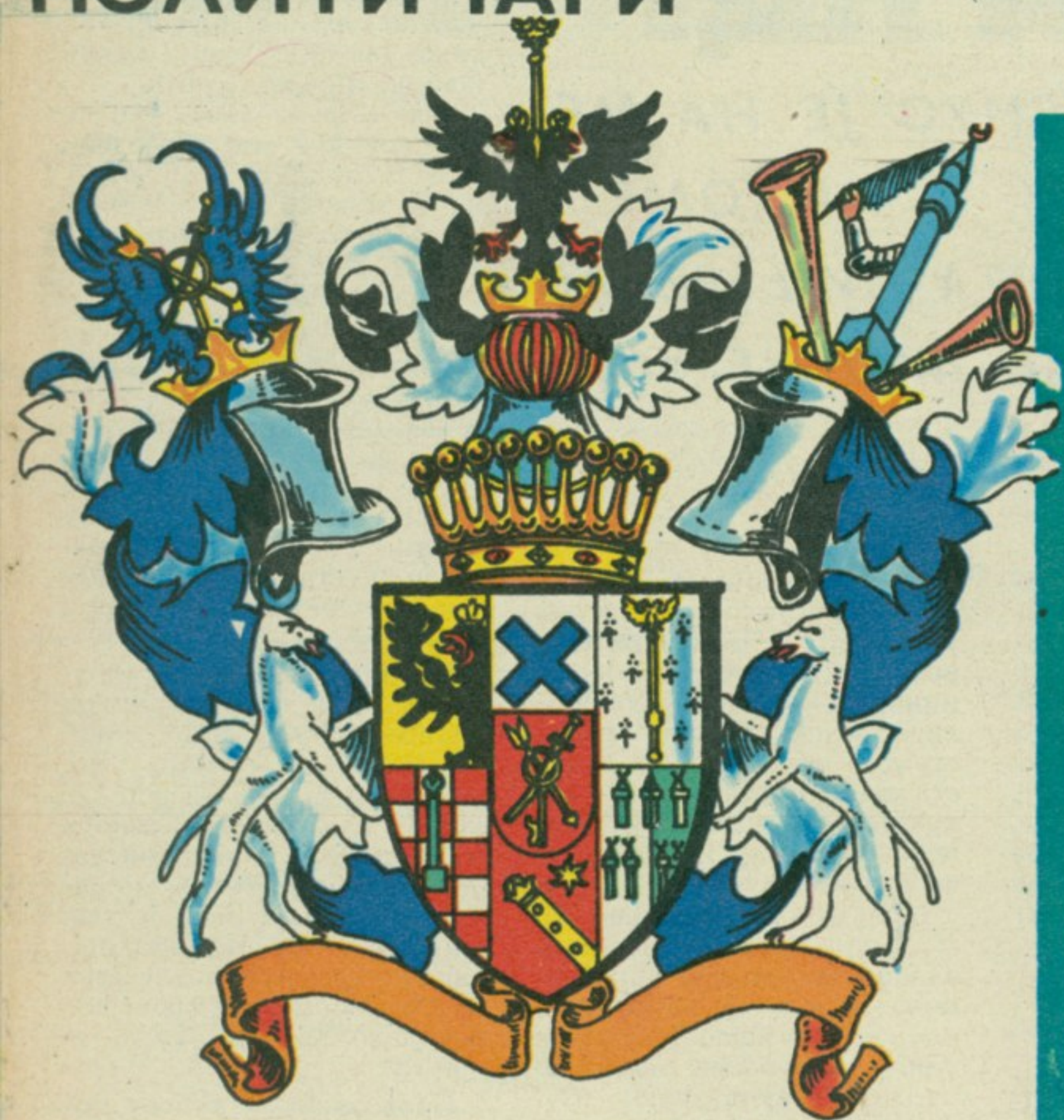
ПЕТАР ПРЕРАДОВИЋ (1818 — 1872) добио је наслеђем племићки грб с мотивом који је био веома чест на грбовима породица из крајева у које су упали Турци: грифон држи мач у једној а одсећену турску главу у другој шапи.

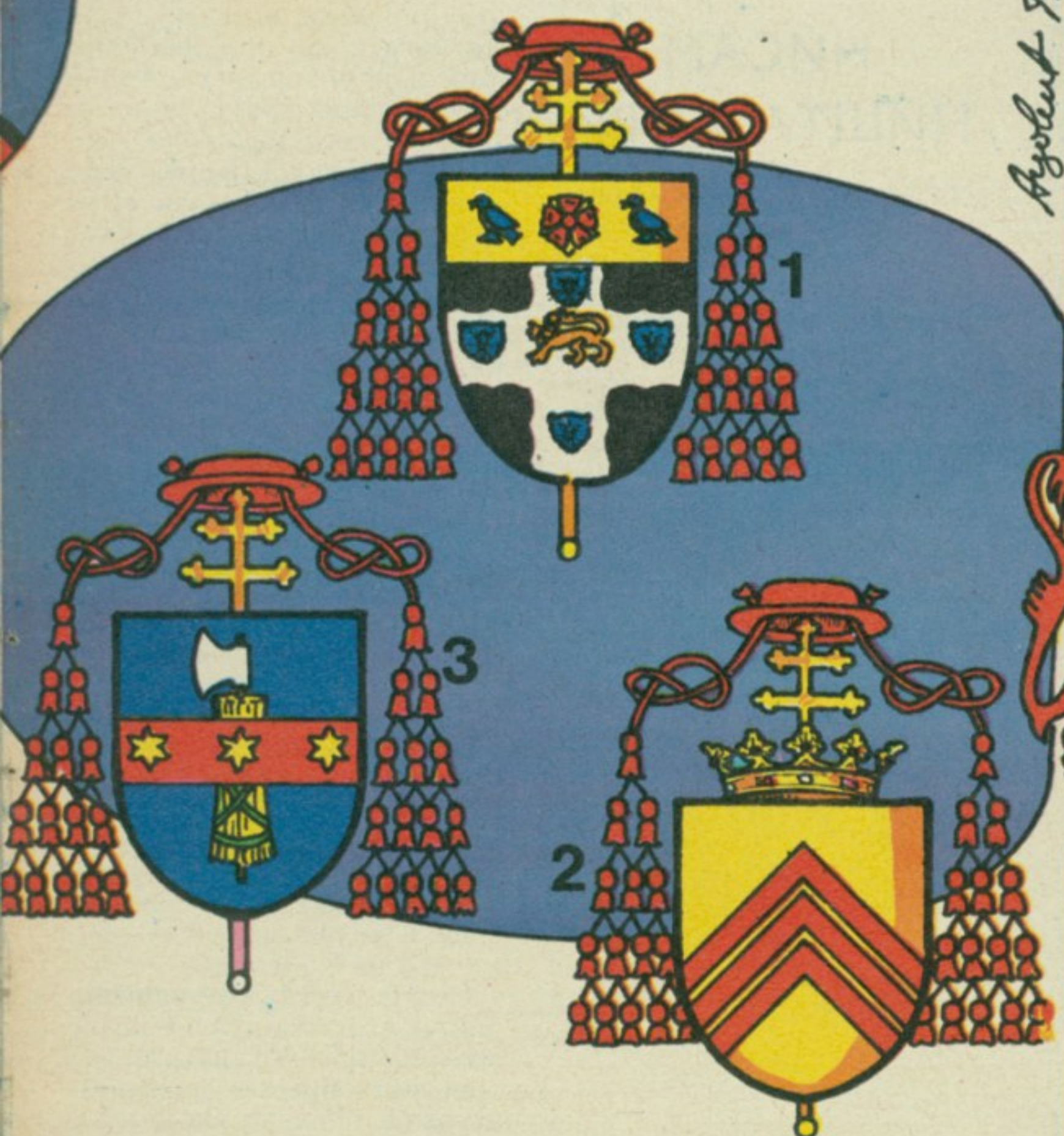
СИЛВИЈЕ ЕНЕЈ ПИКОЛОМИНИ (1405 — 1464), хуманиста и писац, касније папа Пије II, потиче од веома старе италијанске породице која је имала поседе у Хрватској и Србији па се зато овај грб налази и у лажном грбовнику Дубровчанина Охмучевића.

НИХ ЛИЧНОСТИ 2

ПОЛИТИЧАРИ

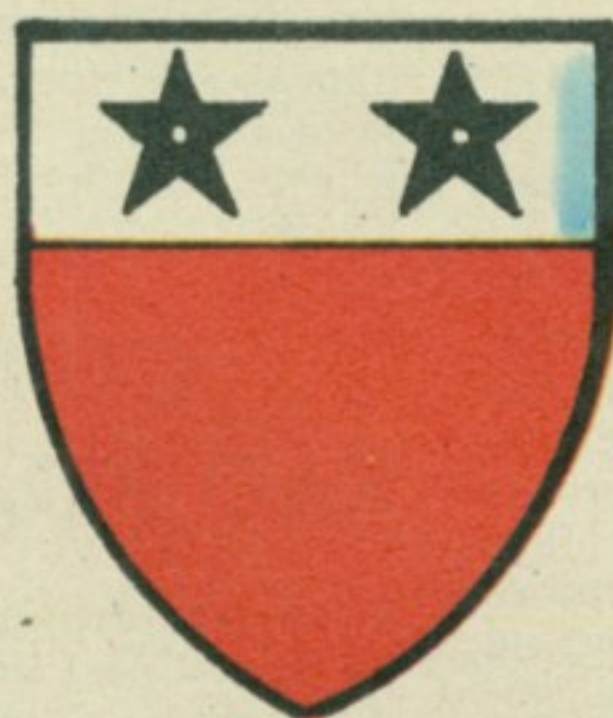
ГРОФ ЛАВ ТОЛСТОЈ (1828 — 1910) — Велика бојарска породица Толстој имала је највећа звања на руском двору још у време Петра Великог. Скиптар на грбу означава право породице да њен најистакнутији члан носи царски скиптар на крунисању.

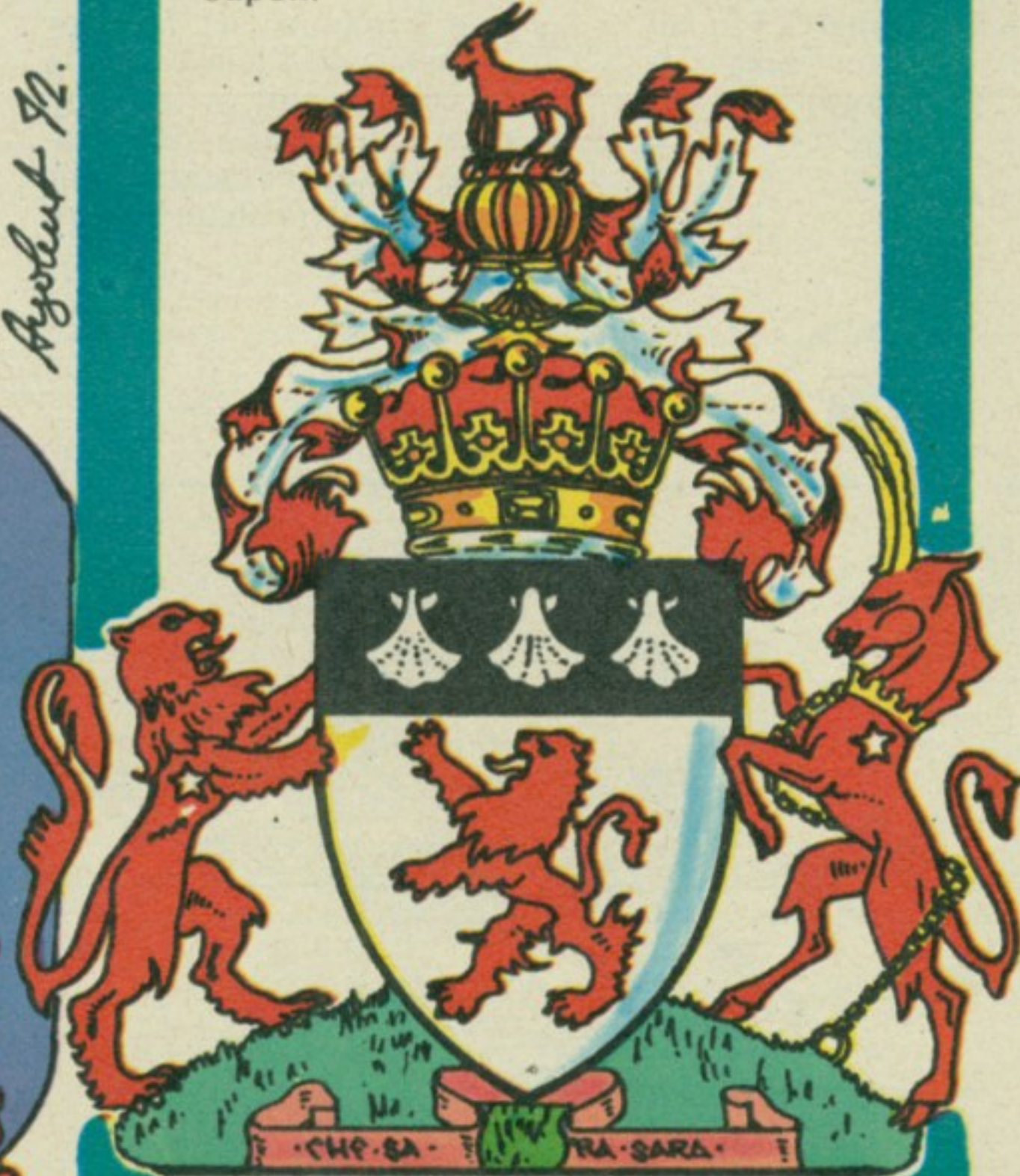
ГРБОВИ ТРОЈИЦЕ КАРДИНАЛА, водећих политичара свог времена. 1) Кардинал Вулзи (1475 — 1530), канцелар Енглеске за владе Хенрија VIII, био је син касапина. Грб је добио као црквени достојанственик и пошто црквени грб није наследан, после његове смрти добио га је један оксфордски колеџ. 2) Војвода од Ришељеа и фронсак (1585 — 1642) био је из племићке породице и задржао свој грб када је постао кардинал. 3) Кардинал Мазарин (1602 — 1661), италијански племић и први министар француске такође је задржао свој стари грб.

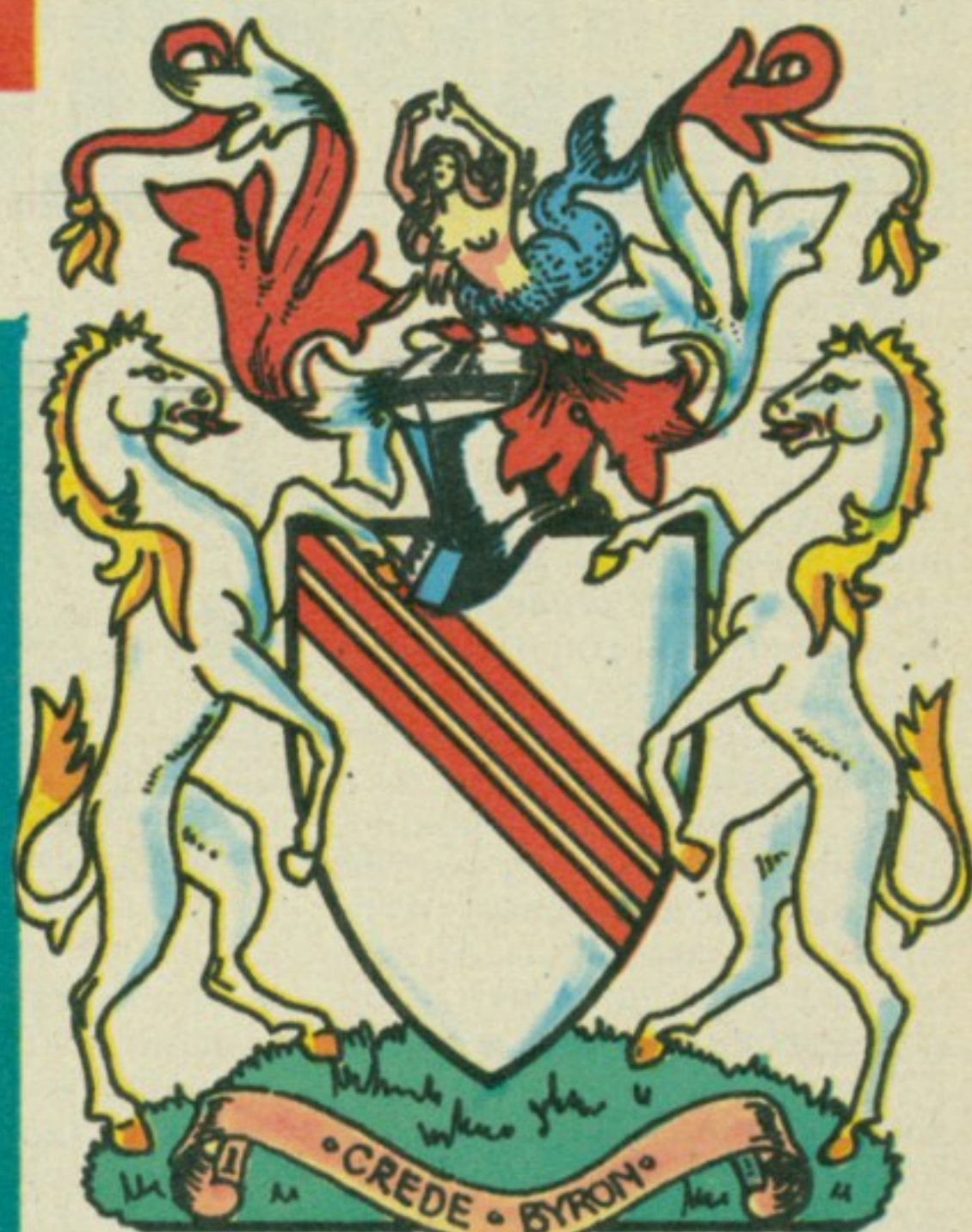
ВИТЕЗ МИШЕЛ ДЕ МОНТЕЊ (1533 — 1592) лево, и БАРОН ДЕ МОНТЕСКИЈЕ (1689 — 1755) десно, су познати мислиоци свог времена. Њихови грбови су сасвим једноставни.

ФРЕНСИС БЕКОН (1561 — 1626), енглески филозоф, је наследни барон.

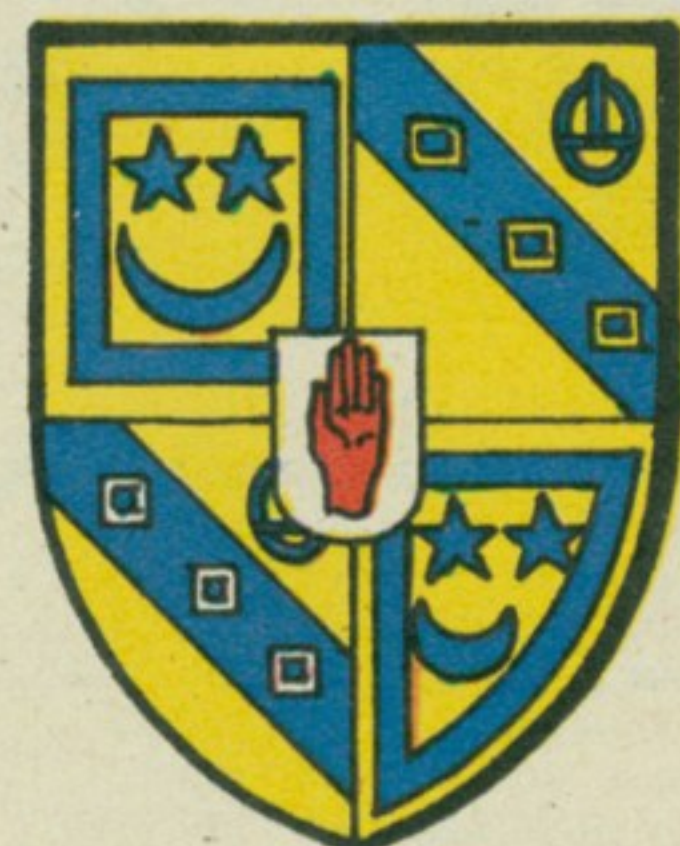
ГРОФ БЕРТРАНД РАСЕЛ (1872 — 1970) филозоф, математичар и социолог потиче из врло старе, велике и моћне енглеске породице. Све гране ове многочлане породице носе исти грб који се разликује само у извесним детаљима. Породица Бертранда Расела има звезде на животињама које подупиру штит и по томе се разликује од других породица.

ЛОРД ЏОРџ ГОРДОН БАЈРОН (1788 — 1824) потиче из старе енглеске породице. Наследио је титулу барона и грб с девизом на латинском „Веруј Бајрону“.

ХЕНРИК СЈЕНКЈЕВИЧ (1846—1916) — Грбови пољских племића често имају заједнички мотив, па тако и Хенрик Сјенкјевич носи у свом грбу мотив „деливе“ (горњи део грба) по коме су познате и друге породице.

СЕР ВАЛТЕР СКОТ (1771 — 1832) био је по рангу баронет (то је најнижа наследна племићка титула у Енглеској). Његов грб зато има одсечену шаку, као опште обележје ове титуле. Ирски краљ О' Конор, како каже легенда, договорио се с другим кандидатом да ће престо припасти ономе чија десница прва додирне супротну, ирску обалу. Сели су у чамце и завеслали, али је О' Конор убрзо заостао. Да не би изгубио престо, одсекао је мачем десну шаку и баacio је на обалу пре него што је његов супарник успео да је додирне. Тако је постао краљ и у спомен на њега сви баронети носе крваву шаку на штиту.

НАПРЕД, ЦРНОГОРАЦ!

Кад се младић Зако вратио из Београда и провозао улицама Подгорице на мотоциклу, није било живог створа који се није у чуду окренуо за њим. Кокоши су уплашено кокодакале, дечурлија трчала за њим, а старије жене се крстиле. У то време, пре равно педесет година, у целој Црној Гори је било два-три аутомобила, понеки доц или шевролет са платне ним кровом за превоз путника, али мотоцикла — ни једног! Све док Зако није код трговца Пешића, који је заступао једну немачку фирму, купио свој БМВ. Мотор је имао 350 цм³ и коштао двадесет и једну хиљаду што је тада било право богатство. И ко зна да ли би Зако икад макао даље од Подгорице којом је поносно грмео да једног дана није у новинама прочитао да се у Љубљани одржавају мото-трке и позив свим возачима да учествују на овом такмичењу.

Одмах је решио да и он окуша срећу, али је о својој одлуци ћутао.

ТРКА ПРЕ ТРКЕ

Почео је тајно да се спрема за пут. Мотор је опремио резервним деловима,

МЛАДИ ЗАКО КРЕНУО ЈЕ НА МЕЂУНАРОДНУ ТРКУ, А НИКОМЕ У ПОДГОРИЦИ НИШТА НИЈЕ РЕКАО БОЈЕЋИ СЕ БРУКЕ АКО НЕ УСПЕ

Прва станица било му је Требиње. Ту је напунио резервоар и наставио до Мостара а одатле за Бањалуку где су необичног возача окружили радознали мештани. На све примедбе (добар мотор, а добар и возач) и питања куда иде Зако, бојећи се подсмеха, није ни одговарао. Сместио је мотор у једну шупу и закључао га, а он целу ноћ провео са друштвом. Ујутру, чим је свануло, опремио је мотор и наставио пут у правцу Сисака — Загреб. Пробудена ноћ није му сметала да вози брзо, желео је да што пре стигне у равније крајеве. Одмарао се само крај не насељених места да би избегао сувишна питања.

После четири дана напорног пута, преваливши преко 700 километара без и најмањег дефекта, Зако је стигао у Љубљану!

Чим се мало умрио и отресао прашину с одела, пожурио је да се пријави такмичарском одбору који се налазио у хотелу „Унион“. У почетку су с неверицом примили његову причу да је стигао чак из Црне Горе, а кад су погледали исправе, настало је право весеље. Заиста се нису надали да ће имати такмичара из овог краја.

СТРМО КАО КОД КУЋЕ

Организатори су преузели бригу око мотора што је Заку било најважније а и њему је обезбеђен смештај. Стигли су и мотоциклисти из других крајева наше земље а и странци: из Мађарске, Чешке, из Граца, Целовца, Истре. И док су се остали такмичари одмарали, Зако није могао да седи с миром. Хтео је да испита ста-

зу да га нешто не изненади. Старт је био доле на Тромостовју, а циљ на Старом граду, на брду које доминира Љубљаном. Уске улице испод Старог града, стрме и пуне кривина, представљаће потешкоћу — одмах је било јасно Заку. Сео је на мотор да и практично испита кривине.

Црномањаст, коврцаве ко се, у живописном оделу привлачио је погледе пролазника. А, што је најчудније, овај момак ишао је стрмим улицама Љубљане као да не пролази овуда први пут. Тајна је била у томе што Зако у својој Црној Гори, све и да је хтео, није имао где по равном да вози, па му ни ове стрмине нису биле ништа необично. Обишао је целу стазу и задовољан се вратио у хотел. Легао је раније да се одмори за су-трашњу трку.

НИСАМ НИШТА ГОРИ

Освануо је сунчан и топао дан. Била је недеља, уз то и неки празник, па је све живо у Љубљани изашло да посматра ову међународну трку. Свако је бирао што боље место поред стазе. Код Тромостовја — гужва. Возачи у разнобојним униформама и кацигама распоређени су у три линије

према јачини мотора којих је било од 250 па све до 500 кубика. Мотори су разних типова: харлеји, јаве, индијан, БМВ, пух.

Зако је посматрао све то и у себи закључио да није ништа гори од других. Истина, он није имао много шта од опреме, али оно најнужније је набавио: рукавице, капу. И њега су гледали. Чуо је како се распитују ко је и како вози. А онда су забрујали мотори и више ништа није могао да чује од буке.

Старт! Судија је замахнуо заставом с црно-белим пољима и Зако, коме је ово била прва трка у животу, видео је испред себе групу возача како се тиска и свако се бори да је међу првима. Решио је да их мало пропусти и да машину још не оптерећује пуном снагом.

Публика је радосно поздрављала и бодрила своје љубимце. Њега није имао ко. Али, Зако се није дао. Пустио је возаче да јуре сад кад је циљ далеко а многи од њих су у кривинама падали и превртали се заједно с моторима. Зако је вешто савијао на окукама, нагињући се на супротну страну. За собом је оставио већ неколико возача. Тада је дао гас.

Провлачећи се између мотоциклиста, незадрживо је јурио напред. Неко га је у публици препознао и Љубљанчани почињу да навијају:

— Напреј, Црногорец! — Зака је ово охрабрило и дао му још више снаге. Е, мајчин сине, рекао је себи, нећеш бити последњи! Од тог тренутка није се знало ко кога носи, или Зако мотор, или мотор њега. Трећи круг је при крају, циљ је близу. Свега неколико возача је испред њега. Зако маневрише, заобилази и успева да се пробије.

На циљ је стигао у исто време кад и прва двојица. Делили су равноправно победу. Док су га окупљени Словенци поздрављали и тапшали по раменима, Зако је задовољно брисао грашкене зноја са лица. Није се осрамотио.

Као награду добио је кожно мотоциклистичку одећу и значку.

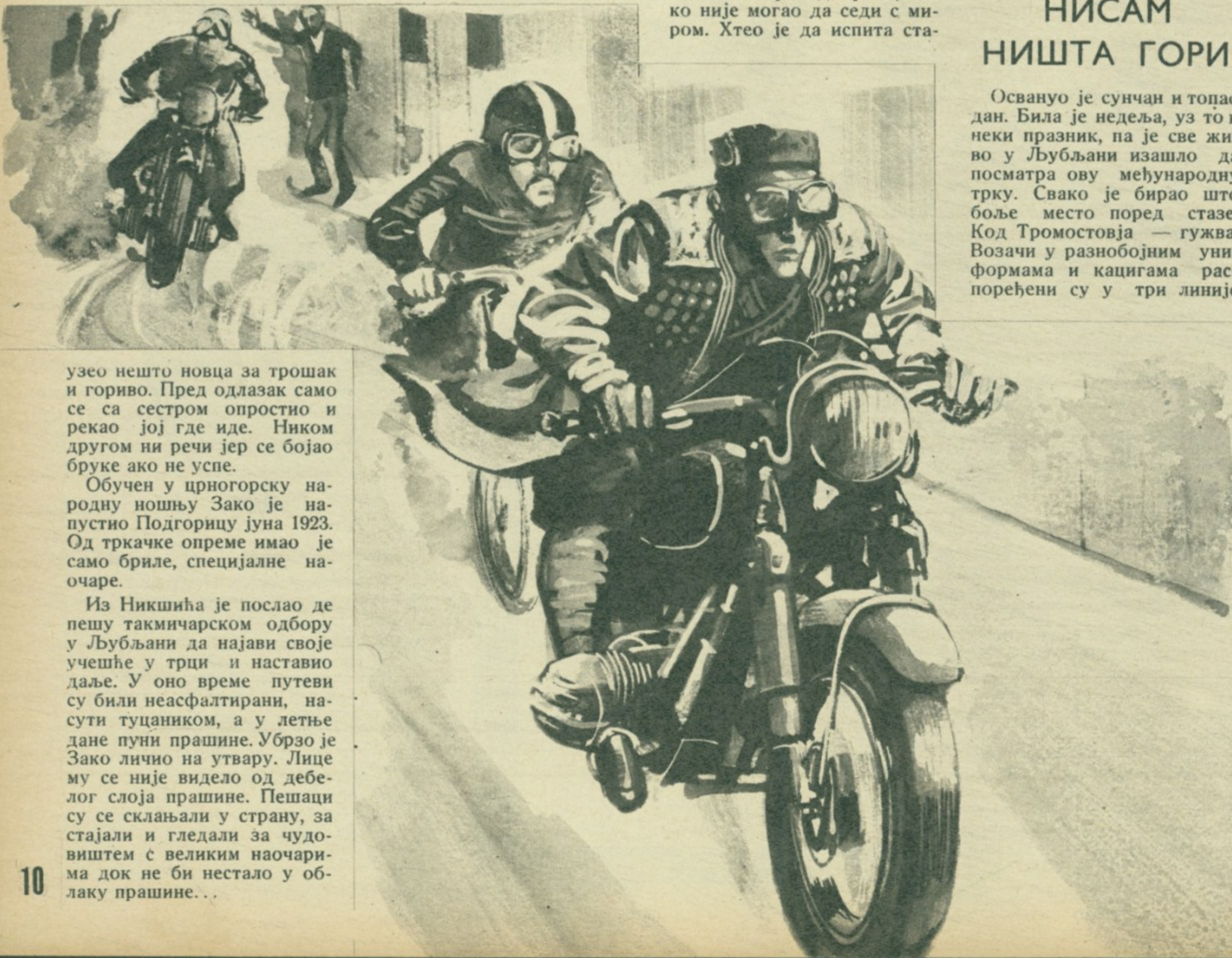
☆☆☆

Увече је у хотелу „Унион“ приређена свечана вечера са игранком. Девојке су се вртеле око Зака, окитиле га цвећем. Штампана је сутрадан опширно писала о овој трци и великом успеху такмичара из Подгорице.

Пошто су га Љубљанчани добро угостили, Зако је, не журећи, кренуо натраг. И овог пута прешао је огромну раздаљину до своје куће без и најмањег квара. Кад се вратио, није својима морао много да прича, они су већ све знали.

Данас Зарије Зако Бољевић живи у Титограду, некадашњој Подгорици, и премда има преко седамдесет година, активан је члан мото-друштва „Бећо Лазовић“.

С. Ђ.

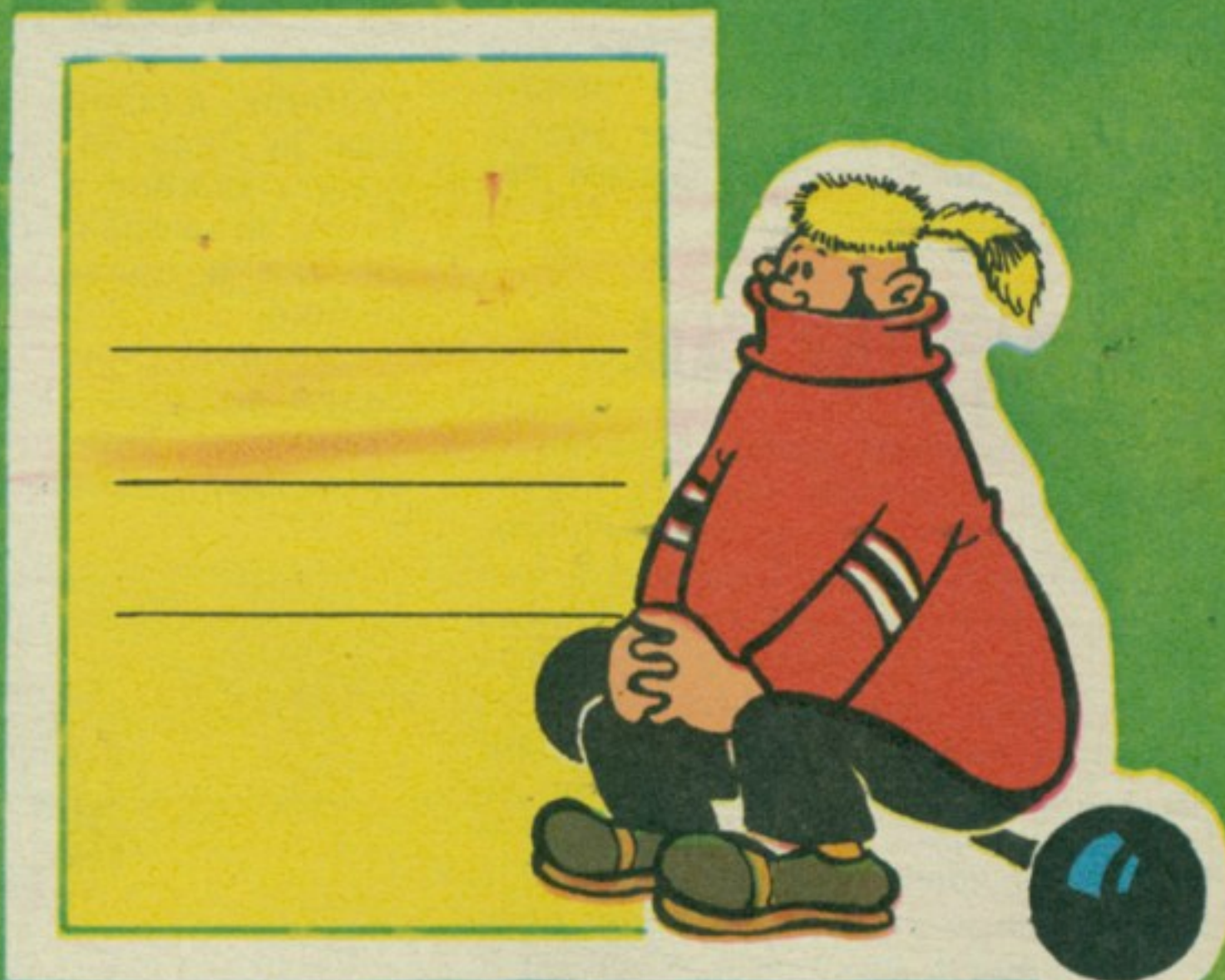
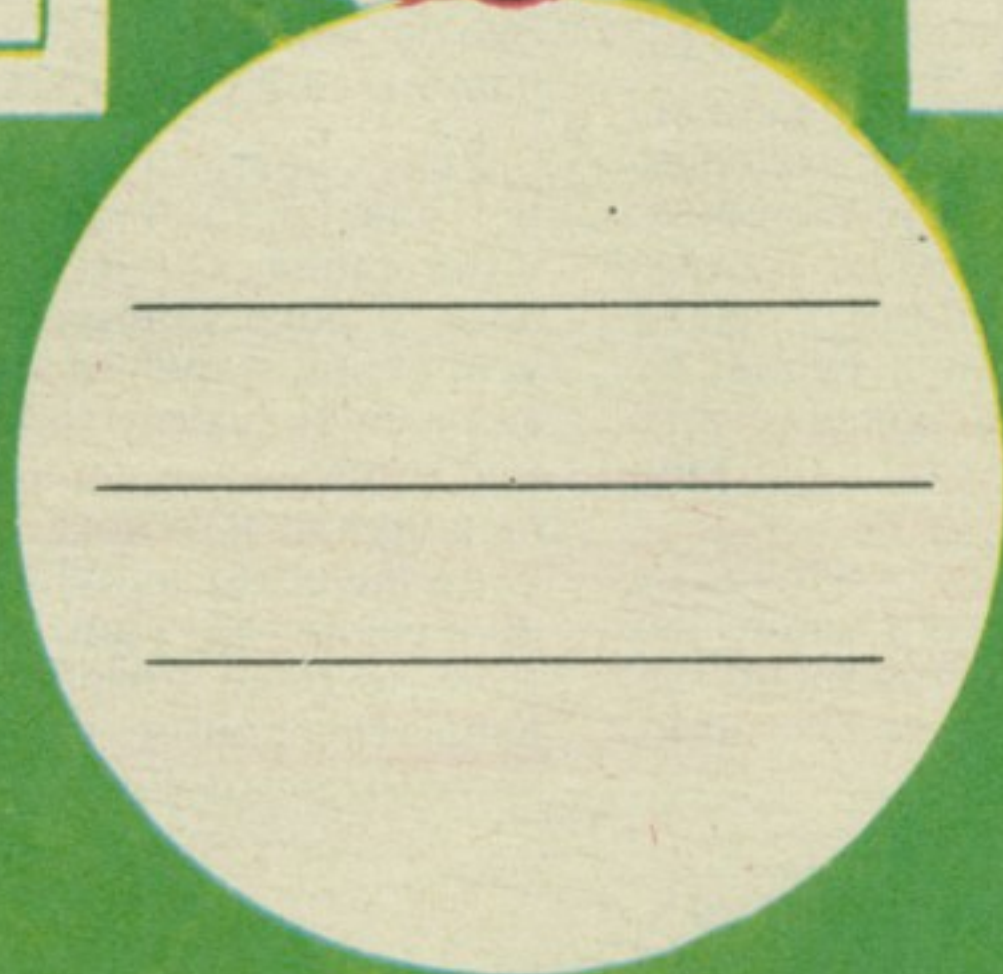
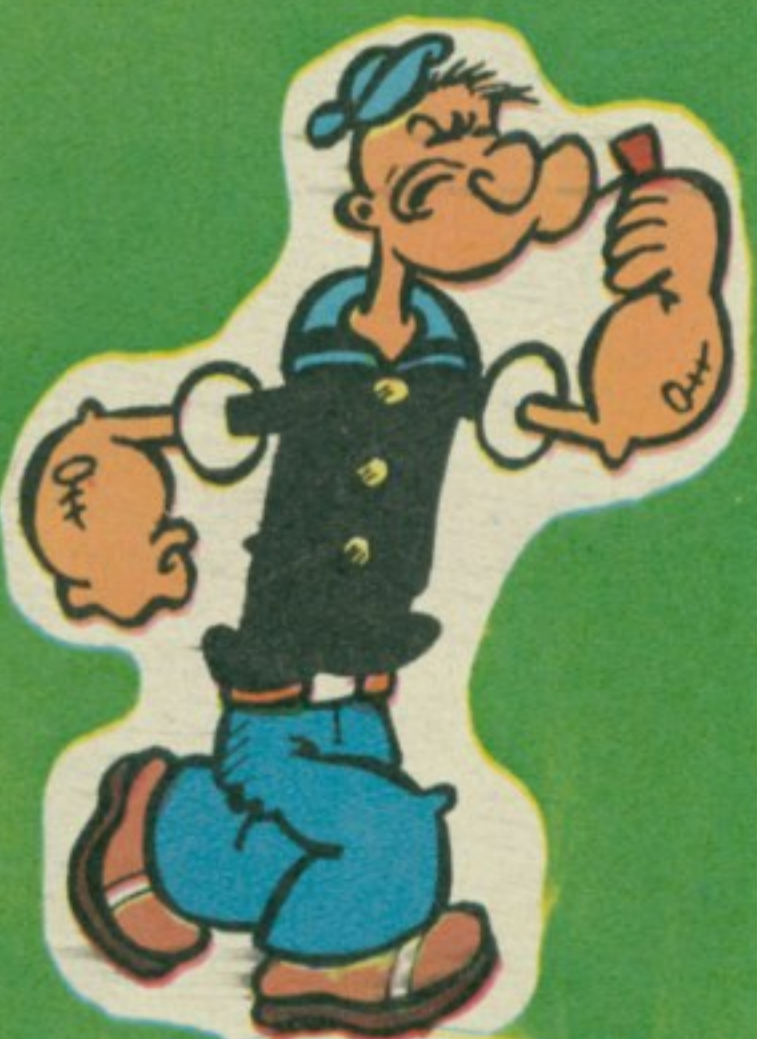
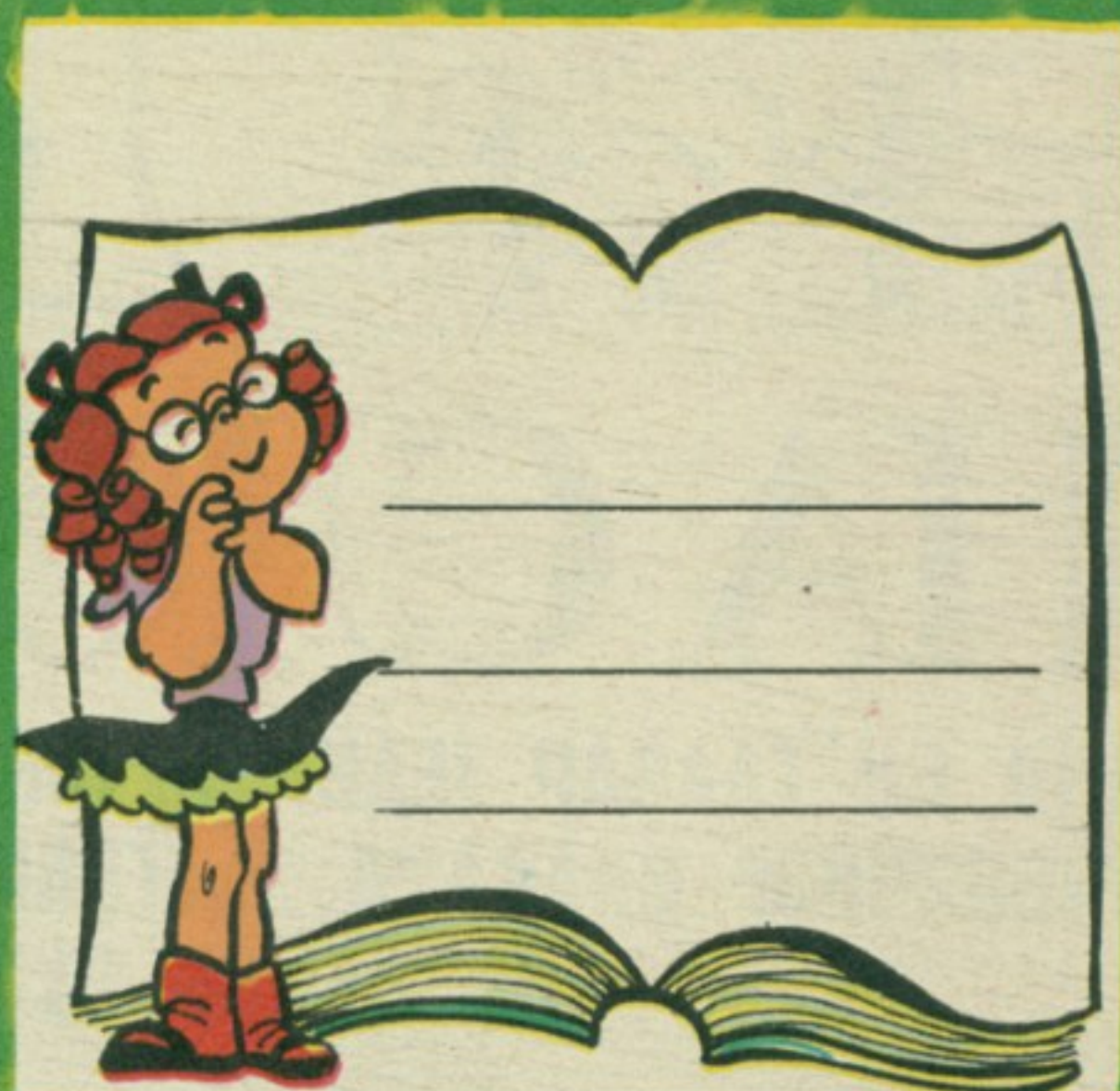
узео нешто новца за трошак и гориво. Пред одлазак само се са сестром опростио и рекао јој где иде. Ником другом ни речи јер се бојао бруке ако не успе.

Обучен у црногорску народну ношњу Зако је напустио Подгорицу јуна 1923. Од тркачке опреме имао је само бриле, специјалне наочаре.

Из Никшића је послао де пешу такмичарском одбору у Љубљани да најави своје учешће у трци и наставио даље. У оно време путеви су били неасфалтирани, насути туцаником, а у летње дане пуни прашине. Убрзо је Зако лично на утвару. Лице му се није видало од дебелог слоја прашине. Пешаци су се склањали у страну, за стајали и гледали за чудовиштем с великим наочарима док не би нестало у облаку прашине...

ЗАБАВНИКОВЕ НАЛЕПНИЦЕ ЗА ШКОЛСКЕ СВЕСКЕ

Сваку налепницу исеци, испиши своје име и разред и залепи на свеску.

ДВОБОЈ НА СЛОНОВИМА

АКО БИ ГЛАВАР ЈЕДНЕ ЗЕМЉЕ У ДВОБОЈУ БИО ПОБЕЂЕН ОД ПРОТИВНИЧКОГ ВЛАДАРА, ЊЕГОВИ ПОДАНИЦИ ВИШЕ НИСУ ИМАЛИ ПРАВО ДА СЕ СУПРОТСТАВЕ НЕПРИЈАТЕЉУ

Треће године владавине Његовог Божанског Величанства суседи заратише. Његово Божанско Величанство нареди да се опреми најбољи слон и у пратњи брата свог и дворана својих крену да сузбије дрског противника, принца бурманског. Принц не дође сам већ поведе гомилу читаву да посматра предстојећи рат. Слон божанске личности беше због ветрова пролећних худљив. Угледавши гомилу, јурну у грмље. Тако се Његово Божанско Величанство нађе непријатељима окружено. Ови замахнуше копљима с намером да усмрте божанску личност. Принц њихов, пак, не дозволи да они изврше то узвишено дело. Све их растера. И поче одлучујући двобој. Непријатељ нанесе ударац мачем. Шлем Његовог Божанског Величанства разлете се у парампарчад. Али Његово Величанство, вешто маневришући слонем, копљем зададе страхан ударац. Непријатељ паде на земљу. Кад покушаше да га свести доведу видеше да је праоцима својим већ отишао.

РАТ ОД ЈЕДНОГ САТА

Ту се завршава запис, исписан у поредо на кинеском, тајском и санскриту, о рату који се 1592. године водио између краља Тајланда и бурманског престолонаследника. Принц је био побеђен у двобоју и Тајланд је окупирао Бурму. Читав рат је, уосталом, трајао, колико и тај двобој који су они водили седећи на леђима слона. Краљ Тајланда и бурмански престолонаследник изравнали су своје рачуне на начин који је у средњем веку био уобичајен међу непријатељским државама у Југоисточној Азији.

Уместо да држе војску, обучавају је и наоружавају, непријатељи су решавали своје сукобе „ратом“ у којем је учествовало само неколико људи. То су, по правилу, били владари земаља — краљеви, принчеви, кнежеви и њихови најближи доглавници. Они би појахали слонове, узимали у руке дугачке криве мачеве, излазили на неко „отворено поље“ и започињали двобој. Ако би у таквом двобоју један владар био побеђен сматрало се да је побеђена и његова земља. Јер, главар земље био је симбол војне моћи једне државе. Изгубивши битку он је своје поданике лишавао моралног права да се супротставе непријатељу. Победникова војска заузима је земљу побеђеног, не наилазећи на отпор, и постајала у њој потпуни господар. Не задуго, додуше. Напљачкавши се, непријатељ би отишао и историја се понављала: негде на другој страни избио би „рат“ који би се исто тако брзо завршио двобојем на слоновима.

Двобоји на слоновима, који би се исто тако могли назвати двобоји слонима, нису били баш једноставни. Слоном се много теже управља и маневрише него, рецимо, коњем, а уз то и сами слоновци учествовали су у борби коју су водили њихови јахачи. Јарост јахача преносила се брзо на животиње и оне су ступале у борбу једна с другом, преплићући сурле и ударајући се кљовима. Често се догађало да се слоновци, раздражени борбом, прогну на задње ноге и збаце јахаче. Због тога је било неопходно дуго их и стрпљиво припремати за битку.

ПОСАДА ЖИВОГ ТЕНКА

За одабирање су постојале нарочите „комисије“ које су, после дугих и разних проба, утврђивале да ли је неки слон храбар и довољно паметан да би му се смела поверити судбина владара и читаве земље. Све је било важно: облик главе и врата, дужина и дебелина сурле. Уста су му морала бити црвена, ноге снажне и праве као стубови, уши велике.

„Борног слона“ опслуживало је седам људи — више него данас најтежи тенк. Они су се, говорећи савременим језиком, делили на горњу

посаду и групу за опслуживање на земљи. Горња посада, која је смештана на слона, састојала се од три човека. Напред, на врату животиње седео је сам главар који је непосредно водио битку. На леђима слона био је сигнализатор, а на сапима гонич. Сигнализатор је преносио ратницима владарева наређења и они би у потребном тренутку почињали да топћу ногама и ударају копљима о штитове. Друга његова дужност, много важнија, била је да правремено додаје краљу потребно оружје. У зависности од тренутка пружао му је копље, криви мач, прав кратак мач, куку за хватање. Ако би се у одлучној фази боја, ка да би се слоновци подухватили кљовима, сигнализатор збунио и додао погрешно оружје, владарев пораз био је неизбежан. Сигнализатор би, разуме се, губио главу...

Успех је такође зависио и од трећег човека, оног који је седео на сапима слона. Он је пазео да слон не пође у погрешном правцу, да се не успротиви наређењима. Али, у критичном тренутку краљ би преузимао управљање слонем у своје руке (а понекад и у ноге ако би му руке биле заузете) вукући куке или алке привезане за уши животиње. При томе је било потребно не само управљати слонем, већ га и натерати

да противничком наноси јаке ударе сурлом и кљовама да га изводи из равнотеже и наноси му што јачи бол.

Група за опслуживање на земљи састојала се од четири ратника и сваки од њих заузимао је место крај сваке ноге бојног слона. Главна дужност им је била да воде бриту о безбедности слонових ногу, јер животиња с рањеном ногом одмах испада из строја.

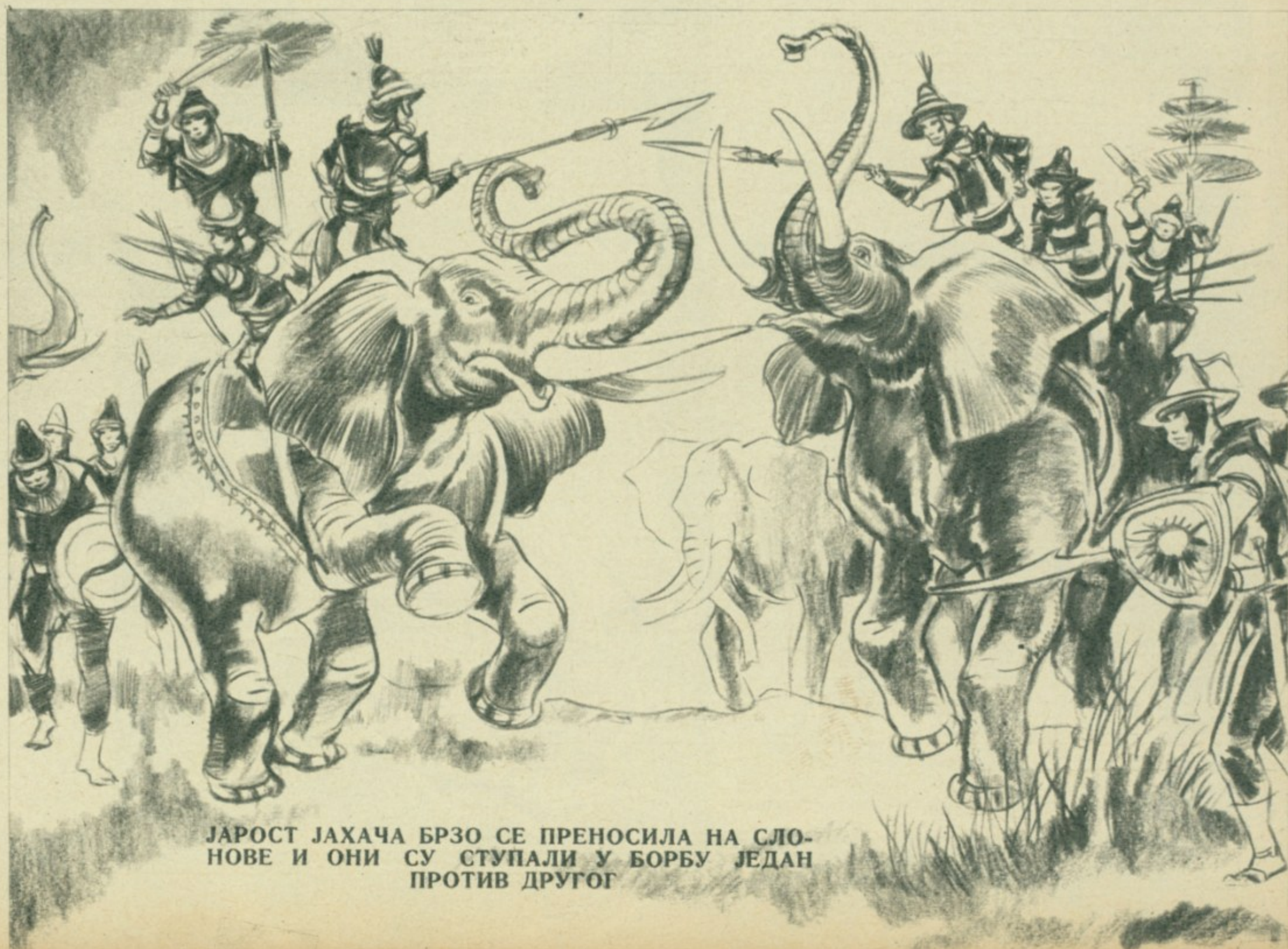
БЕЗ ОШТРИХ РЕЧИ

У битку је слон кретао без икаквих украса да му они при кретању не би сметали. Пре но што би кренули у бој, краљеви и принчеви морали су да обаве одређене обреде. Најпре би узимали у руку прегршт земље и молитвом се обраћали мајци Земљи, преклињући је за помоћ. Затим би се обратили својим прецима, призивајући себи на помоћ све њихове ратничке особине: храброст, вештину, борбеност. Оставивши за собом град и изјахавши на отворено поље, краљ је губио право да у разговору са својим дворанима и пратиоцима изговара оштре речи, чак ни на рачун противника. Владар је морао да скине оно што је носило на глави и да око врата окачи нарочиту амајлију. Сматрало се да би занемаривање само једног од ових прописа одузело амајлију њену заштитничку моћ.

Жене и деца владара такође су морали да се држе строго одређених правила: усне се нису смеле црвенити, зуби црнити, очи шминкати; било је забрањено играти, певати, свађати се, разбити посуду јер је све то могло да утиче на исход двобоја.

А обични поданици? Јесу ли, само због тога што је њихов владар поражен на двобоју, покорно пуштали да им победници пљачкају земљу и домове? Догађало се и тако. Али, такође се догађало да народ пружи отпор завојевачу. Отпор народа био је, међутим, толико супротан „кодексу двобоја“ да се такви случајеви нису уносили у дворске хронике.

К. В.

ЈАРОСТ ЈАХАЧА БРЗО СЕ ПРЕНОСИЛА НА СЛОНОВЕ И ОНИ СУ СТУПАЛИ У БОРБУ ЈЕДАН ПРОТИВ ДРУГОГ

ОНИ КОЈИ СЕ СМЕЈУ

**ЗАХВАЉУЈУЋИ ЈЕДНОМ
ПИТОНУ, ОТКРИО САМ
МОЖДА НАЈПРИМИТИВНИЈЕ
ПЛЕМЕ КОЈЕ ЖИ
ВИ НА НАШОЈ ПЛАНЕТИ**

**НЕЗНАНАЦ ИЗ
ЏУНГЛЕ
СНАЖНО ЈЕ
УДАРАО
ЗМИЈУ
БАМБУСОВИМ
ШТАПОМ
И ЊЕН
СТИСАК ЈЕ
НАЈЗАД
ПОПУСТИО.**

жали бамбусове мотке, а други камење.

У НАСЕЉУ САНДУКАСА

Почео сам да вичем, подижући руке покушавао сам да им објасним да сам пријатељ. Један од њих, онај који ме је спасао од питона, спустио је свој камен. Махао је рукама и нешто показивао, затим је шакама притиснуо — уни. Схватио сам да хоће мој револвер, али ја нисам смео да му га дам и правно сам се невешт. Домороци су се дуго договарали и најзад ми помогли да изађем из јаме. Одвели су ме до дрвета где је висео зарђали мотор. Јасно су ми гестовима ставили до знања да желе да обесим револвер крај мотора. То сам учинио, мада не лака срца.

Затим су ме повели у своје насеље у коме сам провео више од недељу дана. Сандукаси живе још примитивније од Тасадеја, хране се искључиво плодовима и корењем, а понеку дивљач убију бамбусовим штапом или великом каменицом.

Једног дана сам прстима и рукама покушао да објасним Кохоу, тако се звао мој спасилац, да ме занима шта је било са Јапанцима. Прво се правио да ме не разуме, али када сам му понудио свој нож, одвео ме је у шуму и показао дубоке рупе са људским скелетима, иструлелом одећом, зарђалим бајонетима. Изгледа да ниједан Јапанац није преживео освету Сандукаса.

Тада сам закључио да је време да одем.

Лари Рајс 13

Док сам крчио пут кроз жбуње, на мене се са гране огромног дрвета бацио питон! Ова врста змије достиже дужину до 9 метара, тежину до 120 килограма а има снагу којом може да здоби вола или коња. На срећу, мој нападач је био знатно мањи.

Безуспешно сам покушавао да се ослободим његових прстенова, да бар извучем руку и употребим револвер. Већ сам почео да губим свест кад се изненада иза густог жбуња појавио омањи тамнопут човек. Није био висок ни метар и по, али је био веома мишићав. Почео је бамбусовим штапом да удара змију по репу, њен стисак је попустио и ја сам успео да повучем ороз револвера. Први метак није погодио циљ, али је други смрскао главу велике змије.

Пуцњи су уплашили мог спасиоца, одевеног само у неку кећељницу од лишћа, и он се изгубио у густој џунгли.

Захваљујући нападу питона успео сам да откријем можда најпримитивније племе које живи на нашој планети — Сандукас.

СМРТ СТРАНЦИМА!

У ову област џунгле на југу Филипина дошао сам из Сингапура по новинарском задатку: требало је да напишем репортажу о недавном откривеном племену Та-

садеја које још увек живи као да је у каменом добу. Мој водич, домородац по имену Дефал, одвео ме је до њих.

У разговору са Тасадејима чуо сам први пут за Сандукасе.

— Ко су Сандукаси? — упитао сам радознало.

— Они који се смеју — одговорио ми је Дефал. — Ја никад нисам видео ниједног Сандукаса јер живе далеко уз реку, али Тасадеји знају за њих.

То је још више побудило моју радозналост. Упитао сам Дефала зашто их зову „Они који се смеју“.

— Тасадеји кажу да је пре много година, у време њихових дедова, дошао неки велики чамац са мотором. У њему су били странци које ви називате Јапанцима. Много су зла нанели нашој земљи а својим мотором правили су такву буку да су се Тасадеји уплашили и побегли у густу шуму пре него што су странци успели да их угледају. Тако су Јапанци закључили да овде нико не живи и наставили пут уз реку, све док нису дошли до земље Сандукаса — испричао је мој водич.

Од Дефала сам сазнао и шта се даље догодило.

Сандукаси се нису бојали странаца као Тасадеји јер су веровали да долазе као пријатељи. Али, Јапанци су убили многе мушкарце у племену Сандукас, мучили њихове жене а затим их пок-

лали. Било је то једног дана почетком другог светског рата о коме домороци, наравно, ништа нису знали.

Кад је пала ноћ, Сандукаси који су, побегавши на време дубоко у шуму, преживели покољ, почели су да се враћају. Нису имали никакво оружје за борбу с Јапанцима, али су били лукави. Ископали су дубоке јаме на стазама којима су Јапанци морали проћи. Поболи су на дно бамбусова копља и јаме замаскирали.

УПАО САМ У КЛОПКУ

Следећег јутра Јапанци су били у клопкама: већина се натакла на оштре штапове и остала на месту мртва, а остали су, израњављени издирани у страшним мукама. Сандукаси су седели око њих и смејали се. Кад су се уморили од смеха, почели су да бацају камење у јаме све док је у њима било живих људи. Затим су скинули мотор са чамца и обеси га на једно дрво. Веровали су да у њему живи зао дух који је довео ове крволочне странце у њихову земљу.

Замolio сам Дефала да ме поведе до Сандукаса, али је он одбио. Није ми ништа друго преостало него да пођем сам. На путу ме је напао питон и остао сам жив захваљујући помоћи једног Сандукаса.

Наставио сам даље и кад сам најзад угледао зарђали мотор, стар тридесетак година, како виси на једном дрвету, знао сам да сам дошао на право место.

Читава два дана сам чекао поред дрвета и никога нисам видео, мада сам имао осећај да сам под сталном присмотром. А онда, трећег дана, учинило ми се да чујем неки смех из шуме. Пошао сам у том правцу, све дубље у шуму. Смех је био све гласнији и некако чудан, као хистеричан.

Наједном сам изгубио тло под ногама и тренутак касније схватио сам да се налазим у дубокој рупи из које сам никако нећу моћи да се извучем. Бамбусови штапови, пободени на њеном дну, подерали су ми кошуљу и изгребали лице. Био сам смртно уплашен.

Ускоро се изнад мене појавило десетак Сандукаса. Стајали су на ивици јама и посматрали ме. Једни су др-

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

ИЗГУБЉЕН У СТЕНОВИТИМ ПЛАНИНАМА

Где је Кевин? Да ли је неко видео мог сина? Било је четири сата по подне и нико није знао где се Кевин налази. У шумама Стеновитих планина ноћ брзо пада и Филипу Деју није остало много времена да пронађе свог сина.

Сат раније, Деј је сместио Кевина у аутомобил и наредио му да га ту чека док не покупи ствари и поздрави се с пријатељима. Била је то казна: његов деветогодишњи син споречкао се с једним другом око љуљашке и родитељи су морали да интервенишу.

Срећом, на планини Каспер у Стеновитим планинама, те недеље 18. јула 1971. године, било је много излетника, Дејових познаника и пријатеља. Сви су кренули у потрагу за дечаком и ускоро се изгубили у густој дозици Кевина.

КЕВИНОВА БОЛЕСТ

Мали Кевин је био несрећан дечак: родио се с говорном маном. Уместо да разговарно изговора речи, понекад су из његовог грла излазили чудни, неразумљиви звуци. Зато је говорио с напором и често правио покрете рукама да би објаснио шта жели да каже. То га је нервирало и чинило раздражљивим, па су се његове игре с вршњацима обично завршавале тучом.

Иначе, Кевин је био веома интелигентан дечак, тако да је његов лекар, доктор Роберт Фаулер, имао обичај да каже тешће родитеље:

— Кевин је као радио-апарат чији је звучник оштећен. Пријемник функционише изванредно, само ве- за са звучником није у реду.

Већ је почео да пада мрак, уморни излетници враћали су се из потраге један по један, а Кевина нигде није било.

Филип Деј, је сав очајан, сео у аутомобил и одвезао се до оближњег кампа одакле је телефоном обавестио шерифа у граду о нестанку свог сина. Шериф је обећао да ће одмах послати патролну кола и то је донекле умирило несрећног оца. Затим је прикупио сву храброст и позвао своју жену Каролину. Али, она је примила страшну вест прибрано: брзо је спремила топло рубље и џемпере, замолила једног суседа да је одвезе колима у планину и ускоро се нашла крај свог мужа.

До три часа ујутру трајало је трагање за несталим дечаком, али нико га није нашао.

ГРАД СЕ ДИГАО НА НОГЕ

Рано ујутру становници града Каспер, у подножју истоименог брда на коме се Кевин изгубио сви ки траг, дознали су шта се догодило несрећном дечаку. Шериф је тражио добровољце који ће поћи у потрагу и већ у девет сати цео град је био на ногама. Колон аутомобила дуга неколико километара одвезла је у планину око три хиљаде људи спремних да траже Кевина, домаћица, каубоја, трговачких путника, чланова националне гарде. Сви су се размилели по густим шумама планине Каспер трагајући за несталим малишаном.

Прошао је понедељак, прошао и

уторак. Трагање се настављало без икаквог резултата. Додуше, неки су говорили како су чули од других да је дечак примећен како замиче у шуму, како се приближава телевизијском торњу на врху планине, итд. Али, на тим местима потере ни су нашле Кевина.

У среду су неки туристи тврдили да су открили трагове сандала у близини кањона Елхорн, најнеприступачнијег и најдивљијег дела ове иначе негостољубиве планине.

— Не верујем да је малишан тамо. — рекао је Марвин Милер, вођа скаута. — Тамо обично нико не залази јер је тај крај настањен медведима и звечаркама. Осим тога, кањони и провалије су тако бројни у том делу планине, да ни човек без специјалне опреме а камоли де чак, не може тамо да допре.

Већ четири дана трајала је потрага. Хеликоптери су надлетали планину, шумама су крстарили стотине људи, на литицама су стотине

»КЕВИНЕ, ВРЕМЕ ЈЕ ДА
СЕ ВРАТИШ КУЋИ!
ЧЕКА ТЕ ТВОЈА МАМА«
— ПИСАЛО ЈЕ НА
КОМАДИМА КАРТОНА
КОЈЕ ЈЕ КАРОЛИНА ДЕЈ
У ШУМИ ОСТАВЉАЛА
ИЗА СЕБЕ

посматрача јаким догледима претраживали сваки метар земљишта.

Али Кевина нигде није било. Несрећна мати је данима лутала шумом дозивајући свог малишана. Носила је гласноговорник и стално, до промуклости, извикивала његово име. Уз пут је остављала комаде картона на којима је исписивала:

„Кевине, време је да се вратиш кући! Чека те твоја мама“.

Каролина Деј се бојала најгорег: уплашен од огромне потере, Кевин се можда намерно крије, као прогоњена животиња. У његовом психичком стању то не би било немогуће. Зато су, у петак увече, сви трагачи добили наређење да се повуку и пусте Кевина „да се мало одмори“.

СПАСИОЦИ ИЗ КОЛОРАДА

Уместо њих, у планину је пошла група од 15 људи, специјализованих спасилаца који су дошли чак из Колорада. Али, и њихов труд је остао узалудан све до понедељка када је у логор стигао неки младић с невероватном вешћу. Он је тврдио да је видео малишана у срцу планине, у неприступачном Елхорну!

Нико му није веровао, све док се, око подне, није поново појавио у логору екипе за спасавање носећи Кевинов рекет за пинг-понг! Тек тада су сви схватили да је то заиста прави траг.

Распоређени у стрелце, предвођени инжењером Ђилијем Мејом, спасиоци су претраживали метар по метар кањона Мидл Форк који се налази усред неприступачног Елхорна. Али, Кевина нигде није било.

Изненада, када су избили на један пропланак у близини извора, спасиоцу по имену Марфи учинило се да види нешто плаво међу зеленилом. Приближио се тихо и спазно дечака у плавом џемперу. Кевин је непомично лежао на трави.

Марфи је руком дао знак осталима да стану. Приближио му се полако и клекао поред Кевина. Два озбиљна и тужна малишанова ока немо су га гледала. Дечак је био жив!

— Био је свестан — говорио је касније Марфи — али крајње изнурен и изнемогао. Још једну ноћ сигурно не би преживео.

Радио-везом инжењер Меј је затражио носила, која су остала на ивици кањона а затим се обратио дечаку:

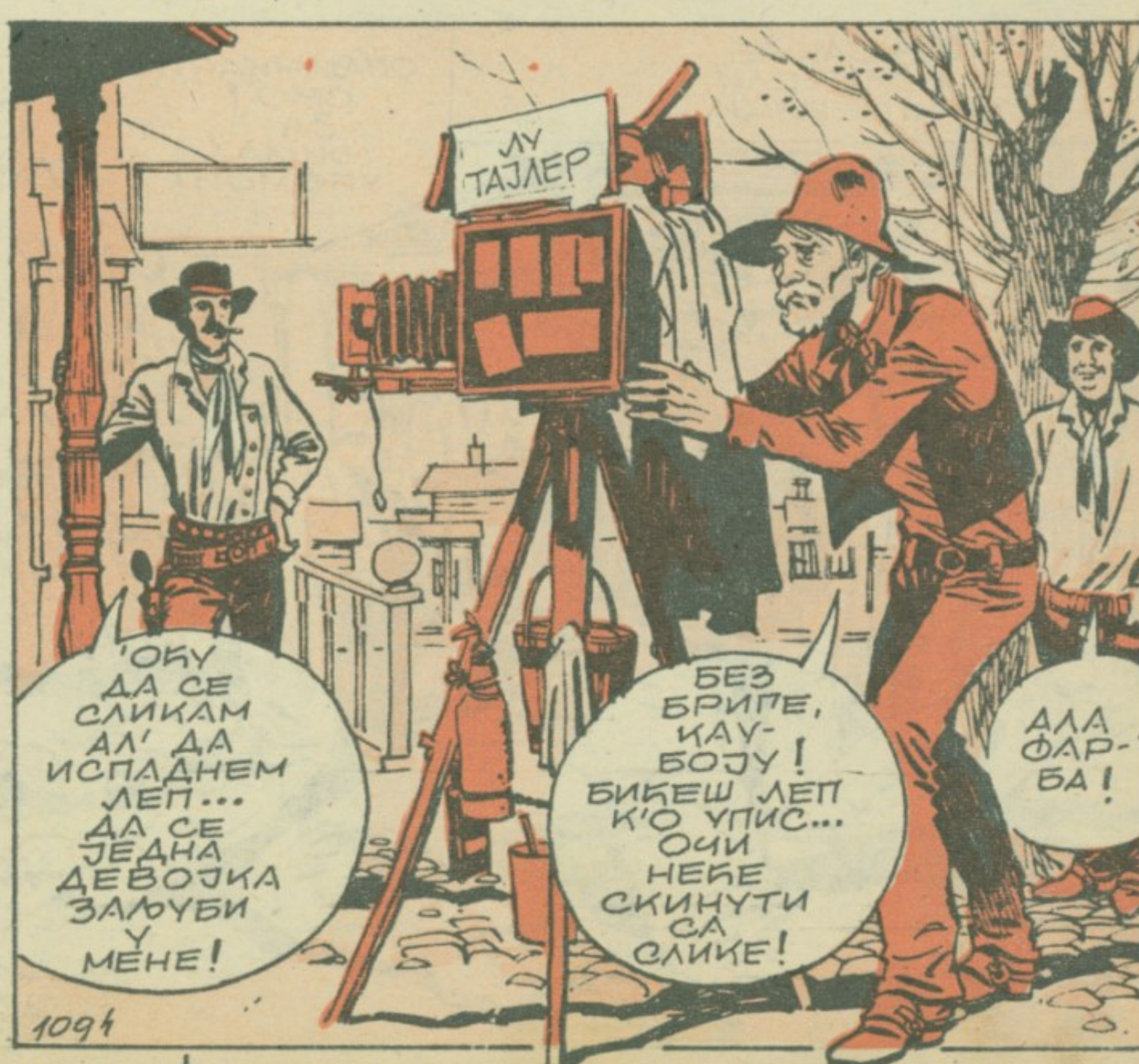
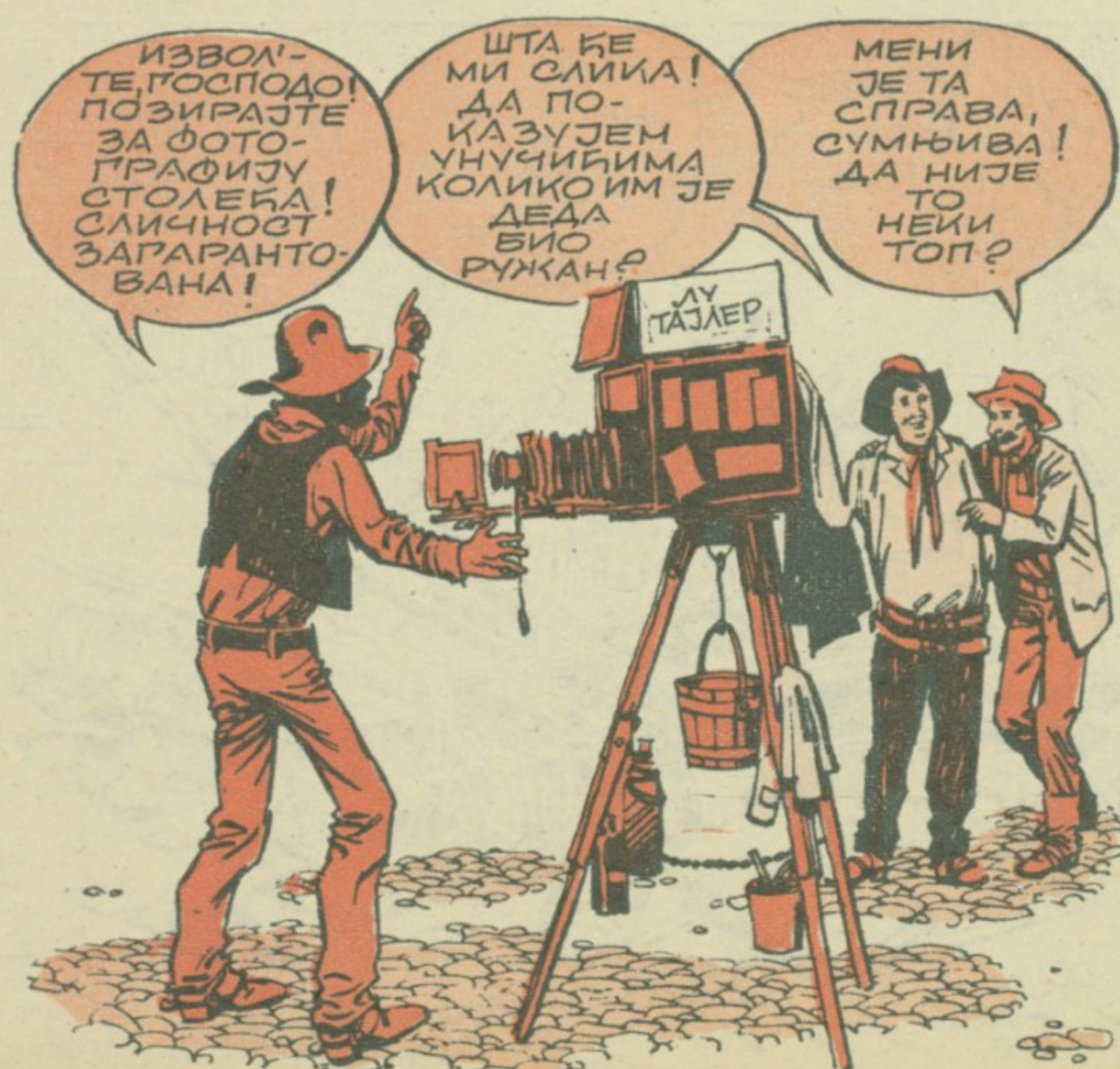
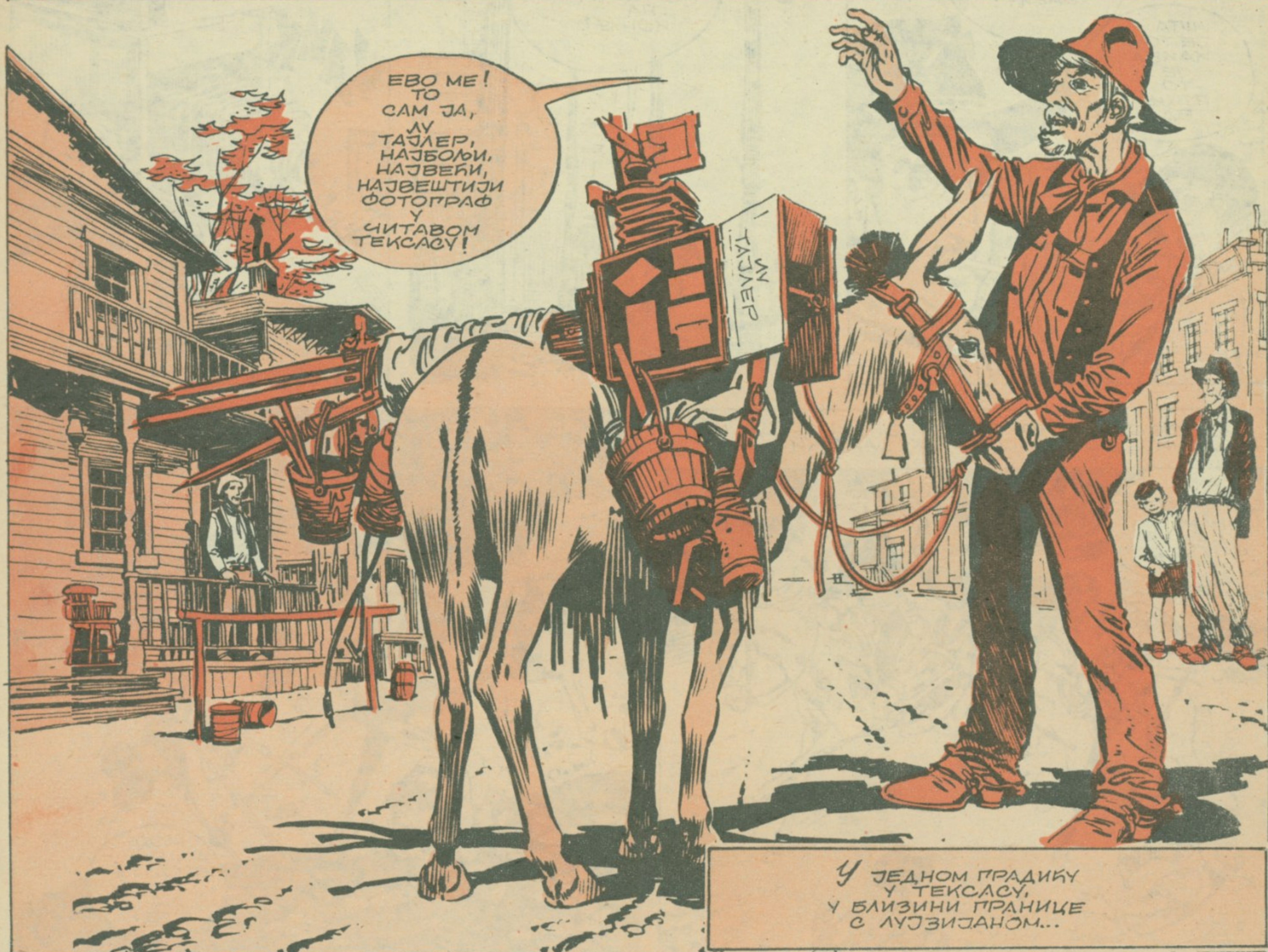
— Желиш ли да те одведем кући, Кевине?

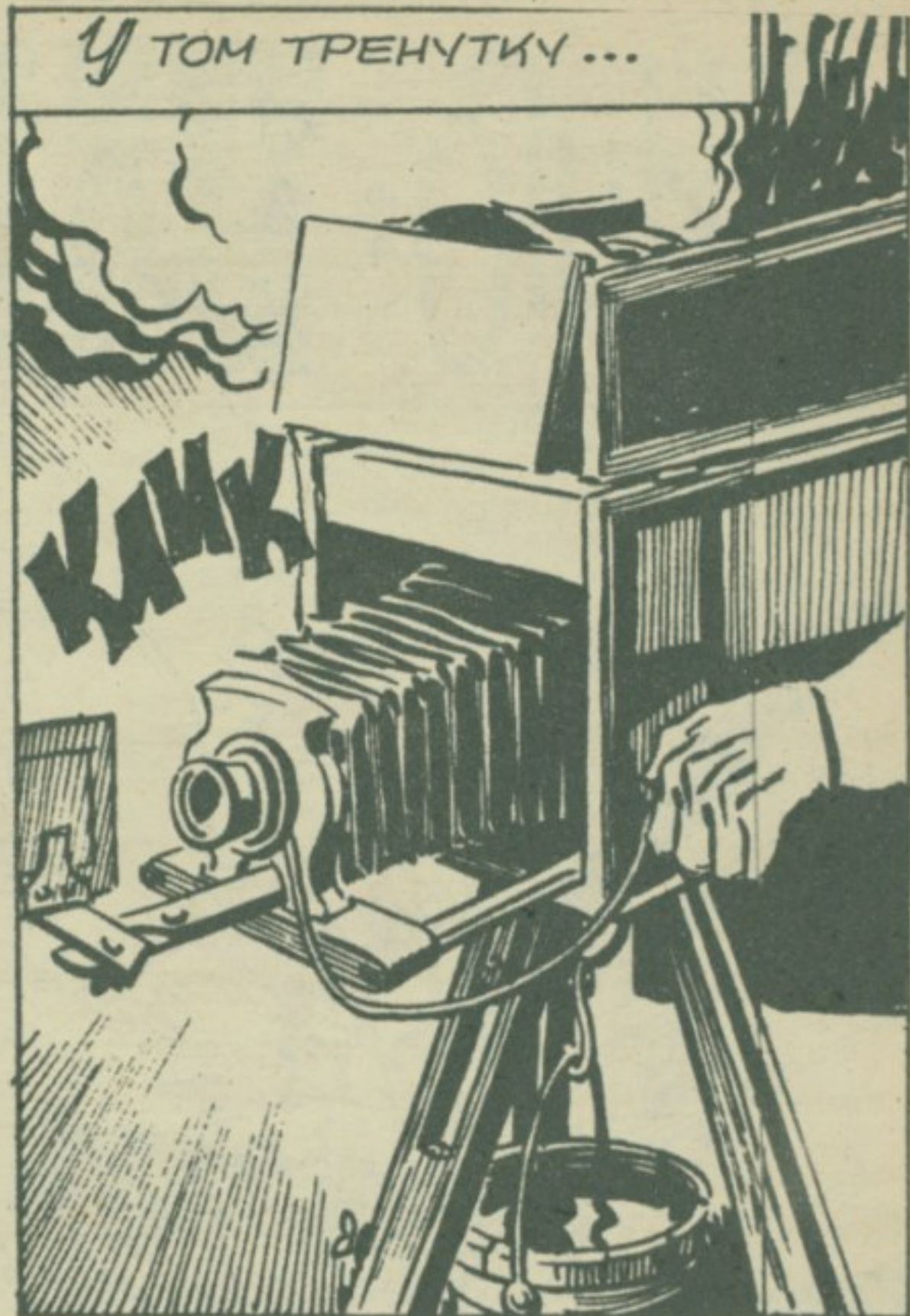
Дечак је само климнуо главом.
С. М.

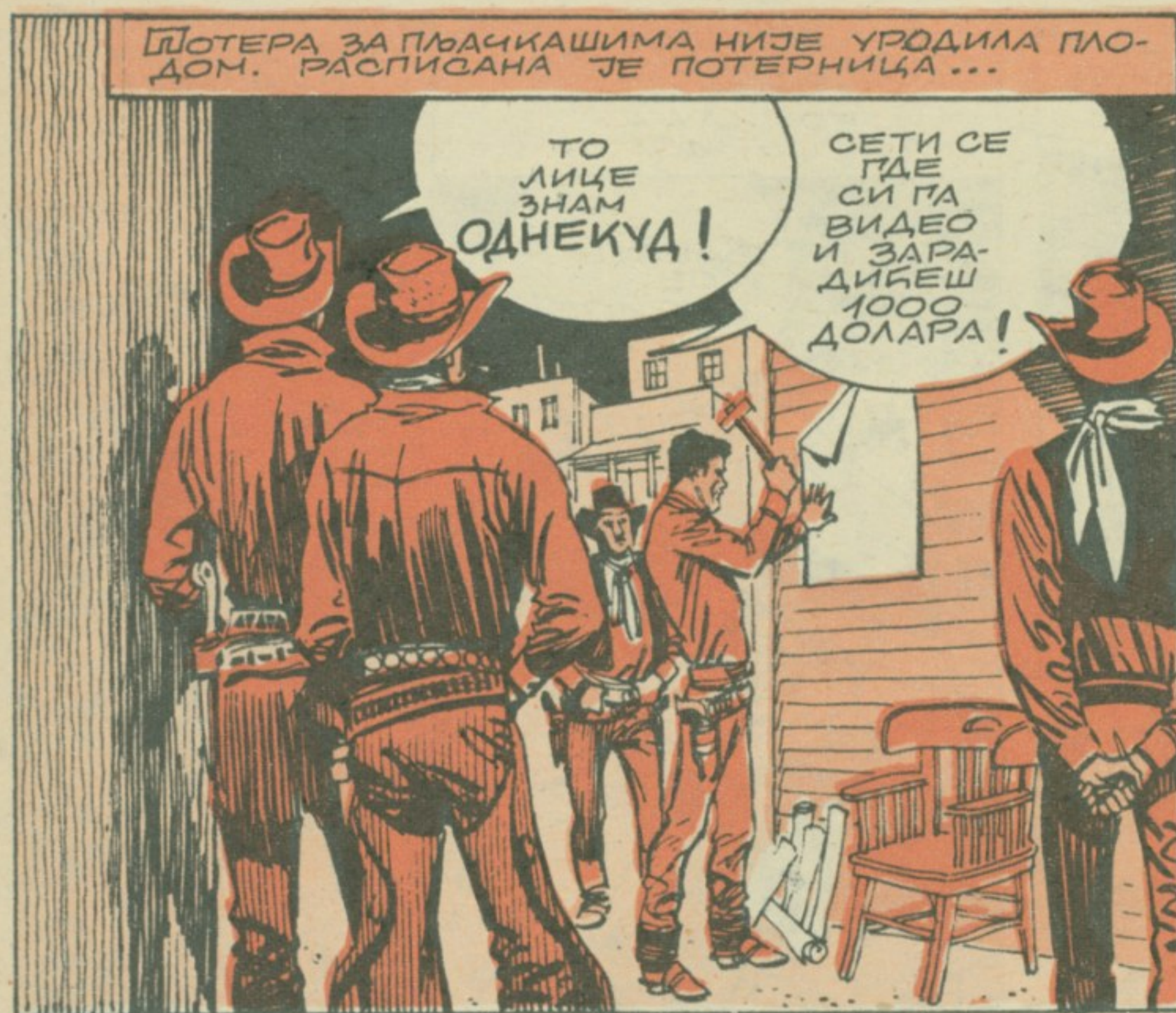

ГРИГО: УЛИЧНИ ФОТОГРАФ

ШЕРИФ ЈЕ ЗАПАЉЕНО ГЛЕДАО СИДА БИКИНГА, ПОЗНАТИЈЕР ПОД ИМЕНОМ ПРИНГО, А КРАЈ ЊЕГА МЕКСИКАНЦА, МЕКСИКАНЦА С ПОТЕРНИЦЕ...

ЗНАЧИ, ТИ СИ ОНАЈ КОЈИ ЈЕ ОПЛАЧ-КАО БАНКУ!

ЧЕКАЈТЕ, ШЕРИФЕ, ТРЕБА ДА ВАМ НЕШТО ОБЈАСНИМ!

ОВО ЈЕ МОЈ ПРИЈАТЕЉ РОДОЛФО ХУАРЕЗ! И ОН ЈЕ ПОШТЕН ЧОВЕК! ОН НИЈЕ БАНДИТ... МА ШТА ВИ О ЊЕМУ МИСЛИЛИ!

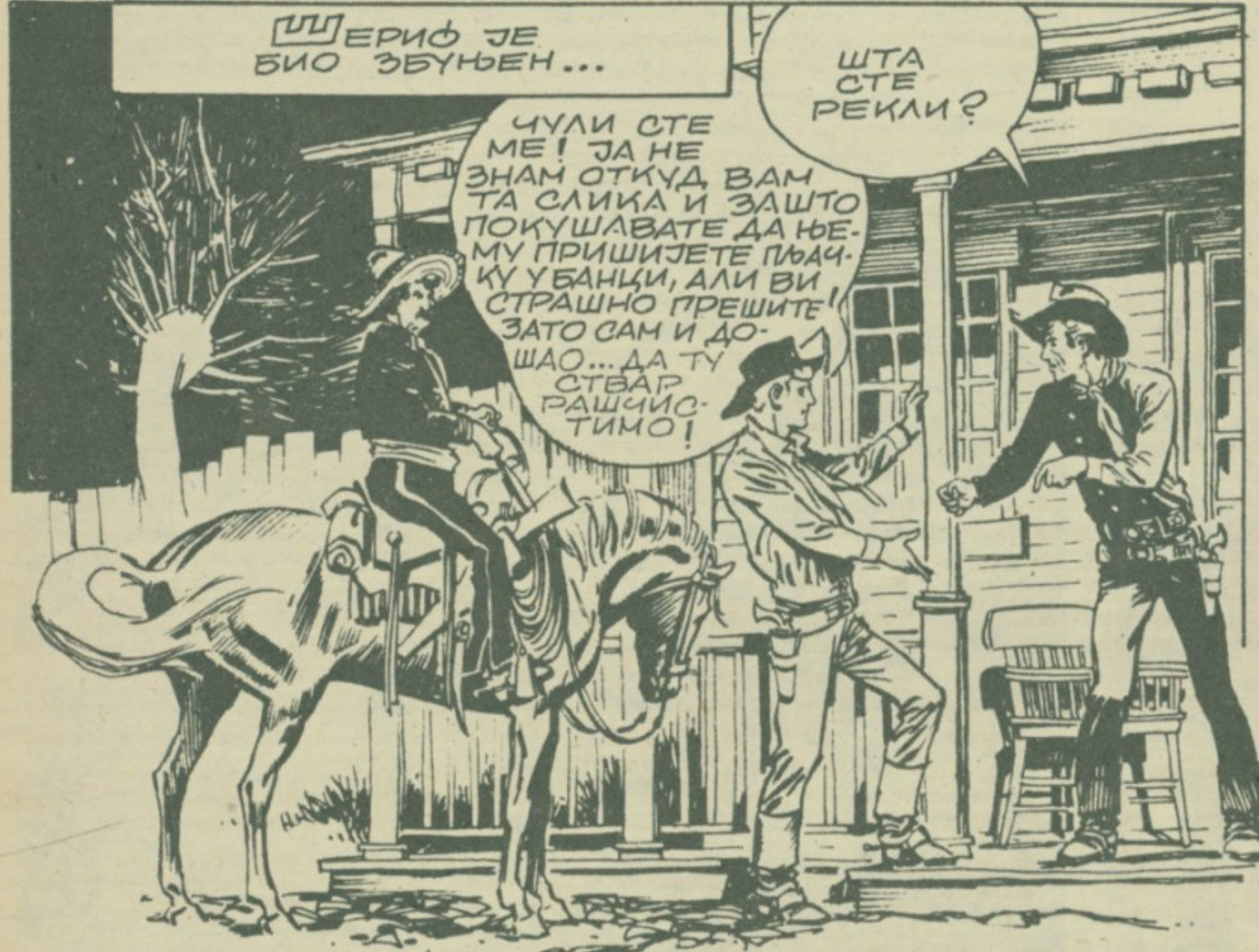
ПРИНГО ГОВОРИ ИСТИНУ!

ШЕРИФ ЈЕ БИО ЗБУЊЕН...

ШТА СТЕ РЕКЛИ?

ЧУЛИ СТЕ МЕ! ЈА НЕ ЗНАМ ОТКУД ВАМ ТА СЛИКА И ЗАШТО ПОКУШАВАТЕ ДА ЊЕ-МУ ПРИШИЈЕТЕ ПЉАЧ-КУ У БАНЦИ, АЛИ ВИ СТРАШНО ПРЕШИТЕ! ЗАТО САМ И ДО-ШАО... ДА ТУ СТВАР РАШЧИСТИМО!

АЛИ, ПРИНГОВЕ РЕЧИ САМО СУ РАЗ-ДРАЖИЛЕ ГОМИЛУ... А И ШЕРИФА.

ТАЈ ЧОВЕК ЈЕ СНИМЉЕН ПРИ ИЗЛАСКУ ИЗ БАНКЕ... ПОСЛЕ ПЉАЧКЕ!

ВАРАТЕ СЕ, ШЕРИФЕ!

ТИ СИ ЗНАЧИ ПРИНГО!? ТИ УВЕКИ ПО СВАКУ ЦЕ-НУ БРАНИШ МЕКСИ-КАНЦЕ!

БРАНИМ ИХ САМО КАД СУ У ПРАВУ! ОВАЈ ЧОВЕК ЈЕ НЕВИН!

ДА МУ ТИ НИСИ САУЧЕС-НИК?

НЕЋЕТЕ СЕ ЛАКО ИЗВУБИ!

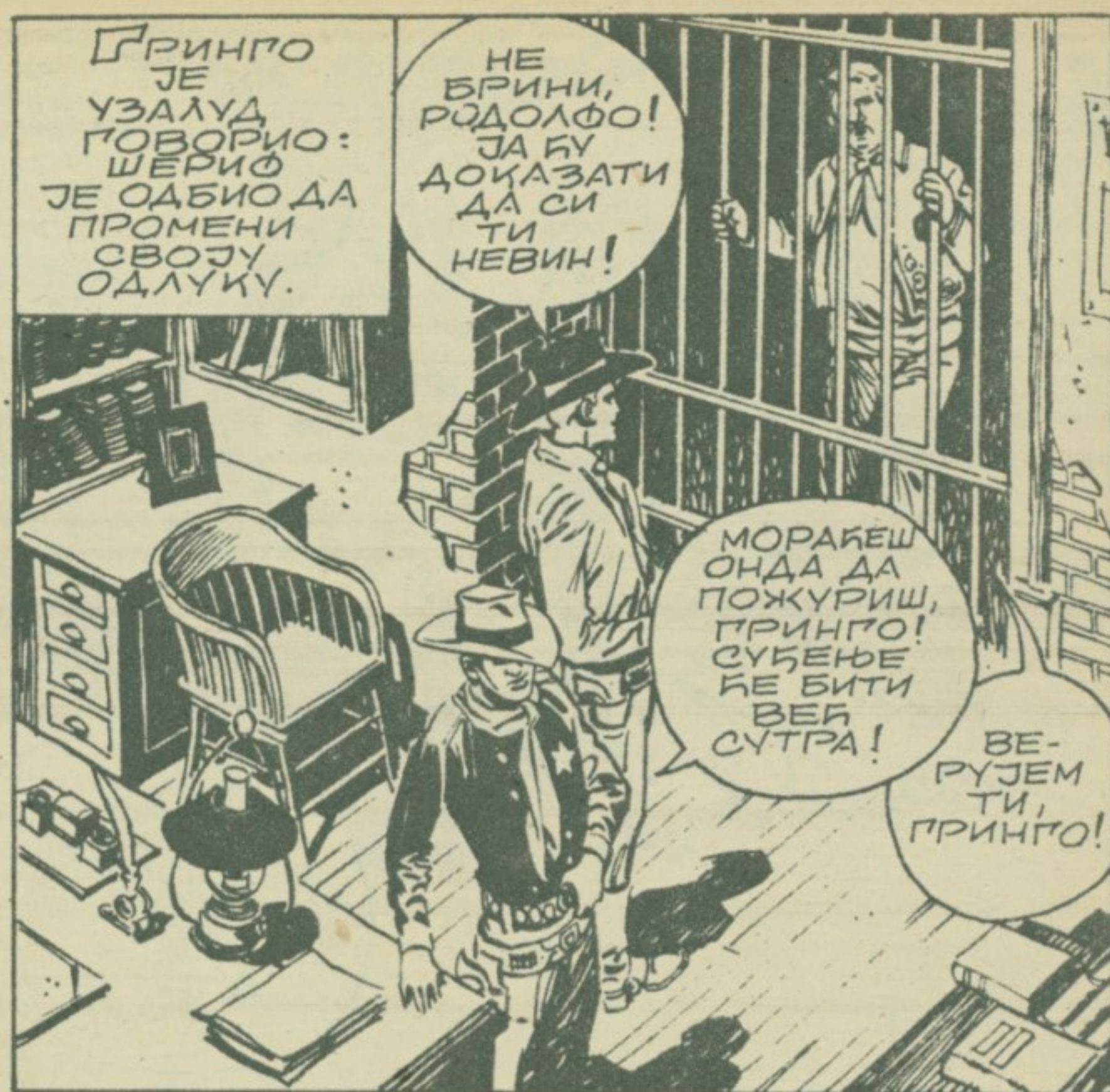
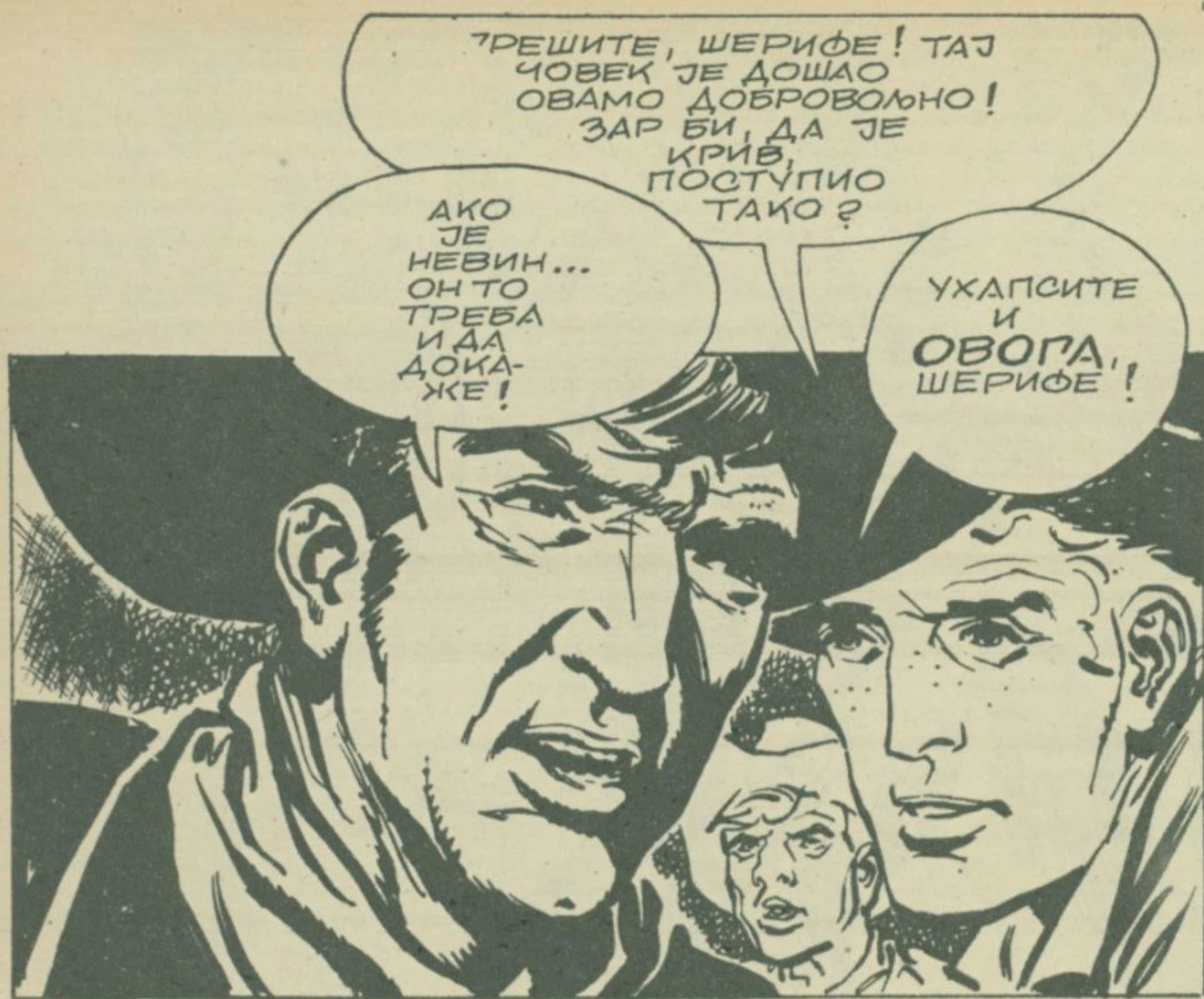

ПОЛАЗИ, ПРЉАВИ МЕКСИ-КАНЦЕ!

ОРЕДЕ, ВОДИ ГА У ЗАТВОР!

АЛИ... ЈА НИСАМ...

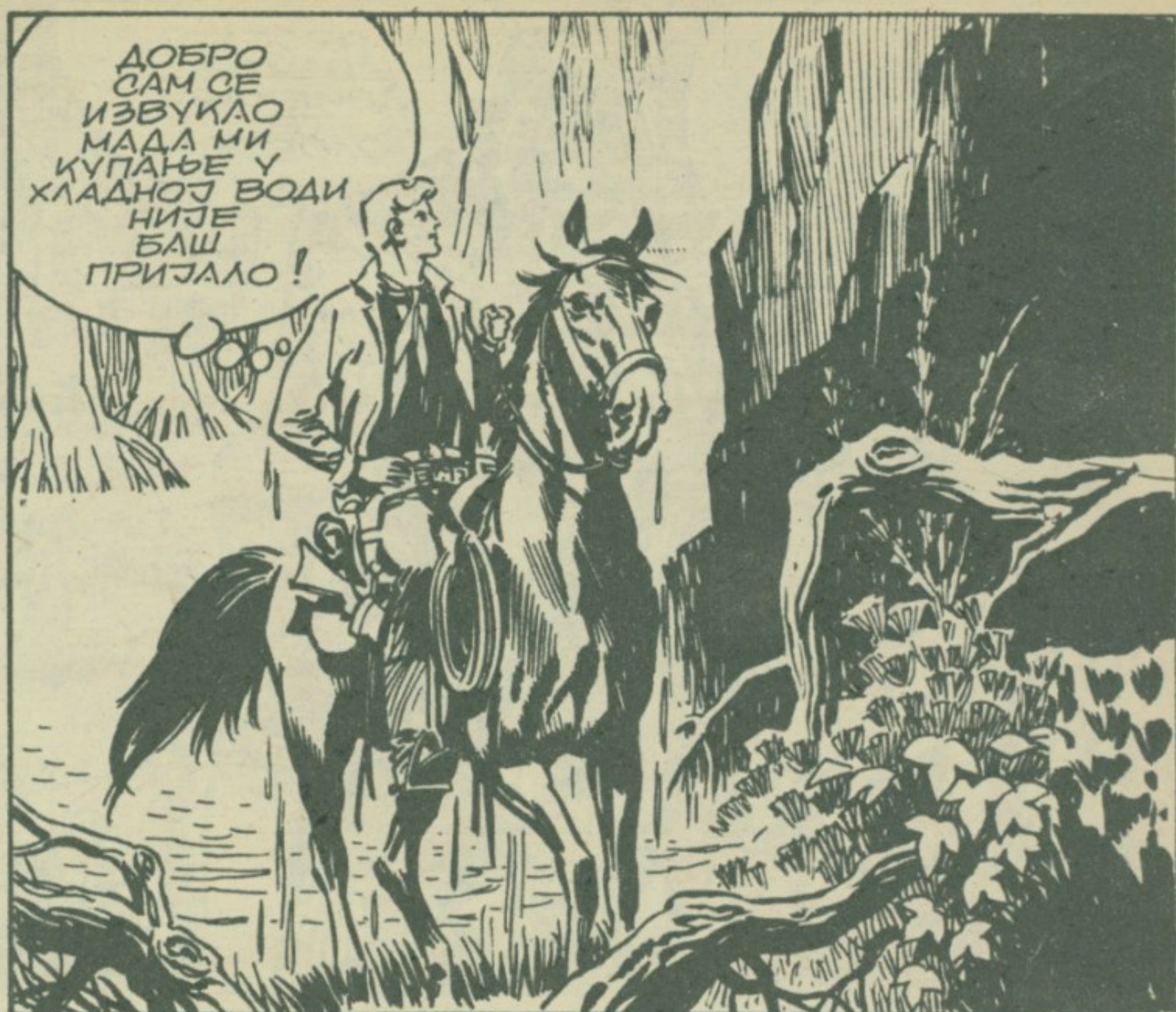

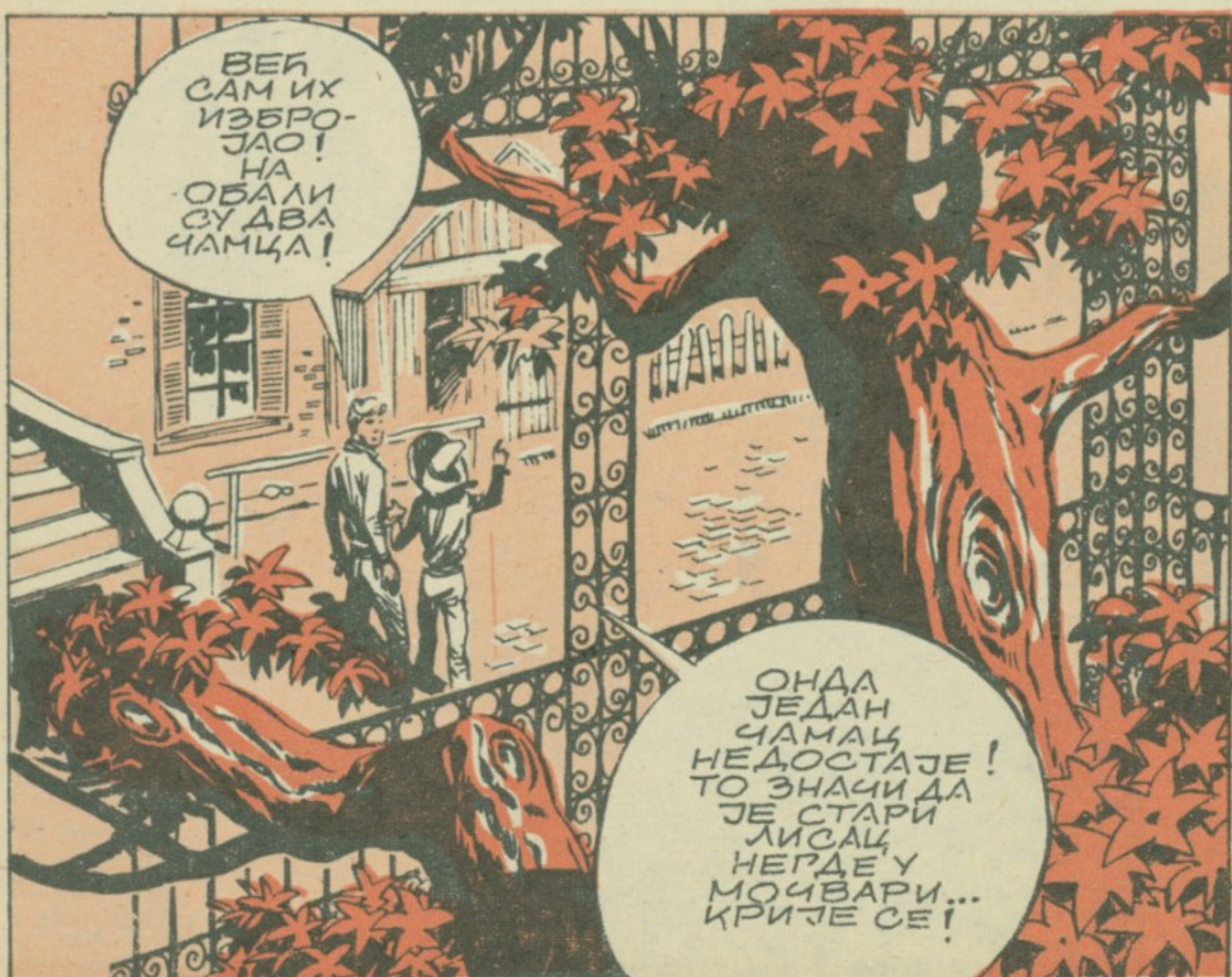
ГРИНГО СЕ НИЈЕ ОБАЗРЕО НА ШЕРИФОВУ ОПОМЕНУ. ЧВРСТО ЈЕ РЕШИО ДА ДОКАЖЕ ДА ЈЕ ХУАРЕЗ НЕВИН. А ЗА ТО ЈЕ ПОСТОЈАО САМО ЈЕДАН НАЧИН...

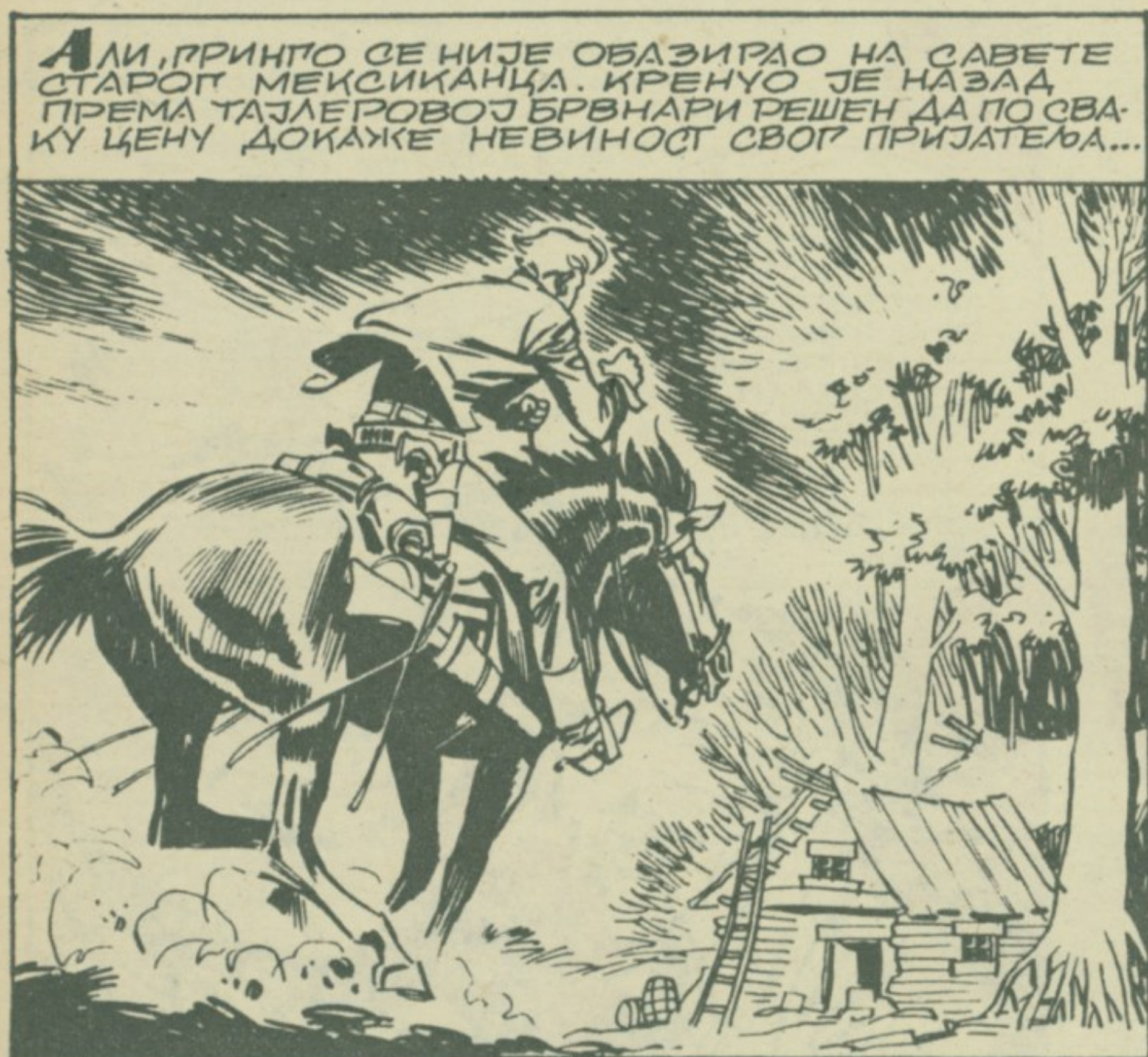

ЗА
ПОЛА САТА
ИХ НЕ
МОГУ НАЋИ...
САЧЕКАЋУ
ОНДА НОЋ!
ВЕРОВАТНО ЋЕ
СЕ ВРАТИТИ
ОВАМО ДА
ПРЕНОЋЕ!

ЧЕКАЋУ
ИХ! САМО, ШТА
ЛИ ЊИХ
ДВОЈЕ РАДЕ
УТОЈ
ОПАСНОЈ
МОЧВАРИ?
ЗАШТО СЕ И
ОД ЧЕГА
КРИЈУ?

ЗА ТО ВРЕМЕ РОДОЛОО ХУАРЕЗ ПРЕЖИВЉА-
ВАО ЈЕ ТЕШКЕ ЧАСОВЕ...

ДА,
ШЕРИФЕ!
ОН
ЈЕ
ЛОПОВ!

БИЛИ СМО СА
ОНИМ ФОТО-
ГРАФОМ... ВИ-
ДЕЛИ СМО ГА
КАД ЈЕ
ИСТРЧАО
ИЗ
БАН-
КЕ!

АЛИ...
ЈА...

ОНИ СЕ
ВАРАЈУ, ШЕРИ-
ФЕ! ПОНОВО ВАМ
КАЖЕМ...
НИКАД
НИСАМ
ОПЛАЧКАО
НИ-
ЈЕДНУ
БАН-
КУ!

ТО ЋЕШ
МОРАТИ ДА
ДОКАЖЕШ, ПРИ-
ЈАТЕЉУ! АТО
ЋЕ БИТИ
ТЕШКО! ИМАМО
СВЕДОКЕ...
А И ОНУ
ФОТОГРА-
ФИЈУ!

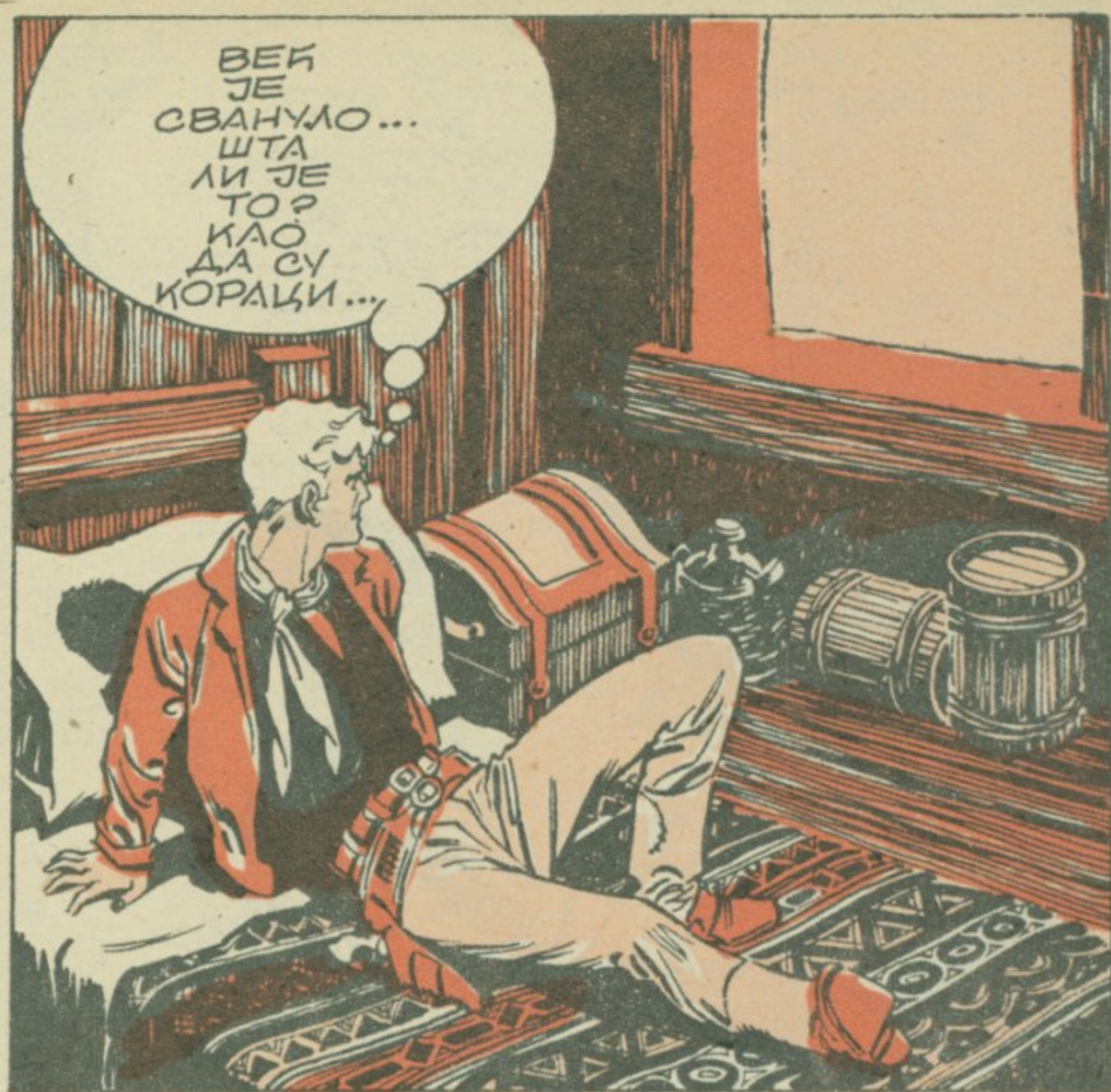
СВЕДОЦИ
СУ У
ЗАБЛУДИ...
ПРИНГО
ЋЕ
ДОКАЗАТИ
ДА
САМ
НЕВИН!

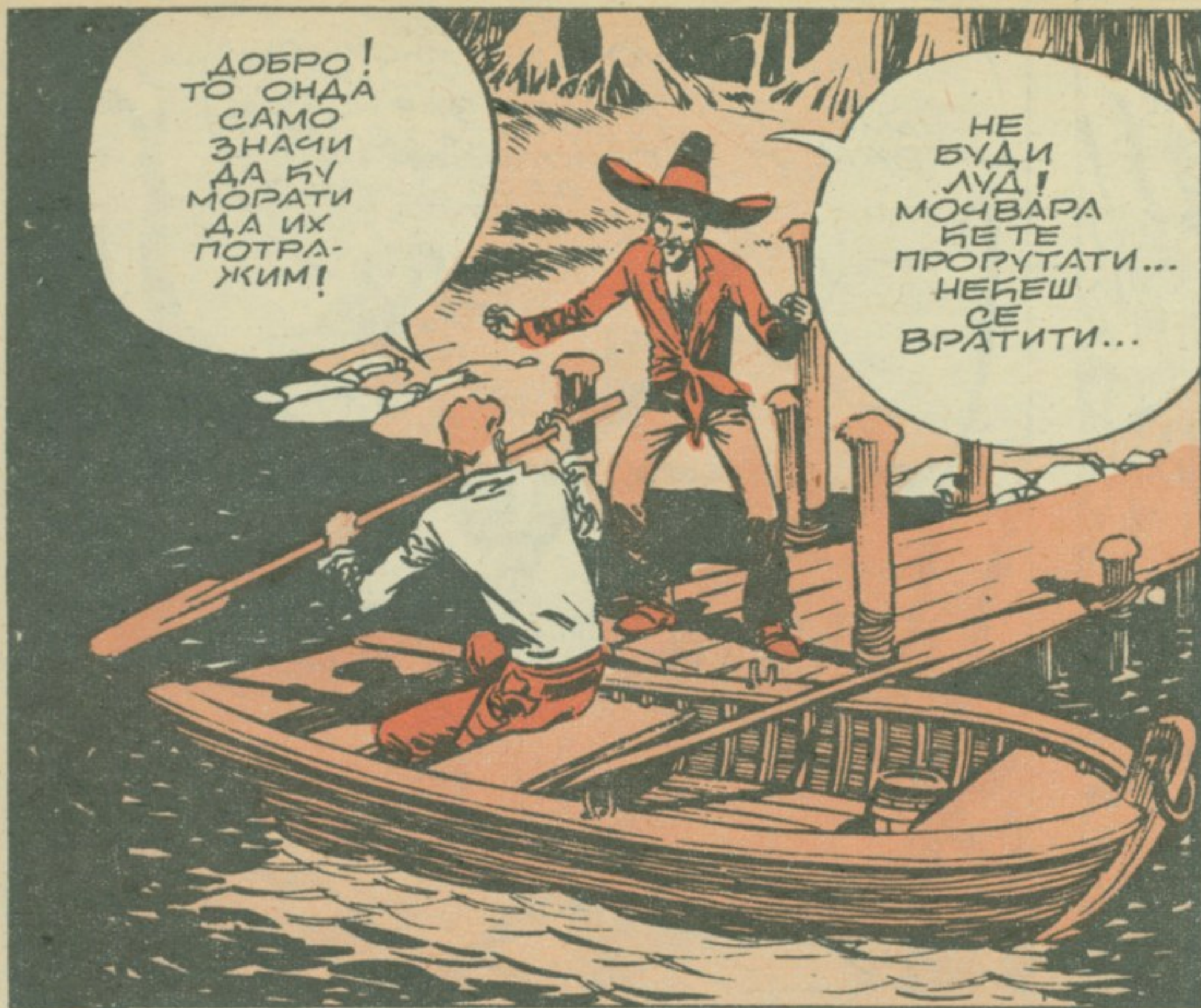
ОН
САМО
ПОКУШАВА
ДА ДОБИЈЕ
У ВРЕ-
МЕНУ,
ШЕРИФЕ!
БИЛИ СМО ТАМО
... ВИДЕ-
ЛИ
ГА!

ПРИНГО
ТИ НЕ МОЖЕ
ПОМОЋИ!
СКОРО ЋЕ
ПОНОЋ, А
СУБЕЊЕ
ЈЕ
ВЕЋ СУТРА!
БИЋЕ
ЗА ТЕБЕ
БОЉЕ ДА
ПРИЗНАШ
И КАЖЕШ
ГДЕ ЈЕ
НОВАЦ!

АЛИ
ЈА
САМ
НЕВИН.
НИШТА
НЕ
ЗНАМ!

САД ЈЕ ПЕПЕ ВЕК БИО
СИГУРАН ДА ЋЕ ГА УХВАТИТИ, МЕКСИКАНАЦ
СЕ ОКРЕНУО И...

АКО
ПОКУШАШ
ДА МЕ И
ДАЉЕ
ГОНИШ... ДРУГИ
МЕТАК
ТЕ НЕЋЕ
ПРОМА-
ШИТИ!

ОДОШЕ
МОЈИХ
СТО
ДОЛАРА!

ПРИЈАТЕЉ СИ
МИ, ХАУАРДЕ, АЛИ МИ
ЈЕ МОЈА ГЛАВА
НАЈПРЕЧА! САМ СИ
КРИВ ШТО СИ
УПАО У
ЊИХОВУ КЛОПКУ...
СПАСАВАЈ СЕ САД САМ
КАКО, ЗНАШ И
УМЕШ! ПАРЕ СУ САД
САМО
МОЈЕ!

Али, у очајничком покушају да се спасе
КАМИЛО ЈЕ УПАО
У ДРУГУ КЛОПКУ... У ЖИВИ ПЕСАК!

АХ...
ТОНЕМ!

ПОБЕГАО МИ ЈЕ,
ПРОКЛЕТНИК!
НИСАМ
СМЕО ЗА ЊИМ...
ЧАК НИ
ЗА СТО
ДОЛАРА!

У
РЕДУ,
СТАРИ!
УХВАТИЋЕМО
МИ И
ЊЕГА!
АТИ,
ПАЦОВЕ,
ГОВОРИ!

ТАДА СЕ ЗАЧУО КАМИЛОВ КРИК...

ТОНЕМ!
УПОМОК!

ДОБРО
ПАЗИ
НА
ОВОГА,
ПЕПЕ!

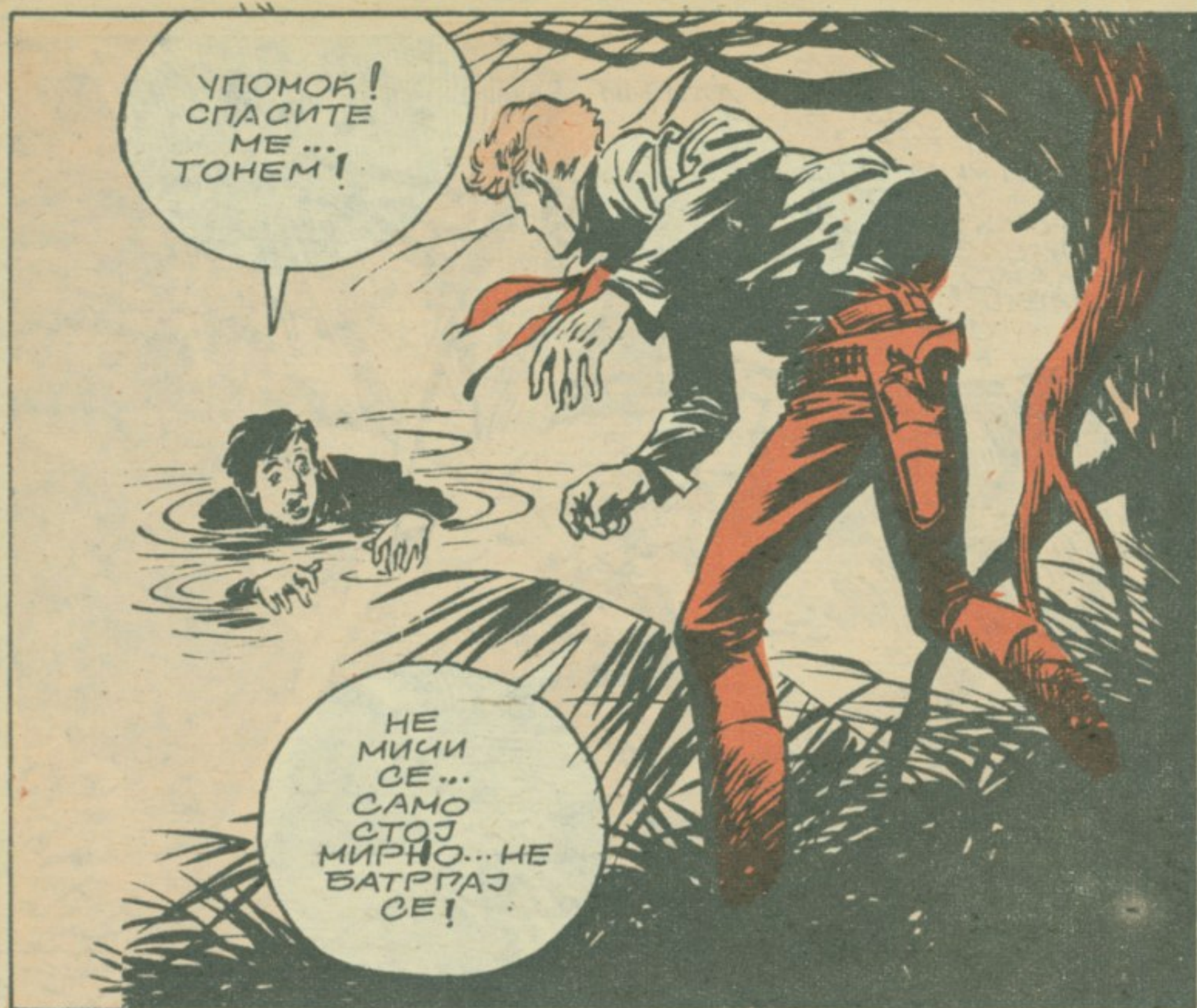
ШТА
ЈЕ
ТО?

ПРИНТО ЈЕ ПОТРЧАО ПРЕМА МЕСТУ
ОДАКЛЕ СЕ ЧУО
КАМИЛОВ ГЛАС...

АТИ
ПАЗИ
НА
СЕБЕ!
ЖИВИ
ПЕСАК
ЈЕ
ОПАСАН!

НИ
КАМИЛО
НЕЋЕ
УМАЂИ...
ПОГОВОРО НЕ
ЖИВОМ ПЕСКУ!
ТАКО МУИ
ТРЕБА...
ИЗДАЈНИ-
КУ!

ТОГ ЈУТРА ХУАРЕЗ ЈЕ
ИЗВЕДЕН ПРЕД СУДИЈУ...

ДЕНИС МОРЕ- ПЛО- ВАЦ

ТАТА,
ПОГЛЕДАЈ
ШТА САД
ИМАЈУ
НА ЈЕЗЕРУ!
ЈЕДРИЛИ-
ЦЕ!

ХМММ!
ПРИЛИЧНО
ЛЕПО
ИЗГЛЕДА-
ЈУ!

УНАЈМИ
ЈЕДНУ,
ТАТА,
ДА СЕ
ПРОВО-
ЗАМО!
ТИ СИ
НЕКАД
БИО
МОРНАР!

ОНО... ЈЕСАМ!
АЛ' МОРНАРИЦА
ЈЕ НЕШТО
ДРУ-
ГО!

ХВАЛА! И
СИГУРНИ
СТЕ ДА
УМЕТЕ ДА
ЈЕДРИ-
ТЕ?

НЕГО! ОН
ЈЕ НЕКАД
БИО АДМИ-
РАЛ!

ОДВЕЗУ-
ЈЕМО СЕ,
КАПЕТА-
НЕ!

РАЗУ-
МЕМ,
АДМИ-
РАЛЕ!

ОХ!

ФИЈУУ!

НЕКУ ДА
БУДЕМ
КАПЕТАН...
БИКУ
ИЗВИЈАМ!

ВАЖИ!
ТО ТИ ЈЕ
ДОБРА
ИДЕЈА!

ДЕНИСЕ?
ДЕНИСЕ?!

СМЕСТА
ДА СИ
СИШАО!

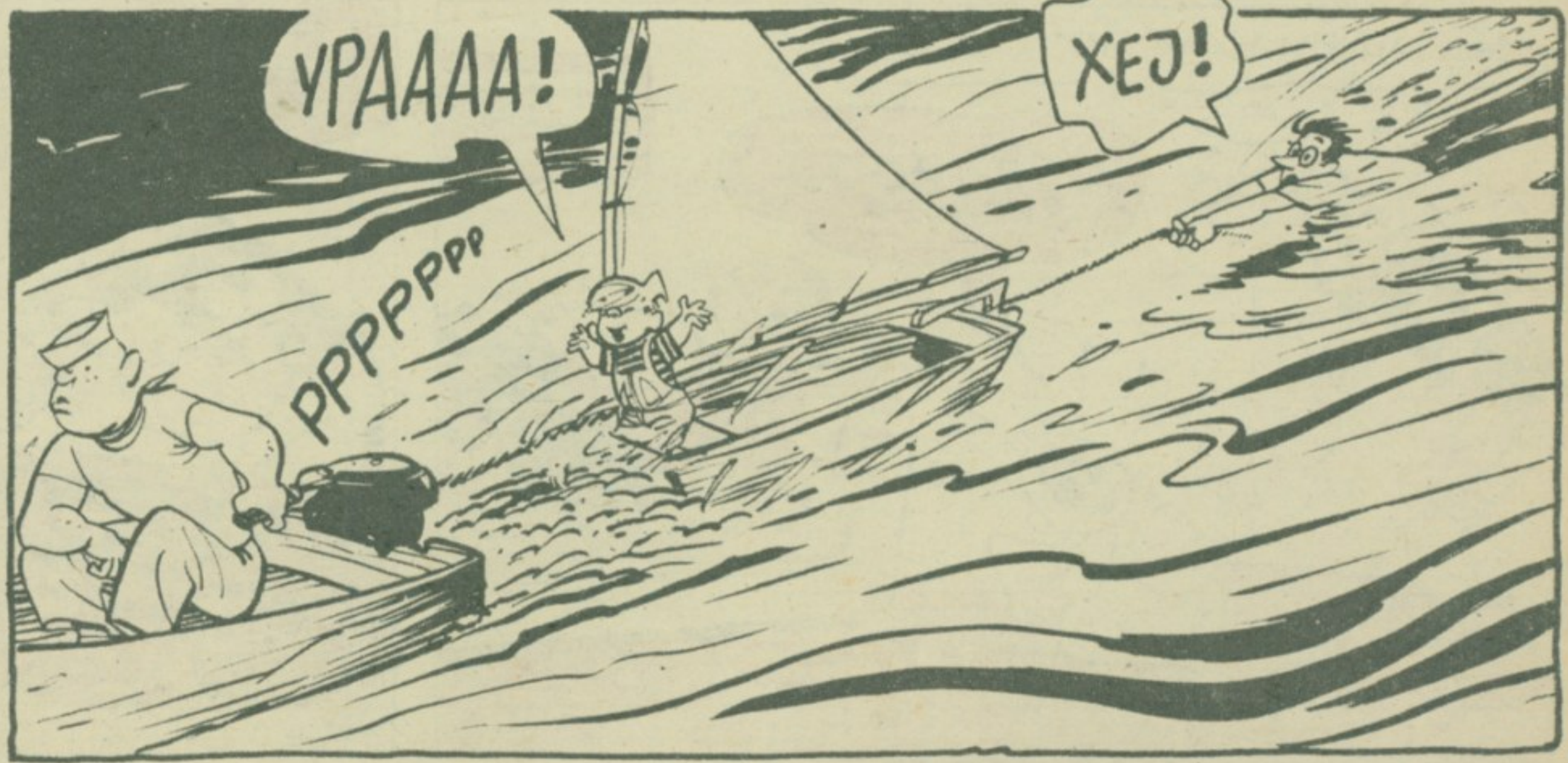
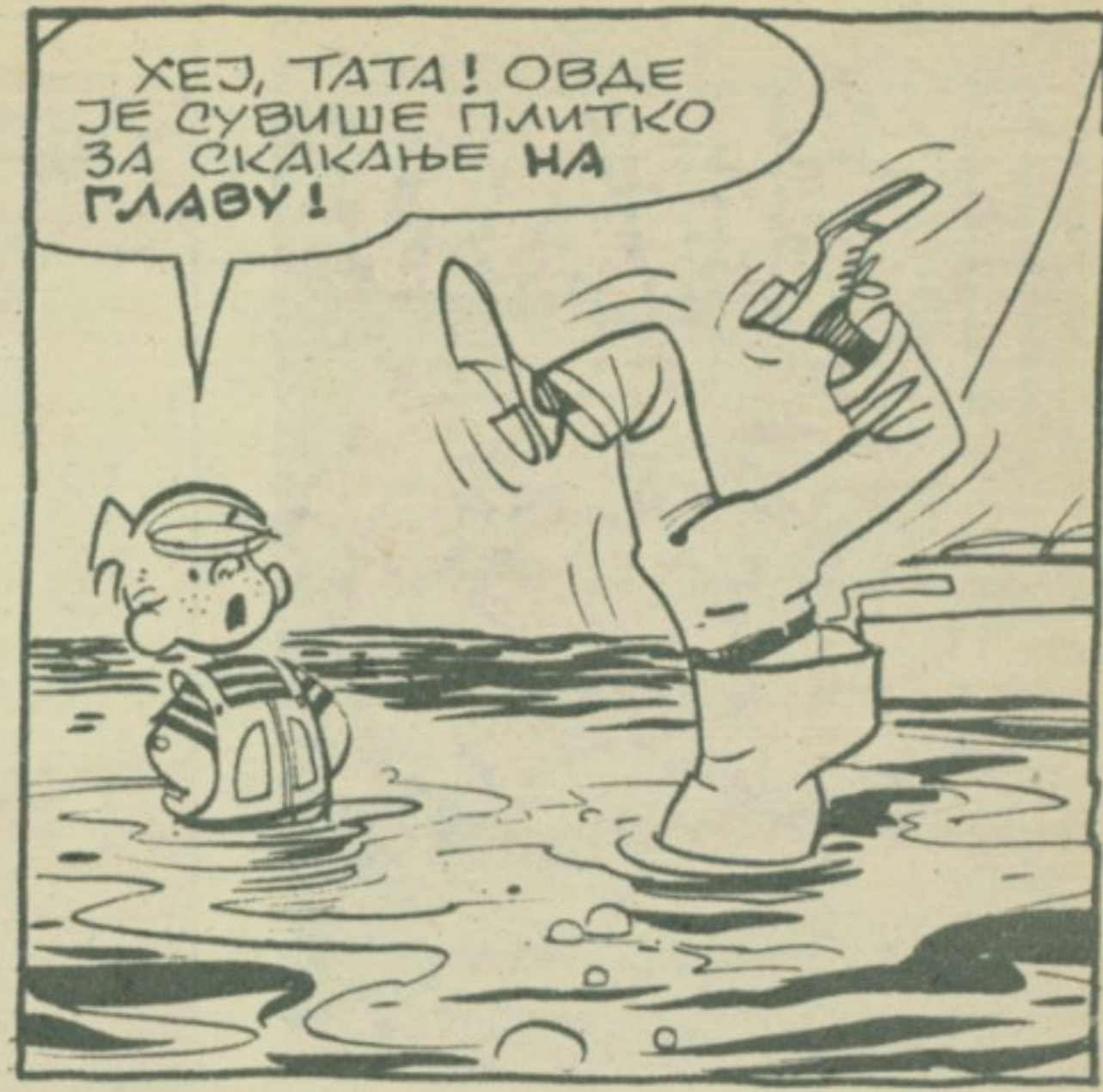
ДОБРО...
НЕ ВИЧИ,
АДМИРА-
ЛЕ!

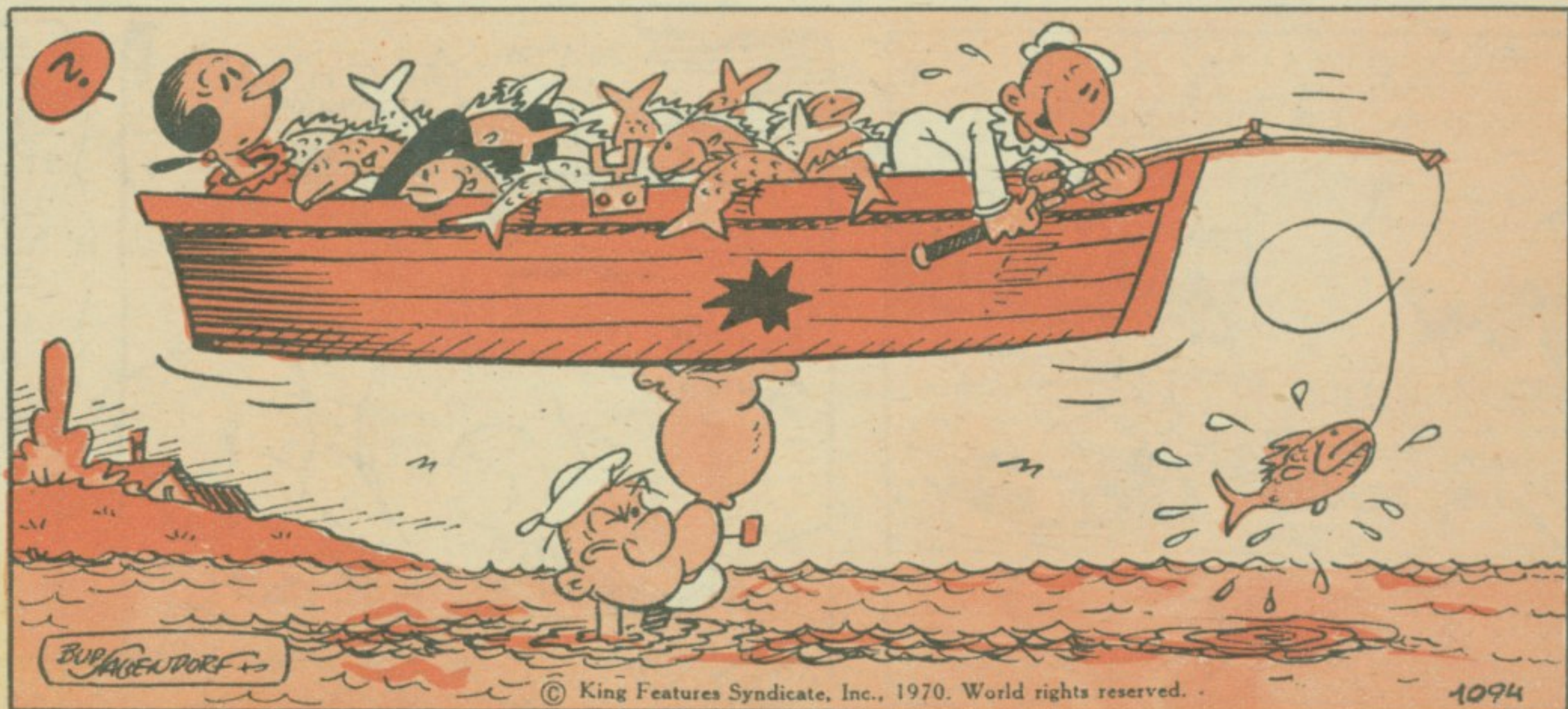
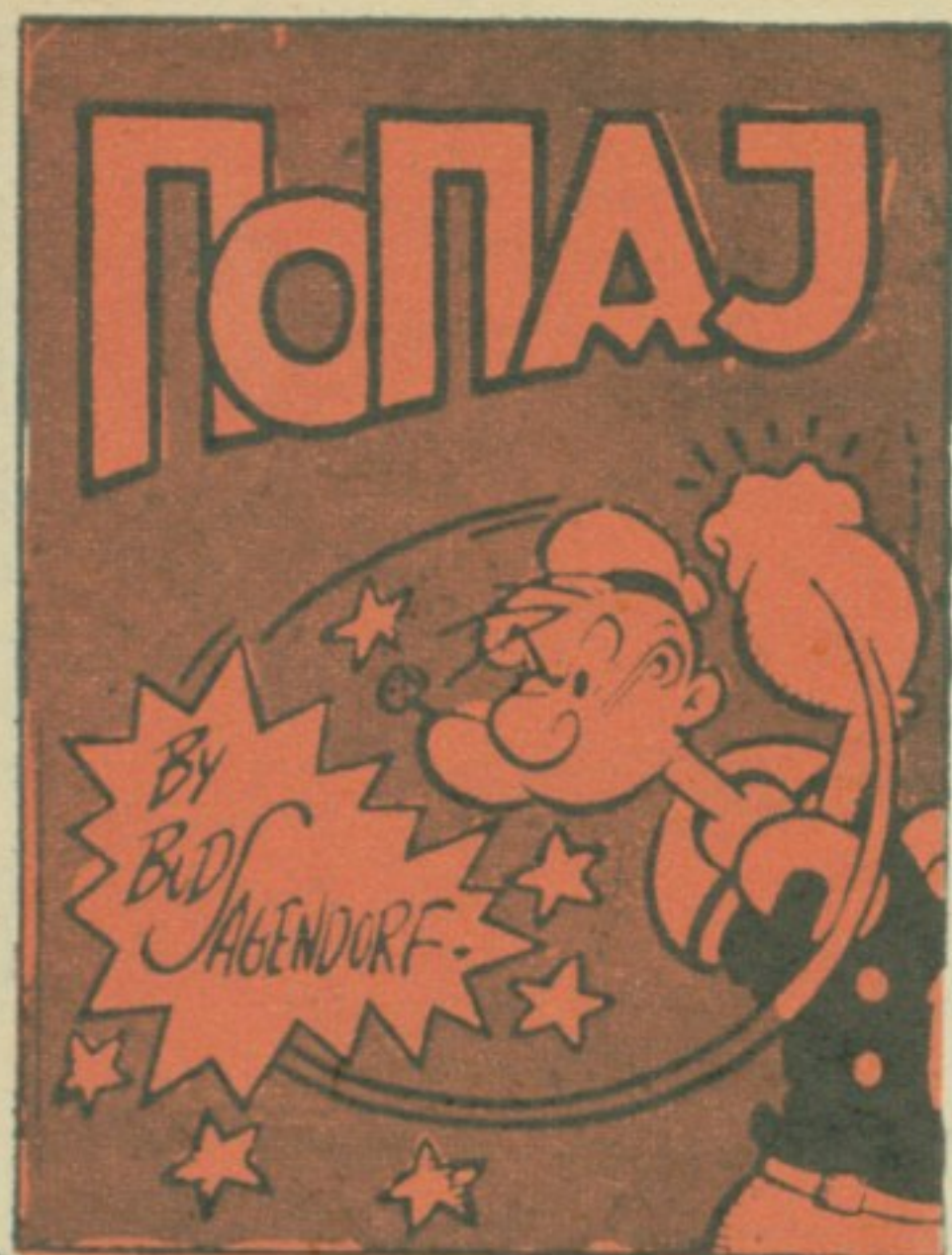
ХЕЈ, АДМИ-
РАЛЕ! ДА ЗНАШ
ШТО ЈЕ ОДАВДЕ
ЛЕП ПОГЛЕД!

ШТАААА?

УУФ!

НУЛАХ

ЉУДИ БЕЗ ТЕЛА

У ИДУЋЕМ НАСТАВКУ: МЕЂУ ДВОГЛАВИМ ЗМИЈАМА!

Са Монблана к'о са длана

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

2

MONT
BLANC

**ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
И ФИРМА »МОНБЛАН«
ВОДЕ ВАС НА НАЈВИ-
ШИ ВРХ ЕВРОПЕ!**

**— сазнаћете како је
горе, видети како је
доле и доживети
многа узбуђења!**

Налив-перо „Монблан“ донеће вам на крају на-
градне игре незаборавно путовање а мало знања
и вештине и једну од специјалних награда —
поклон „Политикиног забавника“

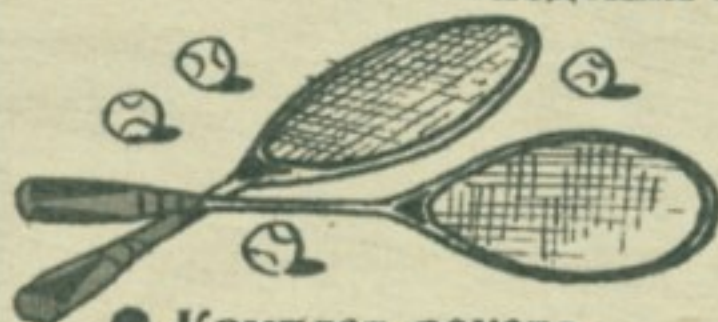
НА МОНБЛАН КРЕЋЕ 17 ПУТНИКА!

Међу учесницима ове велике
наградне игре на срећу ће се из-
вући седамнаест добитника ПЕ-
ТОДНЕВНОГ НАГРАДНОГ ПУ-
ТОВАЊА НА МОНБЛАН.

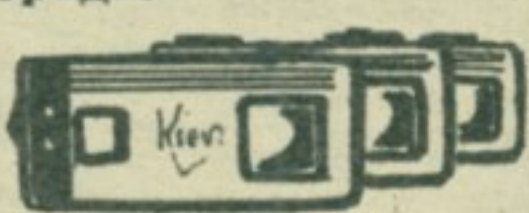
Полазак је из Београда. После
првог дана пута, осим краћег ус-
путног задржавања, Забавнико-
ви путници ће се зауставити и
преноћити у Постојни или Коп-
ру. Пут за Аосту, поред Венеци-
је, Падове, Вероне, Милана и Но-
варе, наставља се следећег дана.
Истог дана увече стиже се у ле-
пи мали град на северозападу И-
талије — Аосту. Ту ће се забав-
никовци добро одморити а тре-
ћег дана после доручка предви-
ђен је полазак за Шамони, кроз
гуњел испод Монблана, где ће се
за време једнодневнoг боравка
успињачом попети на Монблан и
разгледати околину. Истог дана
увече, вратиће се у Аосту. Чет-
вртог дана боравка, ујутру, кре-
ће се из Аосте и у Постојну или
Копар се стиже увече. Долазак у
Београд предвиђен је за следећи,
пети, дан око осам сати увече.

ПОСЕБНЕ НАГРАДЕ

Ако тачно одговоре на једно од пет постављених
питања, учесници наградне игре „СА МОНБЛА-
НА К'О СА ДЛАНА“, могу да добију и неку од
следећих награда:

● Комплет рекета
за тенис са лоптама

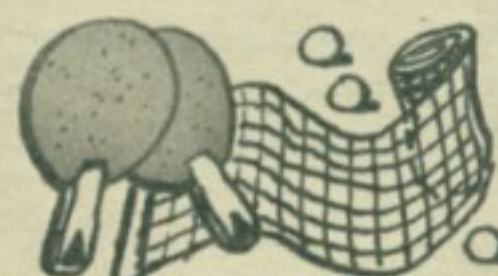
● Три мини
„шпијунска“
фото-апарата

● Два фото-апарата
за тродимензионално
снимање

● Санке

● Комплет прибор
за стони тенис

● Клизаљке са
цицелама

● Лопту за
кошарку

Учесници наградне игре треба с наградним купо-
ном и овереним рачуном да пошаљу САМО ЈЕДАН
ТАЧАН одговор на било које од пет наградних
питања.

ОНО ШТО ТРЕБА ДА СЕ ЗНА

1. Право учешћа у наградној игри има свако
ко у једној од продавница канцеларијског
материјала и књига широм наше земље купи
НАЛИВ-ПЕРО, ХЕМИЈСКУ ОЛОВКУ или ГАР-
НИТУРУ ЗА ПИСАЊЕ фирме „МОНБЛАН“.
Зато обавезно приликом куповине тражите од
продавца оверен рачун.

2. Рачун и један попуњен наградни купон по-
шаљите на адресу: ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК,
11001 Београд, Македонска 29, најкасније до
22. децембра 1972. године. ТАКО ЋЕТЕ СТЕЋИ
ПРАВО ДА УЧЕСТВУЈЕТЕ У ИЗВЛАЧЕЊУ
НАГРАДНОГ ПУТОВАЊА НА МОНБЛАН.

3. Не заборавите: рачун послат без наградног
купона или наградни купон без овереног ра-
чуна неће се узимати у обзир.

4. Ако поред путовања желите и једну од
посебних награда ЧЕКА ВАС И НАГРАДНО
ПИТАЊЕ. Укупно ћемо објавити пет наград-
них питања у пет бројева и зато не журите
са слањем тачног одговора.

ДА БИСТЕ МОГЛИ ДА УЧЕСТВУЈЕТЕ У
ИЗВЛАЧЕЊУ ПОСЕБНЕ НАГРАДЕ потребно
је да поред наградног купона и овереног ра-
чуна пошаљете тачан одговор на само једно
од пет наградних питања.

5. Лица млађа од 14 година не могу путовати
на Монблан, али могу своје право на путова-
ње уступити неком ко је старији од 14 година
а кога сами изаберу. У том случају добит-
ницима наградног путовања, млађим од 14 го-
дина, редакција „Политикиног забавника“ до-
делиће посебну утешну награду.
**УТЕШНА НАГРАДА ЈЕ СКУПОЦЕНИ РУЧНИ
ЧАСОВНИК!**

6. Замена награда протувредношћу у новцу
није могућа.

НАГРАДНО ПИТАЊЕ

Колико је висок Монблан, највиши планински врх у Ев-
ропи?

Одговор _____

НАГРАДНИ КУПОН

Име и презиме _____

Година рођења _____ Број поште и место _____

Улица и број _____

Налив-перо израђено у фабрици „Монблан“ 1930. године. Модел је носило назив „Баујар“

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: ПЛАШЉИВИ БРАТ!

УСХИЋЕН СВОЈИМ ОТКРИЋЕМ, КЕНДАЛ НИЈЕ НИ ПРИМЕТИО ДА ГА ИЗ ПОЛУТАМЕ ПЕЋИНЕ ПОСМАТРАЈУ ДВА СЈАЈНА ОКА

Овако не иде! — викнуо је Ед Кендал свом другу Алу Шнајдеру када су у побеснелој мењави по четврти пут морали да зауставе своја специјална возила за снег. Два ловца путовала су преко високих брегова планинског ланца Сијера Невада у калифорнијски градић Плејсервил. Када су тог јутра кренули из Карсон Ситија у Невади, време је било савршено мирно и нису се уопште надали олуји.

ПЕШИЦЕ ДО МЕЈЕРСА

— Па, шта мислиш — да се вратимо? — упита Шнајдер.

— Не. Спустићемо се у долину Тахо и у Мејерсу саčekати крај непогоде.

Кендал је кренуо први. Шнајдер је кроз непрозирну белину једва успевао да га прати, мада је возио свега десетак метара иза њега. Зато није ни видео када се, после отприлике пола часа, Кендалово возило сурвало низ стрмину и зарило у дубоки снег. Тек је чуо Едов глас:

— Стани, Ал! Не иди даље!

Шнајдер заочи и сиђе да помогне пријатељу који је, избачен из возила лежао у снегу. Тек када се дигао, Кендал осети оштар бол.

— Нога! — проотењао је. — Изгледа да сам је сломио!

Али, ту се сада ништа није могло. Шнајдер покуша да исправи Кендалово изврнуто возило, а кад је видео да то никако не иде, попе се до свог да упали мотор. Прошла је читава вечност пре него што се вратио. Носио је два пара крпљи, смотуљак конопца и неколико ћебади.

— Неће да упали — рече. — Мораћемо некако пешице до Мејерса!

— Како ћу са оваквом ногом?

— Ја ћу те гурати! — рече одлучно Шнајдер. Конопцем је привезао једну крпљу за Едова стопала и натерао га да седне на другу. Затим је ставио свој пар на ноге и почео да гура Кендала низ падину.

Споро напредовање трајало је неколико часова. Истиснуто од напора и хладноће, Шнајдер се све чешће и дуже одмарао. Лице му се већ претворило у непокретну ледену маску, а ноге су га једва држале. „Не вре-

ди“, одлучио је на крају. „Мораћемо да потражимо неку склониште“.

Био је већ сумрак када су стигли до једне стеновите падине коју је ветар очистио од снега. Вејавица се на тремутак разредила и Шнајдер опази у зиду хридине мали црн отвор: био је то улаз у неку пећину.

ОСТАВЉЕН

Чим је крочио унутра, нашао се у заветрини. Он кресну свој упаљач на гас и титрава светлост обасја зидове. Пећина је била већа него што је замишљао.

— Добро, бар смо се спасли вејавице — рече он Кендалу, који је седео на тлу крај њега. — Како нога?

— Бољз — одврати Ед. — Боли ме само чланак.

— Угануо си је, то је све. — Шнајдер се саже и покуша да му скине чизму, али Кендал направи болну гримасу.

— Немој! — рече. — Чланак ми је отекао — нећу моћи поново да је обујем!

Са упаљачем у руци, Шнајдер крете да испита пећину. После неколико тренутака вратио се са нарамком дрва.

— Има још читава гомила — рече.

Ту ноћ проспавали су крај ватре, а ујутро су открили да је излаз из пећине до пола затрпан снегом. Олуја је беснела све јаче, а гомила дрва се смањивала. Прошли су још дан и ноћ, а следећег јутра Шнајдер рече:

— Слушај, морамо нешто да предузмемо! Пошто ти не можеш да се крећеш, сам ћу се спустити до Мејерса и довести помоћ. Важи?

Кендал се сложио. Шнајдер му остави ћебад и своју ловачку пушку и — оде.

Тај, као и следећи дан, Кендал је провео у напном ишчекивању. Међутим, како се Ал ни до сумрака није вратио, он се помири с тим да овде проведе још једну ноћ. Одскакутао је до угла у коме су стајала дрва и купио оно што је остало разбацано по тлу. „Ово је последње грејање!“ мислио је.

Тада између цепаница опази неки светлуцави — камен. Он га узе и разгледа га у шапи. Дуго није могао да поверује очима: био је то — грумен злата!

— Стрпао сам грумен у џеп и почео грозничаво да трагам не бих ли нашао још који — причао је касније Кендал. — Одмах сам се се-

тио у нашем крају познате приче о „Томпсоновом благу“, према којој је 1859. године, у време златне грознице, један човек сакрио у близини језера Тахо — двеста килограма злата!

ТОМПСОНОВА РИЗНИЦА

— Срце ми је ударило као лудо. Јесам ли открио благо за којим су људи трагали више од једног века? Убеђен да је овај грумен испропаћен Томпсону док је преносио злато у неку шупљину, почео сам да претражујем зидове, сантиметар по сантиметар. Био је то напоран посао. Једном руком сам морао да држим буктињу, док сам другу завлачио у многобројне пукотине на стени. Прошло је неколико часова пре него што сам у шупљини на ниској таваници пећине нашао некакву грубу тканину. Цак са златом! Не размишљајући много, повукао сам га и треснуо на тле тако да се распао.

— Не могу да опишем узбуђење које сам осетио гледајући гомилу камења која се просула пред мојим ногама. Било је ту преко два-

десет пет килограма злата! Кад се Шнајдер буде вратио, имаће шта да види!

Кендал је поново гурнуо руку у шупљину и напицао још неколико цакова. Хтео је да их извуче, али се предомислио, схвативши да неће моћи да понесе више од гомиле која је већ лежала пред њим. По остатак ће се лако вратити кад мењава престане.

Стајао је и посматрао злато. „Најбоље ће бити да га увијем у нешто“, помислио је, а онда се сети ћебади која су лежала крај ватре. Окренуо се и пошао ка огњишту, али следећег тренутка стаде као укопан.

Недалеко од улаза у пећину сијала су, при светлости пламена, два црвенкаста ока.

Неколико корака од Кендала стајала је преко два метра дугачка пума. С језом је посматрао животињу која је потмуло режала и бесно махала репом. Ипак, био је више зачуђен него уплашен: знао је да се никада не приближавају човеку ако не морају.

Али, следећег тренутка било му је јасно: испод десне ноге животиње капала је крв. Била је рањена и ушла је овамо да се склони!

СИЈЕРА НЕВАДА

ПАТО ВАДЕ

Кендал је закључио да звер у оваквом стању неће оклевати да га нападне. Само је страх од ветра још задржавао. Он баци поглед на пушку која је, нешто даље, стајала наслоњена на зид. Оклевао је. Ситна сачма којом је била набијена могла је само још више да раздражи животињу. „Ипак“, помисли, „можда ће је прасак уплашити“.

Праћен пуминим укоченим погледом, он направи два опрезна корака уза зид. Затим нагло зграби пушку, подиже цев у вис и окиде.

Прасак је био заглушујући. Звер одскочи и окрете се у ваздуху, затим се дочека на ноге и — побеже.

Кендал уздахну с олакшањем. Обрисао је хладан зној са чела и сачекао да му се срце смири, а онда је полако подигао ћебе и раширио га испред злата. Поглед на гомилу изазва у њему но во одушевљење и он стаде да рачуна колика би јој могла бити вредност. Пошто је закључио да само за њу може добити преко 50.000 долара, он је задовољно уви у ћебе, а затим додаде још не колико цепаница на ватру и леже да спава. На страх од малочас већ је сасвим заборавио.

Но, тек што је задремао прену га тихо режање и он отвори очи. Пума је стајала на улазу у пећину, згрчена, спремна за скок!

ПУМА ЈЕ ГЛАДНА

Он зграби једну разбукталу цепаницу и хитну је на животињу. Пума узмаче, фркнући попут какве огромне домаће мачке. Али, овога пута није побегла. Кендал је и даље чуо како режи.

Он извади свој дуги ловачки нож и стави га заједно са пушком поред себе. Питао се зашто се животиња овако чудно понаша, зашто не потражи другу пећину. Одједном му сину тако страхан одговор да се следио: пума није тражила склониште већ — храну! Не способна да лови, наишла је у овој пећини на плен и није намеравала да га се окане. Само је чекала да ватра утрне.

— Било је страшно седети и посматрати како задње за лихе дрва догоревају, доносећи смрт — причао је Кендал. — Напољу, режање пуме постајало је све јаче. Нај

зад, више нисам могао да издржим напетост. Уместо да звер нападне мене, одлучих да ја нападнем њу, па — шта буде!

Зграбио је две буктиње са огњишта и, урлајући из све снаге, изишао из пећине. Опазивши пуму на неколико метара испред себе, пошао ка њој, дивље витлајући бакљама.

Збуњена и уплашена, пума је почела да узмиче. Затим скочи и приби се уза зид стене, па поче да се пење једним превојем. Посрћући, Кендал ју је и даље гоноио.

— Као да сам наједном полудео — причао је — Чинило ми се да је она жртва, а не ја. Осећао сам потпуно дивљу, зверску срибу. У једном тренутку, пума се окренула као да ће напасти, и ја сам јој једну од бакљи бацио право у лице. Заграбила је уз стену и нестала ми из вида...

ОДЛИЧНА ИДЕЈА

Враћајући се у пећину, Кендал је по први пут постао свестан да га нога више не боли. У узбуђењу, најпре због злата а затим због пуме, сасвим је заборавио на њу. „Добро је“, помисли, „ако се Шнајдер ноћас не појави, моћи ћу да кренем сам“.

У том тренутку зачуо је звук мотора, а онда га заслепише фарови. Велики разгртач снега зауставио се пред пећином, из њега изиђе Шнајдер и потрча да загрли пријатеља.

— То са бакљама била ти је одлична идеја! — говорио је. — Без њих те никада не бих нашао! Знаш ли да те већ сатима тражим?

— Није то био никакав сигнал — одврати Кендал. — Покушавао сам да отерам једну гладну пуму. Гладну, као и ја... Јеси ли ми донео нешто да једем?

— Наравно, одмах ћу... Шта ти је, зашто се смешкаш?

— Имам нешто да ти покажем! Једва ћеш поверовати...

☆☆☆

Мада је у великом разгртачу снега било места за читав товар, Кендал и Шнајдер одлучили су да понесу само део злата увијен у ћебе.

— Цакони су трули и уз пут ће се распасти — рекао је Ал. — Вратићемо се још једном.

Од тада су три пута покушавали да пронађу пећину. У два маха омела их је вејаница, а и трећи пут, мада је време било мирно, вратили су се празних шака: наноси снега порасли су за неколико метара и замели сваки траг.

Томпсоново благо, осиромашено само за двадесет пет килограма златне руде, остало је да лежи под белним покривачем у планинама Сијера Неваде!

Емил Шурмахер

ВАШАР СА 7 КОНТИНЕНАТА

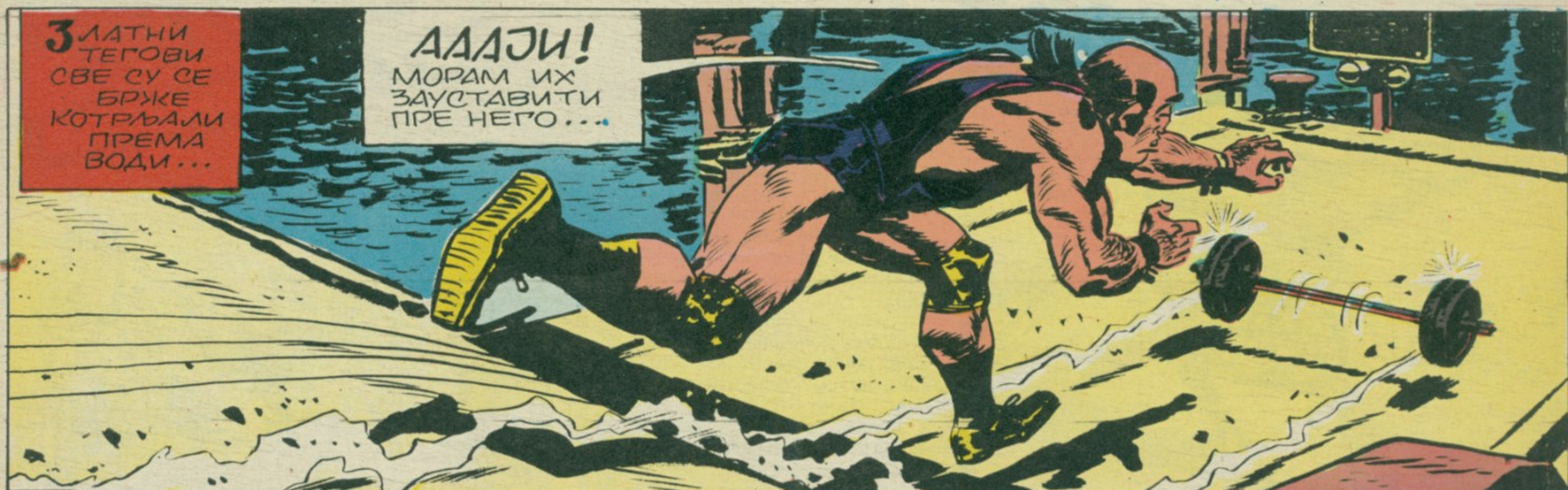
ЧЕТВОРОНОГИ УЗОРИ. — У Сједињеним Америчким Државама све је више клубова пријатеља паса. Чланови ових клубова труде се да што више личе на своје четвороноге љубимце: на састанцима носе нарочите перике да би изгледали као пси пекинези, јазавичари, бернардинци; закуску приређују из конзерви са псећом храном, споразумевају се лајањем, па чак приређују концерте лајања. У једном се ипак разликују од својих узора: не иду четвороношке.

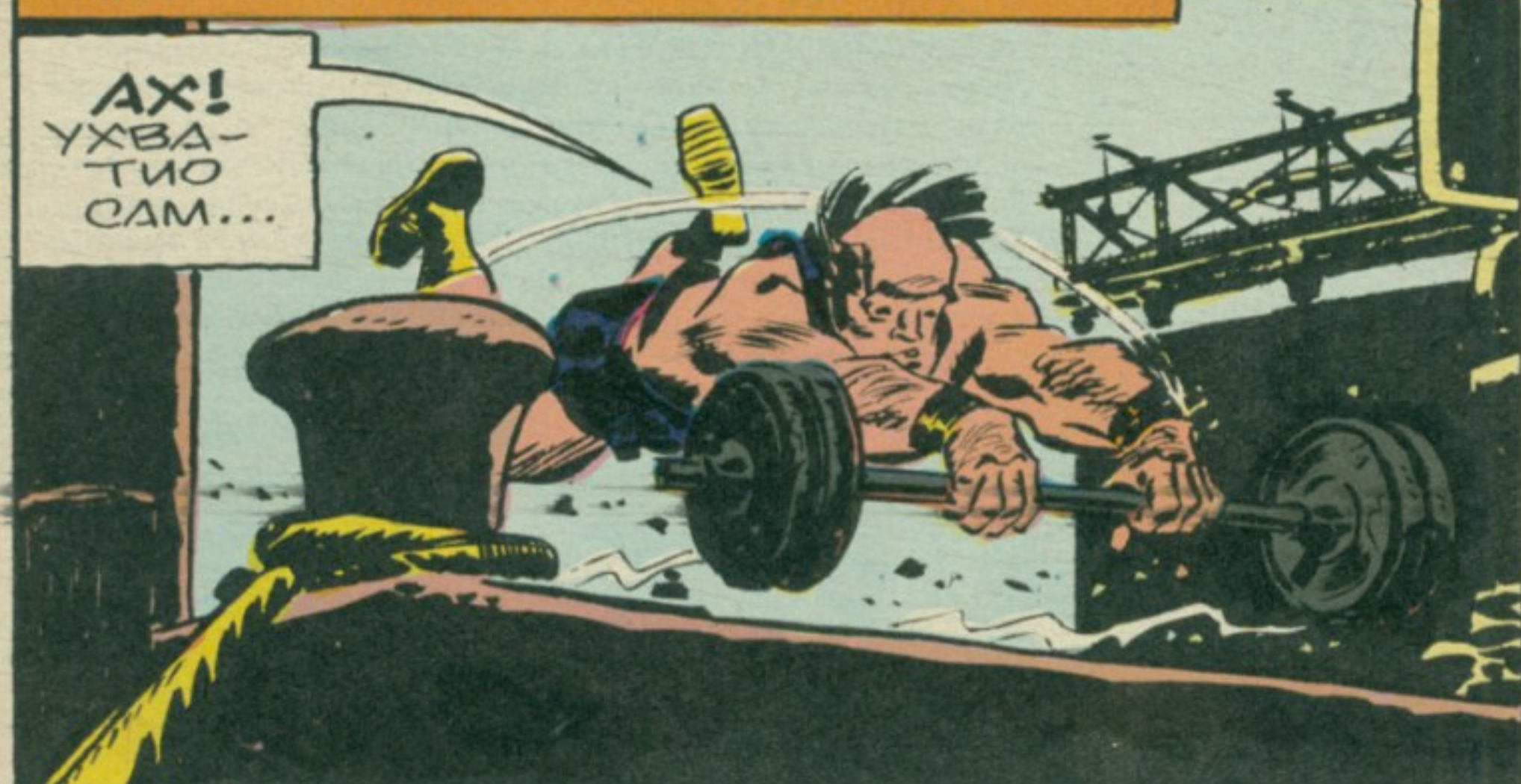
ШКОТСКА СВАДБА. — Ватрогасни пуковник Вилијем Бриџет из Дандија, у Шкотској, одлучио је да своје венчање обави у ватрогасном стилу. Уз један од прозора свог стана на 14. спрату прислонио је ватрогасне лестнице и после венчања преко њих је унео невесту у њен нови дом. И гости су позвани да истим путем дођу на свадбени пир. Позиву се одазвала свега неколицина, тако да се младожења није баш много истројило.

НОВИНАРСКИ БИСЕРИ. — Вести у новинама углавном живе само један дан — док не изађе следећи број. Запамте се само изузетно важне или изузетно глупе. Недавно се у немачком листу „Зидвест Функцист“ могао прочитати овакав бисер: „Играч Паул Кемп је у приватном животу висок 168 сантиметара“. Један други немачки лист, „Сарауер Цајтунг“, штампало је и ове редове: „Јан Хус се родио 6. 7. 1370. године а спаљен је на ломачи на дан своје смрти“.

ВЕЛИКИ ЈЕНГ ЈЕ СТИГАО ТЕГОВЕ НА САМОЈ ИВИЦИ МОЛА, ЗГРАБИО ИХ...

...АЛИ СУ ГА ОНИ СВОЈОМ ТЕЖИНОМ ПОВУКЛИ!

КАСНИЈЕ, КАД ЈЕ СВАНИЛО...

ЗАР СМО ЗБОГ ОВЕ ГВОЖЂУРИЈЕ ПОКРЕТАЛИ ДИЗАЛИЦУ?

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ, ПОШТО ЈЕ ЗЛАТО СМЕШТЕНО У ТРЕЗОРЕ А КРИЈУМЧАРИ У ЗАТВОР...

ДРУГАР, ХОЋЕШ ЛИ СА МНОМ НА ДОБАР ДОРУЧАК КАКАВ САМО МОЈА МАМА УМЕ ДА СПРЕМИ!

ХВАЛА ТИ! АЛИ, ВЕК САМ ДУГО ОДСУСТВОВАО С ПОСЛА! ОДВЕЗИ МЕ ДО ПРВЕ ТЕЛЕФОНСКЕ ГОВОРНИЦЕ!

У РЕДУ! АЛИ, АКО СЕ ПРЕДОМИСЛИШ, ЕВО ТИ МОЈА АДРЕСА!

ХВАЛА ТИ! ДРАГО МИ ЈЕ ШТО У ОВОМ ГРАДУ ИМАМ ПРИЈАТЕЉА КАО ШТО СИ ТИ!

ХАЗАРД СЕ ЈАВЉИО СВОМ ШЕФУ...

ЈАВЉАМ СЕ ИЗ ОДН ФРАНЦИСКА, ШЕФЕ!

СЛУШАЈ ПАЖЉИВО ШТА ЋУ ТИ РЕКИ И ПОСТУПИ ПО УПУТСТВИМА!

КРАЈ ЕПИЗОДЕ

Тражимо пријатеље

Имам десет година. Желим да се дописујем са вршњацима из целе земље. Скупљам салвете и значке. Волим забавну музику. Весна Стародубцев, Масарикова 2, 35000 Светозарево.

Имам 15 година и желела бих да се дописујем са другарицама и друговима широм наше земље. Ковинка Ши-
Јак, Вршачка 4, 21000 Нови Сад.

Навијам за „Првену звезду“ и скупљам разгледнице али и слике Вјекослава Јута и квартета „4 М“. Молим све који ми пишу да пошаљу и своју фотографију. Јасна Хусић, Хусинских рудара 249, 75000 Тузла.

Имам 17 година. Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима. Волим Кићу Слабин-
ца. Зорица Илић, Васа Пелагића 13, 12000 Пожаревац.

Имам 10 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Драган Жи-
вановић, Гарсије Лорке 9, 11000 Београд.

У слободно време бавим се скупљањем слика певача и глумаца, као и разгледница. Интересујем се за астрономију па се посебно желим дописивати са онима које интересују открића у овој научној области. Језик дописивања италијански, руски и матерњи језик. Мирјана Амбро-
жић, Лабинска 51, 51000 Ријека.

Редовно читам „Политикин забавник“ и желим да се дописујем са својим вршњацима који читају овај лист. Анка Лежајић Карађорђева 18/1 25000 Сомбор.

Имам 13 година. Учим седми разред. Живим у граду Саратову на Волги у СССР-у. Желим да се дописујем са вршњацима из Југославије. Оља Павлова, Шелковичаја 25, Саратов—17, СССР.

Имам 13 година и желим се дописивати са девојчицама и дечацама из целе земље а највише из Београда. Скупљам салвете и разгледнице. Мир-
јана Рајчић, В. Кидрича 121, 59000 Шибеник.

Волим музику и дописивање с другарицама и друговима. Имам 13 година. Свима који ми пишу одмах ћу одговорити. Ирена Марић, Булевар Народне Револуције 57, 79000 Мостар.

Имам 16 година и жељу да се дописујем са вршњацима. Скупљам значке и марке па бих радо вршио размену. Миленко Војновић, Босутско насеље 18, 54000 Осиек.

Ученик сам I разреда Трговачке школе. Навијам за „Војводину“. Желим да се дописујем са другарицама и друговима широм Југославије и иностранства. Волим забавну музику и сакупљам старе, вредне и ретке ствари. Славољуб Манић, Ђ. Даничића 11, 18300 Пирот.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше домовине. Скупљам: маркице, слицице из жвакаћих гума и значке. Волим животиње. Навијам за „Партизан“. Жељко Косановић, Милана Симића 11, 25221 Кљајићево.

Желим да се дописујем са онима који воле музику и Микија Јевремовића и који скупљају поштанске марке. Имам 13 година. Злате Секуловски, Улица Таки Даскалот 24, насеље Ново Драчево, 91000 Скопље.

Имам 13 година. Хоби ми је скупљање марака и разгледница. Навијам за „Првену звезду“. Радо бих се дописивао са вршњацима који то желе. Зоран Цагић, Шабачки пут 131, 15300 Лозница.

Имам 17 година и желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље и иностранства. Волим бит музику и Корни групу. Навијам за „Партизан“. Бранко Игњатовић, Карађорђева 16, 11320 Велика Плана.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије и СССР-а. Имам 14 година и љубитељ сам забавне и народне музике. Скупљам значке, разгледнице и страни новац. Љиљана Лазаревић, ОШ „Драган Маринковић“, 36203 Адра ни код Краљева.

Имам 16 година и ученик сам техничке школе. Жеља ми је да се дописујем са другарицама и дру-

говима широм Југославије. Јовановић Перица, насеље Долац, з.п. Црвена Река 18313.

Живим на Цејлону где сам и рођен. Имам 20 година а жеља ми је да се дописујем са пријатељима из Југославије. Језик дописивања енглески. Хоби су ми филателија и разгледнице, слушање стерео музике, пецање и читање књига. S. Ameeraly, 7/1 Rajalim Avenue, Katankudy 4, E. P. Ceylon.

Желео бих да се дописујем с друговима и другарицама из наше земље. Волим сликарство и бит музику. Навијам за „Првену звезду“. Молим у писму фотографију. Мирсад Та-
лић, АВНОЈ-а 66 бр. 14, 77230 Вел. Кладуша.

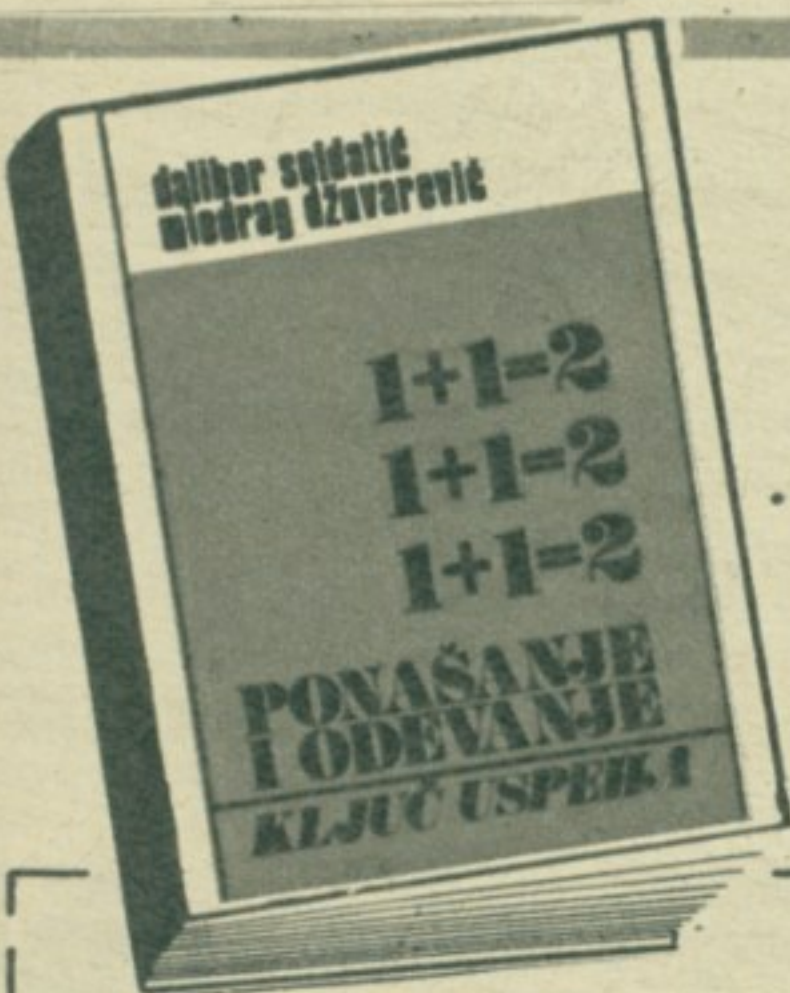

Нека ми пишу сви који воле спорт и скупљају значке и марке. Језик дописивања српскохрватски и руски. Јадранка Рњак ОШ „Петар Зечевић“ 57300 Бенковац.

Имам 16 година. Волим забавну музику и навијам за „Првену звезду“. Желела бих да се дописујем са младима из Југославије. Језик дописивања српскохрватски, енглески и немачки. Мирјана Травник, Чесникова 10, 61000 Љубљана.

Имам 14 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Сакупљам значке и марке. Навијам за „Партизан“. Вујица Тошић, Грађевинска техничка школа, 19350 Књажевац.

НАЈНОВИЈИ БОН-ТОН!

Мода тинејџера ● Како да приђете девојци ● Шта се прича у друштву а о чему се не прича ● Које рећи ВИ ● Те несташне руке ● Ко улази први у кафану ● Шта служите за жур!

ПОРУЏБЕНИЦА

Молим да ми пошаљете књигу „1+1=2 Понашање и одевање кључ успеха“ по цени од 14,50 дин. Платићу поштару кад ми донесе.

Купац _____

Место и пошт. број _____

Улица и број _____

Попуни, изрежи, залепи на дописницу и пошаљи на адресу: ТЕХНИЧКА ШТАМПА, 11001 Београд, Чучук Станина 1а.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СРЕДЊОШКОЛЦИ! МАТУРАНТИ!

ИСТОРИЈА, БИОЛОГИЈА, ГЕОГРАФИЈА, СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК, ФИЗИКА, ХЕМИЈА и МАТЕМАТИКА за I, II, III и IV разред, по наставном плану у једној књизи

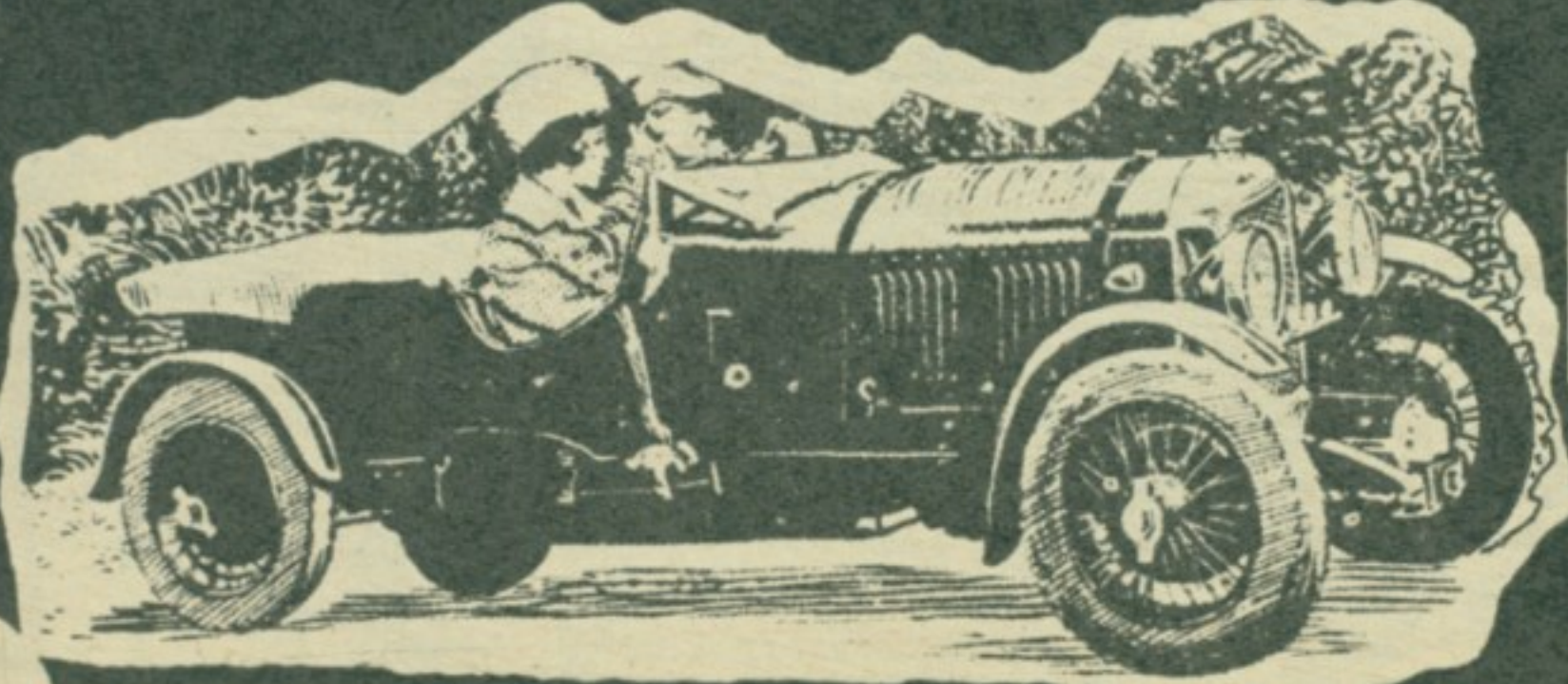
Овај познати приручник на чијем састављању је радила група познатих педагога, представља идеалан уџбеник за брзо и ефикасно понављање и савлађивање градива из наведених предмета у току школске године, као и за припрему матуре.

Приручник има 378 страна и веома повољну цену од само 40 динара. Плаћање поужећем приликом пријема књиге.

Поруџбине слати на адресу: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, 11000 БЕОГРАД, Француска 7

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

ПОЛ ТЕМПЛ:
„УЦЕЊИВАЧ“

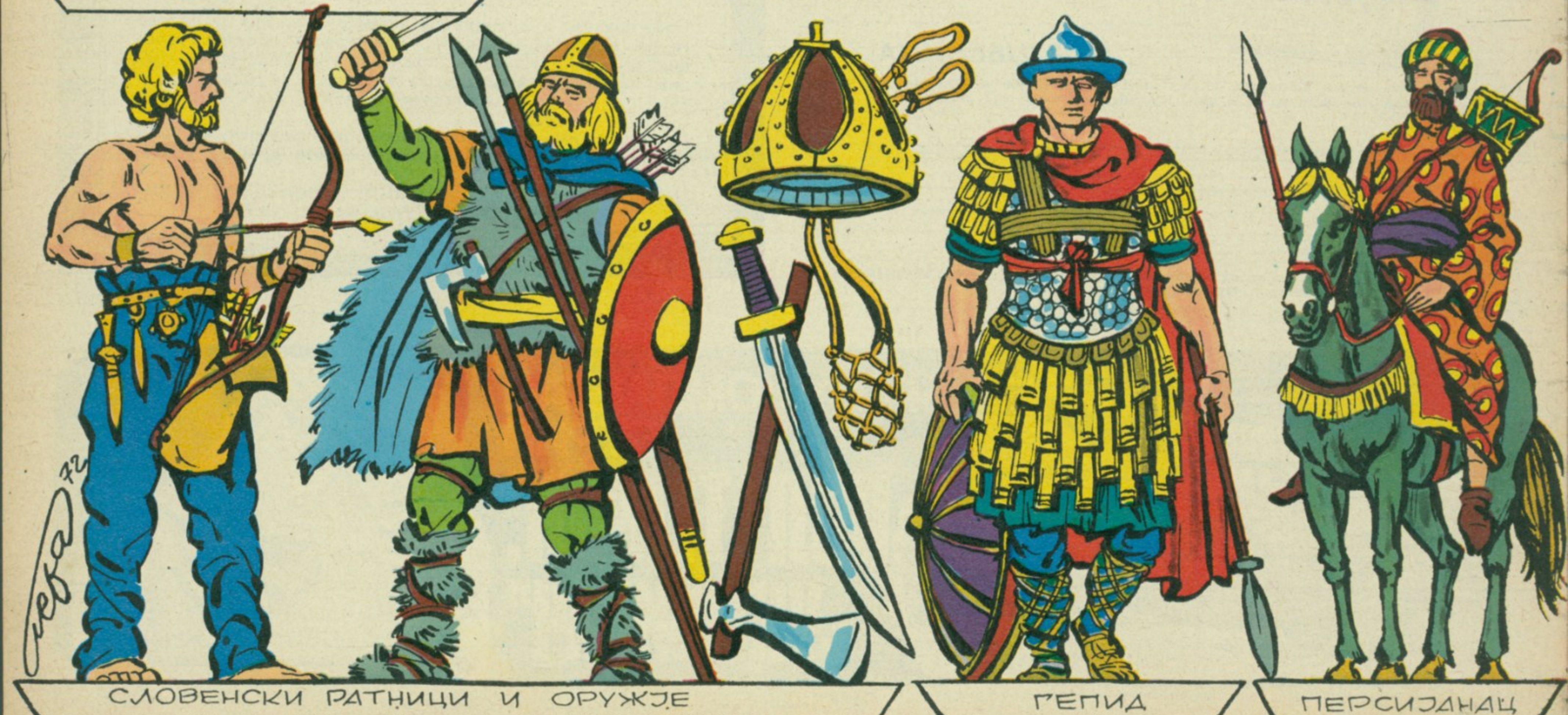
ОПСАДА ЦАРИГРАДА 626. ГОДИНА

Цариград или Константинополис био је од V века највећа и најјача тврђава на свету и то је остао све до појаве артиљерије. Цар Константин опасао га је 328. кружним зидом дугачким 22 км. Теодосије је стотинак година касније подигао нов троструки бедем од Златног рога до Мраморног мора, на око 1000 м од Константиновог, а одмах потом Анастасије I саградио је такозвани дуги зид од 80 км. Цариградске зидине имале су 500 кула на растојању од по 55 м и 36 градских капија и представљале су врхунац војног грађевинарства старог века. Упркос томе овај богати град привлачио је освајаче из свих крајева. Један од великих напада на Цариград покушали су 626. године Авари у савезу с Персијанцима. Са њима су били и вазали: Словени, Бугари и Гепиди. Војска од

80.000 људи појавила се под белима града, а аварски коган послао је ултиматум да се Цариград сместа преда, а он ће становницима дозволити да га напусте носећи по једну хаљину.

Ултиматум је одбијен с подсмехом, исто као и напади Авара изведени бацачким машинама и покретним торњевима — најмодернијим оружјем онога доба. Словене, који су нападали с мора у познатим дунавским чамцима, разбила је византијска флота. Персијанци, на азијској обали Босфора, били су само немоћни сведоци страшног аварског пораза.

После ове неуспеле опсаде моћ Авара ослабила је, а то су искористила племена под њиховом влашћу, међу њима и Словени, да изборе слободу.

ПЕРСИЈСКА БОРНА КОЛА

ВИЗАНТИНСКИ ГАРДИСТИ

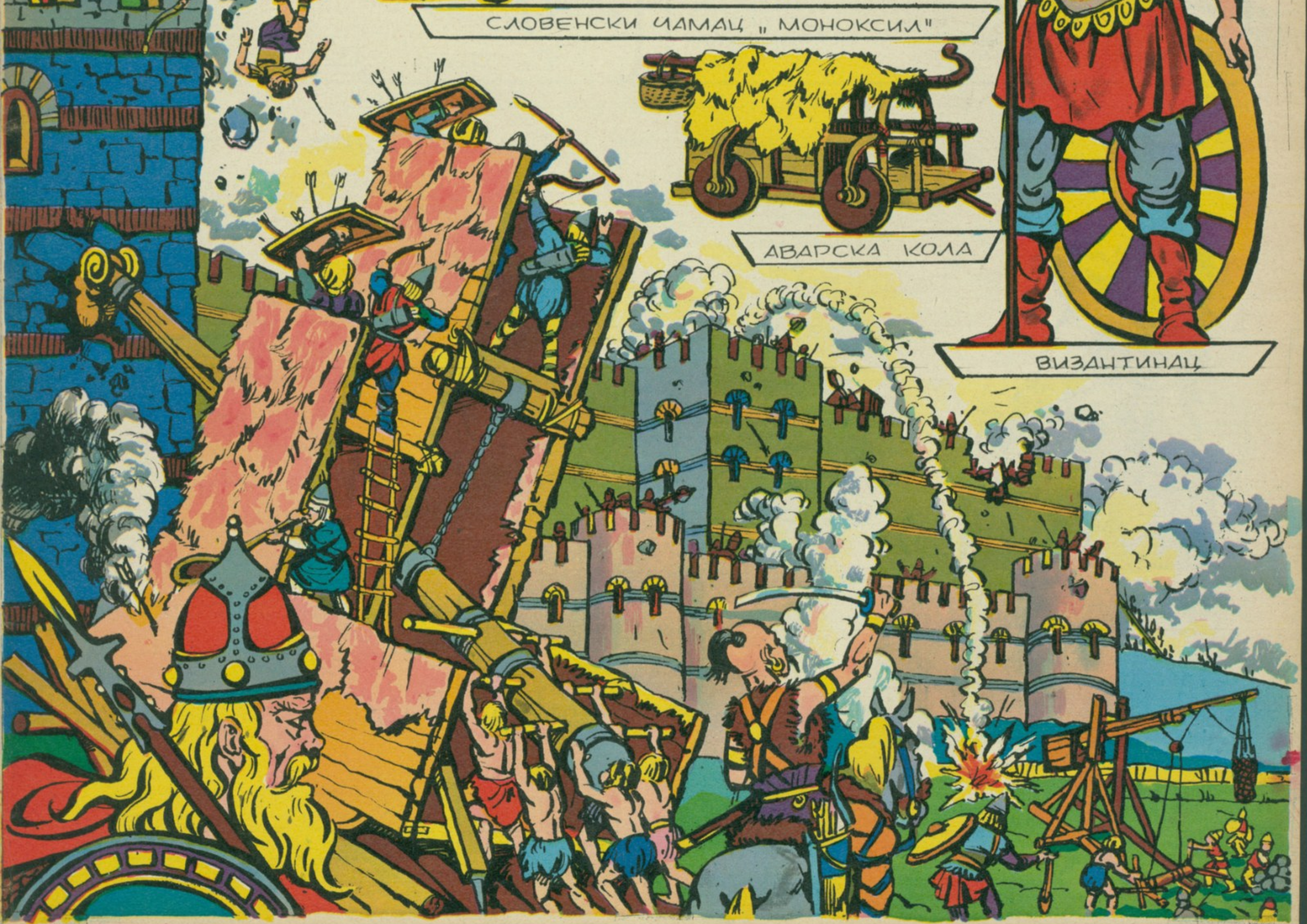
СЛОВЕНСКИ ЧАМАЦ „МОНОКСИЛ“

АВАРСКА КОЛА

ВИЗАНТИНАЦ

СУПЕР КВИЗ СУПЕР ШИЗ

ДРАГАН ПОГОДИО ЛОЗИНКУ

У нашој наградној игри СЕЗАМЕ, ОТВОРИ СЕ! учествовао је 3965 читалаца. Жири ЗАБАВНИКА прегледао је све приспеле одговоре, одвојио тачне од нетачних и међу тачнима (2356) извукао на срећу добитнике шииз награда.

Овако гласе питања и тачни одговори из овог задатка: Питање број 1. Шта није у реду у овој оази? — Одговор је: У оази се налази и један четинар који ту не расте; 2. Чик погоди шта није у најбољем реду с овом животињом? — То није лама већ камила; 3. Да бисте сазнали ко сам ја морате спојити тачкице од 1 до 14! — Ја сам дух из Аладинове лампе; 4. Овај овде што се прави важан јунак је једне познате источњачке бајке. Да ли знаш како му је име? — Јунак бајке је Аладин и 5. На вратима пећине пише нешто из једне друге источњачке бајке. Знаш ли како се зове та бајка? — Тајна шифра СЕЗАМЕ, ОТВОРИ СЕ!

је из бајке „Али-баба и 40 разбојника“.

ПРВУ НАГРАДУ: ПРАВИ ЧАМАЦ ЗА ДВОЈЕ ОД ПЛАСТИКЕ КОЈИ НЕ МОЖЕ ДА ПОТОНЕ СА ДРВЕНИМ ВЕСЛИМА, ДУПЛИМ ДНОМ И ЗИДОВИМА добио је ДРАГАН ГАВРАН, Инд. булевар број 3, Зеница.

ДРУГУ НАГРАДУ: Пет читалаца добило је по КОЛЕКЦИЈУ ЛУТКИЦА ПРИВЕСАКА. То су: 1. МАРИЈАНА ЈУРКОВИЋ, Бранкова 10/5, Београд, 2. ЈУСТИНА МАРКОВИЋ, Тврђен 18, Лепосавић, 3. ВЕСНА ЗАФРЕД, Медутићева 1, Ријека, 4. РУЖА ВУКОСАВЉЕВИЋ, Петра Драпшина 6, Бечеј и 5. ДАРКО МАТЕЈЧИЋ, П. Радића 136, Цриквеница.

ТРЕЋУ НАГРАДУ: Пет читалаца добило је по ЈЕДНУ ЛЕПУ КЊИГУ. То су: 1. ВЛАДАН СТАНОЈЛОВИЋ, Маршала Тита, Деспотовца, 2. СЛОБОДАН МАРИНКОВИЋ, Цара Душана 49, Краљево, 3. ИВО и САША ДУКОСКИ, Ул. Н. Н. бр. 3-6 Стара Пилана, Кичево, 4. АЛЕК ИЛИЋ, А. Милојевића 48, Алексинац и 5. МАРИН МАТЕШИЋ, XII Пролетерске бригаде 7, Подравска Слатина.

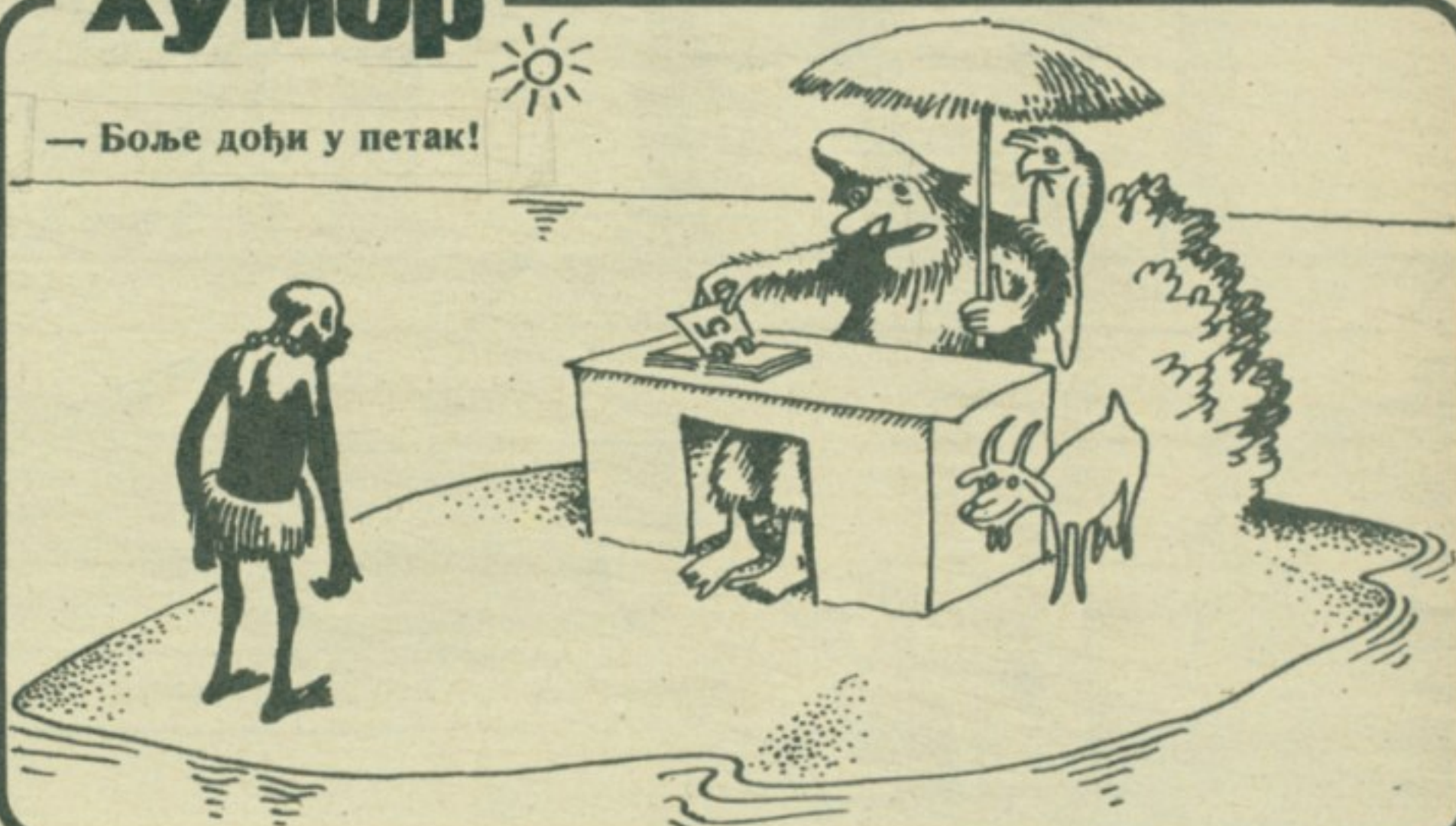
$$\frac{\text{tg} 45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књига „ИЗРАБЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Наручите дописницом или писмом са назнаком које књиге желите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п. п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

хумор

— Боље дођи у петак!

ВЕЛИКА НАГРАДНА ПРОДАЈА КЊИГА

НИП „МЛАДО ПОКОЉЕЊЕ“, БЕОГРАД

Драги читаоци!

Издавачка кућа „Младо покољење“ организује сталну наградну продају књига из својих богатих колекција. У овом броју ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА нуди вам следећа издања:

ИЗАБРАНА ДЕЛА МАЈНА РИДА

1. Коњичка патрола
2. Ловци на скалпове
3. Са Мисисипија
4. Јахач без главе
5. Поверена тајна

Цена комплекта: 70 дин.

Љубитељи пустиловне литературе с великим уживањем ће читати ова дела прослављеног Мајна Рида.

Купац који наручи цео комплет од пет књига за готово (плаћање у року од 30 дана или поузећем), добија бесплатно дело Крешимира Батистића „ТАЈАНСТВЕНА ГАЛИЈА“.

ИЗАБРАНА ДЕЛА КАРЛА МАЈА

1. Винетуови наследници
2. Махараџино благо
3. Трапер Јастребов кљун
4. У долини смрти
5. Сибирски ловац
6. Шумска утвара

Цена комплекта: 90 дин.

Сигурно је да читаоцима не треба посебно представљати Карла Маја, писца незаборавних књига о борбама и авантурама освајача прерије. Цео комплет од шест књига представља целику под заједничким насловом „КОЛОНА НЕУСТРАШИВИХ“.

Купац који наручи свих шест књига за готово (плаћање у року од 30 дана или поузећем), добија као награду и седму књигу, дело домаћег писца историјских романа Милорада Јанковића „ОМИШКЕ СТРЕЛЕ“.

ИЗАБРАНА ДЕЛА ФЕНИМОРА КУПЕРА

1. Ловац на јелене
2. Последњи Мохиканац
3. Пионири
4. Извидник
5. Прерија

Цена комплекта: 120 дин.

Пет књига које садржи овај комплет представљају једну целину под насловом „КОЖНА ЧАРАПА“. Главне личности ових романа, славни ловац и извидник Нати Вампо, познатији под надимком „Кожна чарапа“ и његов нераздвојни пријатељ Индијанац Чингачгук — „Последњи Мохиканац“.

канац“, доживљавају низ узбудљивих авантура које се читају с напетости и у једном даху.

Купац који наручи свих пет књига за готово (плаћање у року од 30 дана или поузећем), добија бесплатно дело Жерара Периа „КРОЗ НОЋ ВЕЛИКОГ ДРВЕЋА“.

Сви наведени комплекти могу се купити на отплату са најмањом месечном ратом од 30 дин. Попуњену и оверену наруџбеницу пошаљите на адресу: НИП „МЛАДО ПОКОЉЕЊЕ“, 11000 БЕОГРАД, ФРАНЦУСКА 24.

НИП „МЛАДО ПОКОЉЕЊЕ“
11000 Београд, Француска 24

НАРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем за готово (поузећем) — на отплату (непотребно прецртати):

„Изабрана дела Мајна Рида“
комплет-а у вредности од дин. _____

„Изабрана дела Карла Маја“
комплет-а у вредности од дин. _____

„Изабрана дела Фенимора Купера“
комплет-а у вредности од дин. _____

(Име, очево име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

(Овера о запослењу за купце на отплату)

(Потпис наручиоца)

Уплату ћу извршити у року од 30 дана (поруџбина за готово), односно у _____ месечних рата (поруџбина на отплату) на жиро рачун: „Младо покољење“, Београд, бр. 608-1-206-1.

БИБЛИОТЕКА ШВРЉА 16

КЊИЖИЦА - СЛИКОВНИЦА 16 ВЕСЕЛИХ ДОЖИВЉАЈА

СПЕЦИЈАЛНИ ПОПУСТ
ЧИТАОЦИМА »ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА«

16 књижица у боји — за свега 35 дин.
(Књижарска цена је 40 динара)

Свака књижица је прича са илустрацијама у боји о једном Дизнијевом јунаку!

Библиотека »ШВРЉА« садржи 16 књижица-сликовница: 1. Микијев циркус; 2. Паја Патак и јарац; 3. Мики и Вумба-Ву; 4. Бамби; 5. Шврља; 6. Патуљак Љутко; 7. Мали Вучко; 8. Мрша и Дебељко; 9. Раја, Гаја и Влаја; 10. Три прасета и зли вук; 11. Тик и Так; 12. Плутон; 13. Чика Баја; 14. Шиља детектив; 15. Мали Хијавата и 16. Дамбо.

ОВЕ СЛИКОВНИЦЕ СА 2 ПЛАСТИЧНА ОМОТА СУ ЛЕП
И ЈЕФТИН ПОКЛОН ЗА НАЈМЛАЂЕ

»ВУК КАРАЦИЋ«

Краљевића Марка 9, 11000 Београд

ПОРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво поручујем библиотеку »ШВРЉА« по сниженој
цени од 35 дин. који ћу износ платити поштару кад ми је донесе
(поузећем).

(Читко: Име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

Попуни, изрежи, залепи на писменицу и пошаљи на адресу: »ВУК
КАРАЦИЋ«, Краљевића Марка 9, 11000 Београд.

НЕМА ВИШЕ ШАПТАЊА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

ИСАК АСИМОВ

Деца из улице скућљала су се на исџом месџу и учила. На одмору су ђикала, смејала се и џрчала џо дџоришџу. Учиџељи су им били жиџи људи...

Марџи је тај догађај уне-ла чак и у свој дневник. На дванаестој страници, под датумом од 17. маја 2155. године, записала је: „Данас је Томи нашао праву књи-гу“.

Била је то веома стара књига. Деда је једном рекао Марџи да му је некад, кад је био сасвим, сасвим мали, његов деда причао о време-нима када су се све приче и бајке штампале на хартији.

Сада су она и Томи превртали пожутеле и изгужване листове и било им је смешно што на њима речи стоје као приковане на месту а не крећу се као обично на екрану. Да, речи су стајале на месту и нису нестајале — могао си да их читаш једном, двапут, колико год пута желиш.

Учиџељ — мучиџељ

— Како бесмислено траћење хар-тије — приметио је Томи. — У свакој књизи стотине страница, а на једном екрану можеш да про-читаш и милион књига.

— Их, баш милион! — побунила се Марџи. — Да ниси мало пре-терао!

Имала је свега једанаест година и још није успела да прочита оно-лико телекњига колико Томи коме је било тринаест.

— Где си је нашао? — запитала је.

— Код куће. На тавану — пока-зао је главом навише не скидајући поглед с књиге.

— А о чему је?

— О школи.

Марџи је презриво звизнула.

— О школи? А шта се може на-писати о школи? Ја не волим шко-лу.

Марџи никад није волела домаће задатке, а у последње време просто очима није могла да их види. Ме-ханички учитељ задавао јој је не-прекидно нове тестове из геогра-фије а она је на њих одговарала све горе и горе. Њена мама је не-задовољно вртела главом и једног дана позвала рејонског инспектора.

Био је то низак, округласт човек црвеног лица и са огромним сан-дуком напуњеним разноврсним алат-кама и апаратима, точкићима и жи-

цама. Насмешио се на Марџи и дао јој јабуку, а затим њеног учитеља раставио на саставне делове. Мар-џи се узалуд надала да му неће поћи за руком да га поново саста-ви. Али, за мање од једног сата њен мучитељ је био готов — црн, велик и зао, са огромним екраном на којем су се одмах појавила пи-тања из пређеног градива и објаш-њења за нове лекције. И тај екран није био оно најгоре на њему.

Суџише брзо!

Марџи је на свом учитељу изнад свега мрзела прорез у који је мо-рала да убацује израђене домаће задатке и тестове. Те задатке испи-сивала је на перфорираним трака-ма специјалном шифром којој су је научили још кад је имала шест го-дина. Не би стигла ни да дане душом, а механички учитељ већ би прегледао одговоре и дао јој оцену. При том се никад није де-сило да погреша...

Кад је завршио оправку и про-контролисао исправљеног учитеља, инспектор се опет осмехнуо и пог-ладио Марџи по глави.

— Девојчица није крива, мисис Џонс, — обратио се Марџиној ма-ми. — Једноставно, сектор за гео-графију био је подешен на сувише брз темпо. И то се понекад дога-ђа. Сад сам га пребацио на ниво одређен за децу од једанаест го-дина. Иначе, немате разлога да се бринете, успех ваше девојчице пот-пуно је задовољавајући.

И инспектор је поново погладио Марџи по коси. Марџи је била стра-ховито разочарана. Толико се на-дала да ће учитеља однети из ку-ће. Ту срећу је једном имао Томи, њен пријатељ. Његовог учитеља су однели и нису га вратили више од месец дана зато што му се сектор историје потпуно покварио.

Зато је Марџи кад је видела стару књигу разочарано запитала Томија:

— Које је пало на памет да пи-ше о школи? И јесте ми то неко задовољство!

Томи је погледа надмоћно и с презрењем:

— Баш си глупа, па та школа уопште не личи на наше школе. То

је стара школа у којој су деца учили пре много стотина година. — И додаде с висине, изговарајући слово по слово: П-р-е н-е-к-о-л-и-к-о в-е-к-о-в-а!

— Их, врло важно! одговори Марџи увређено — Кога занима да чита о тамо некој школи из древ-них времена!

Па ипак, почела је да чита текст нагнувши се Томију преко рамена.

Моја мама каже...

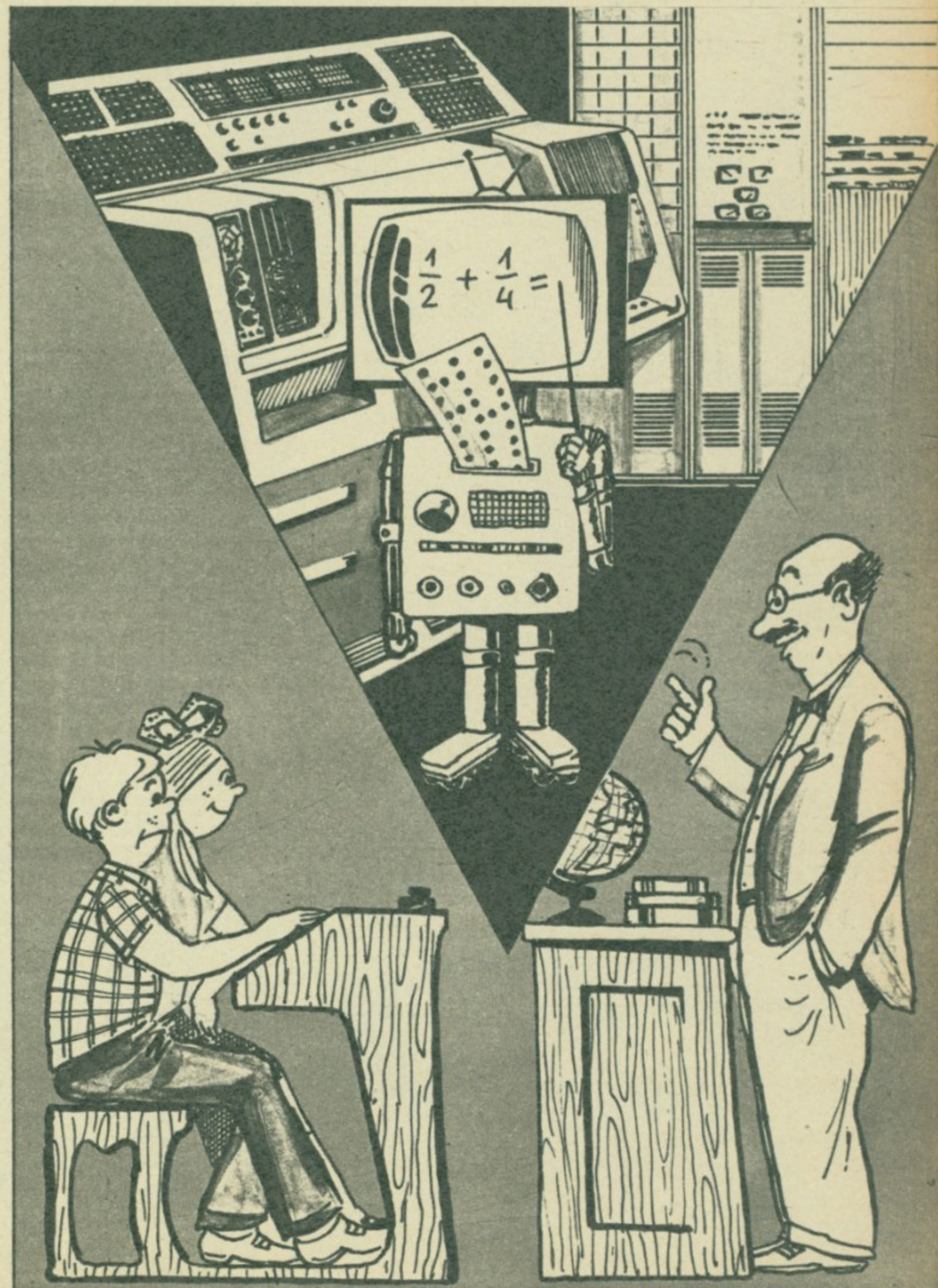
— Ето, па и они су имали учи-теља! — узвикнула је мало касније.

— Јасно, само је њихов учитељ био сасвим другачији. Био је чо-век!

— Човек? Како човек може да бу де учитељ?

— Лепо... он је причао дечаци-ма и девојчицама о разним ствари-ма, испитивао их, задавао им до-маће задатке.

— Човек не може да буде толи-ко паметан.

— Може. Мој тата зна готово исто толико колико и мој учитељ.
— Не може. Човек не може да зна колико и учитељ.

— Хоћеш ли да се кладимо да мој тата зна још мало па као учитељ?

Марци није желела ни да се свађа ни да се клади због неког тамо учитеља. Само је тврдоглаво казала:

— Никако не бих волела да у нашој кући живи неки туђ човек.

— Много си глупа. Марци — насмејао се Томи. Учители нису живели у истој кући са својим ученицима. Тада су постојале нарочите зграде у које су долазили сви, и учители и ученици, и тамо су учили.

— И сва су деца учила исте ствари?

— Јасно. Ако су била истог узраста.

— Али, моја мама каже да учитељ треба да буде прилагођен интелигенцији детета и да свако дете треба да се школује и образује посебно.

— Онда је све било другачије. Сва деца учила су заједно. Уосталом, ако ти се ова књига не свиђа, а ти немој да је читаш.

— Не кажем да ми се не свиђа — признала је Марци. У ствари веома је желела да прочита ту смешну књигу. И спустивши се на под поред Томија, Марци се задубила у речи које су биле непокретне на старој, пожутелој хартији.

На реду су разломци

Стигли су тек до средине књиге кад је Марцина мајка викнула:

— Марци! У школу!

— Мама, молим те, мало касније...

— Доста изврдавања, Марци. Одмах у школу! — мама је била неумољива. — И теби је, Томи, вероватно време за школу...

— Па, јесте — признао је са уздахом Томи и кренуо чврсто стежући у руци прашњаву књижицу.

Марци се упутила у кућну учионицу која се налазила одмах поред њене собе за спавање. Механички учитељ био је већ укључен. Он је увек био укључен у то време, изузев суботе и недеље. Мама је сматрала да девојчица треба да има строго утврђен распоред учења.

На светлом екрану појавио се натпис: „Данас ћемо се упознати с правилом сабирања разломака. Молим претходно убацили јучерашње задатке у одговарајуће прорезе“.

Марци је дубоко уздахнула и извршила наређење.

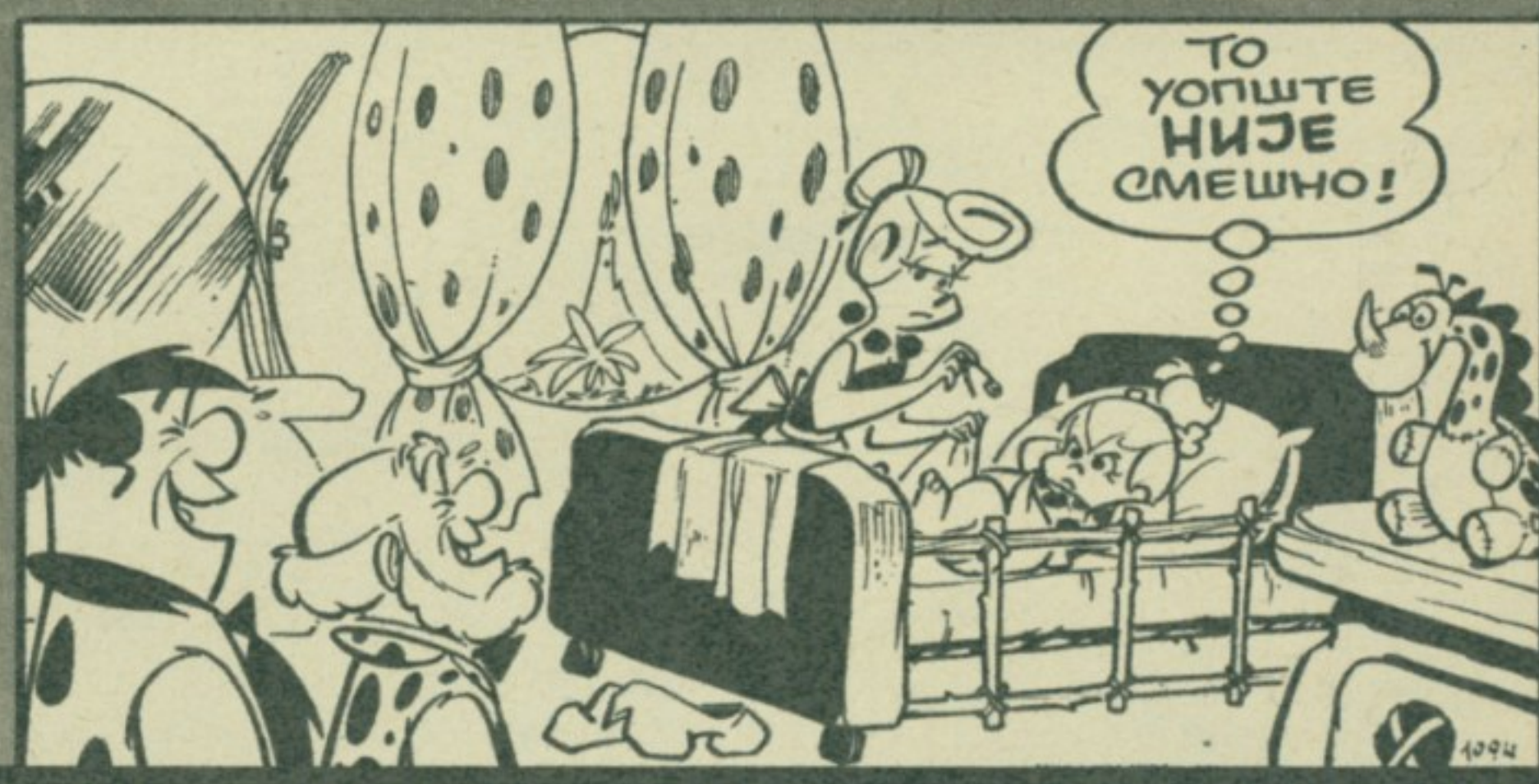
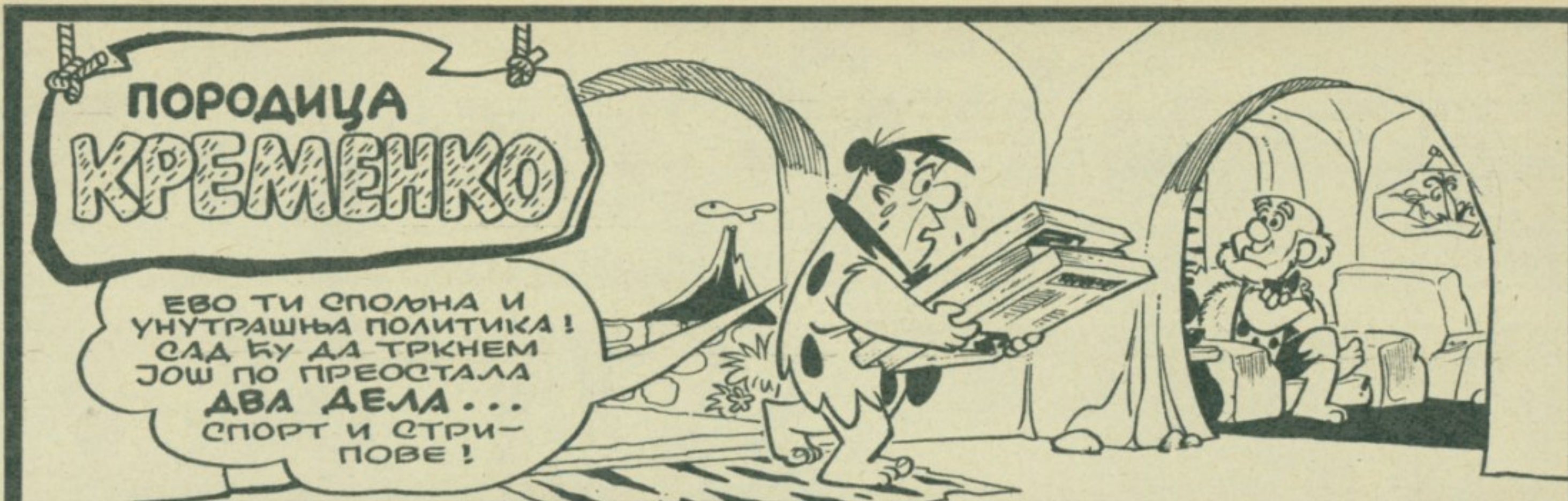
☆☆☆

Док је екран светлוצао, Марци је мислила о школи у којој су деца учила у време када је деда њеног деде био мали. Сва деца из улице скупљала су се на истом месту, викала су и смејала се, трчала по дворишту за време одмора, седела у истој учионици за време часова. Кућама су се враћали у великим гласним групама... Учили су исте ствари и могли су да помогну једно другом, чак и да шапну или препишу....

И учители су били живи људи...

Механички учитељ жмиркао је својим светлим екраном на којем се појавило: Када сабирамо $\frac{1}{2}$ и $\frac{1}{4}$...

Марци уздахну дубоко!

ПЛОЧА ЗА ВАС

ГЛАВА МАШИНЕ

Своју најновију ЛП-плочу група Дип Парпл снимила је у једном хотелу у Монтреу — у покретном студију који је изнајмила од Ролингстонса. По мишљењу оргуљаша групе Цона Лорда, овај албум, назван „ГЛАВА МАШИНЕ“ један је од најбољих јер највише подсећа на музицирање „наживо“. На плочи се налазе композиције: „ЗВЕЗДА АУТО-СТОПА“, „МОЖДА САМ ЛАВ“, „СЛИКЕ ОД КУЋЕ“, „НИКАДА ПРЕ“, „ДИМ НАД ВОДОМ“, „ЛЕЊИВАЦ“ и „СВЕМИРСКА ТРГОВИНА“. Издање Југотона, цена 53 дин.

ЕЛТОН ЏОН

Овај амерички певач и композитор већ дуже време привлачи пажњу својим изврсним остварењима. Тренутно се налази на турнеји по Енглеској и Ирској, а ускоро ће издати и нов албум за који је већ припремио материјал. Са последњег Елтоновог албума „Хонки Шато“ Југотон је преузео две композиције: „ПОТРЕБАН САМ ВАМ, ЛЕДИ САМАНТА“ и „ХОНКИ МАЧОР“. Ова друга мелодија по свој прилици постићи ће популарност „Човека-ракете“. Цена је 12,50 динара.

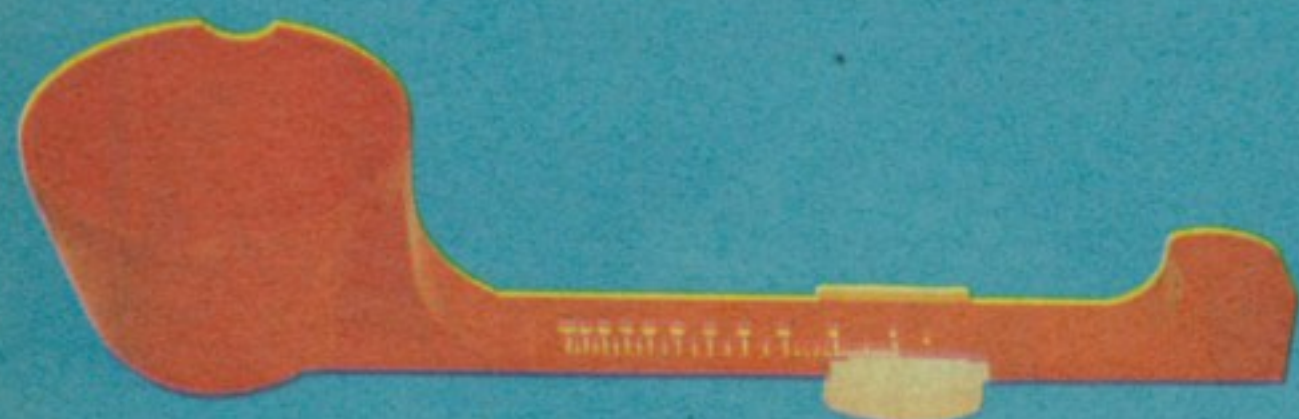
ТО ЈЕ ОНО ШТО ЖЕЛЈТЕ

1. Монтажна оптика (518) Дин. 98,90

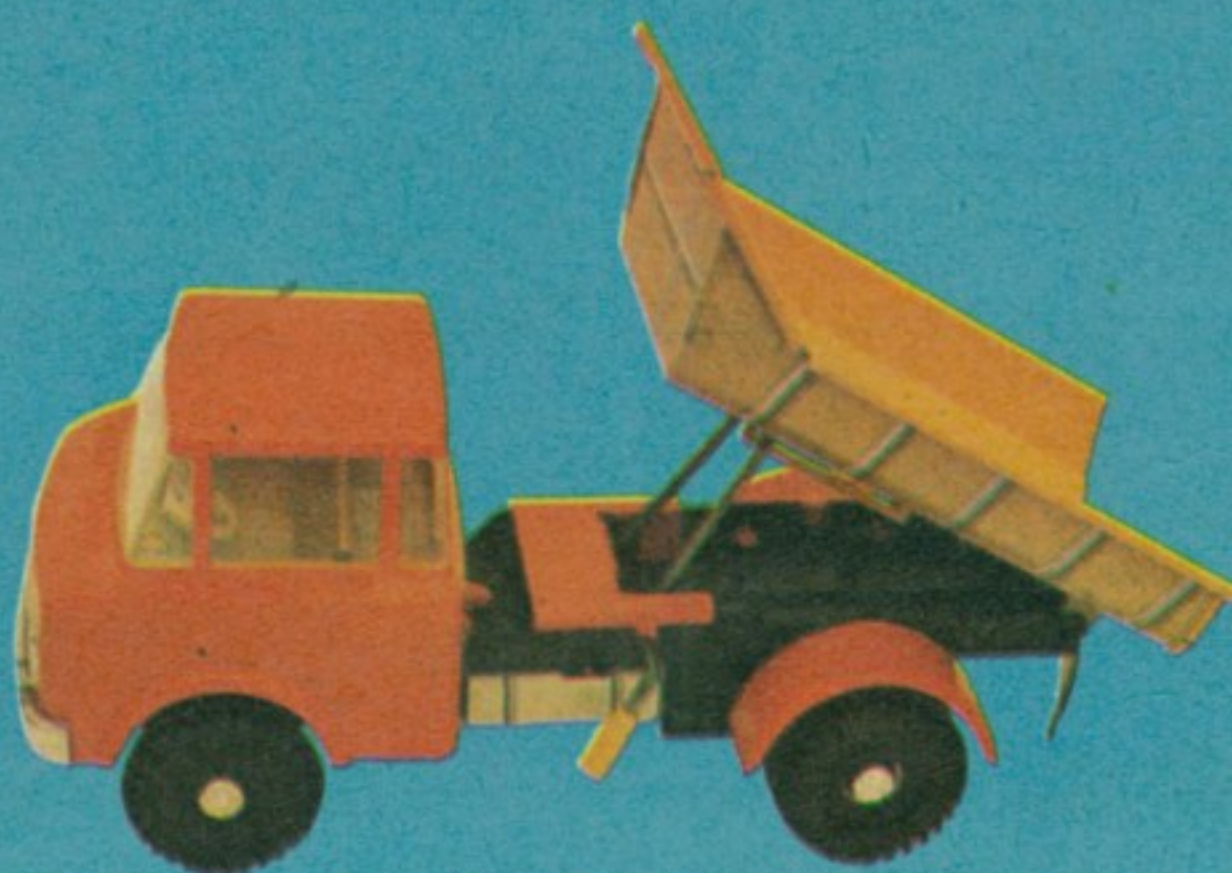
2. Коцке формо 2 (2) Дин. 48,80

3. Вагица (5030) Дин. 21,00

4. Штедњак 2 (71103) Дин. 28,00

5. Ауто танк (2011) Дин. 38,20

6. Ауто транспортер (1367) Дин. 31,20

**ПОКЛОН ЗА ВАШЕ НАЈМЛАЂЕ НЕ МОРАТЕ ДА ТРАЖИТЕ
У РАДЊАМА, ОДЛУЧИТЕ СЕ, ИЗАБЕРИТЕ И НАРУЧИТЕ
ИГРАЧКЕ ЋЕТЕ ДОБИТИ ПОШТОМ**

ТЕХНОАУТО

БЕОГРАД — СТРАХИЊИЋА БАНА 1

Предузеће за промет возила, делова и
прибора, заступање иностраних фирми
и инжењеринг

НАРУЧБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем играчку број: _____ Укупан износ од _____ динара,
грошкове паковања и поштарину платићу поштару када примим пакет.

(Име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

(Датум)

(Потпис лица које ће платити пакет)

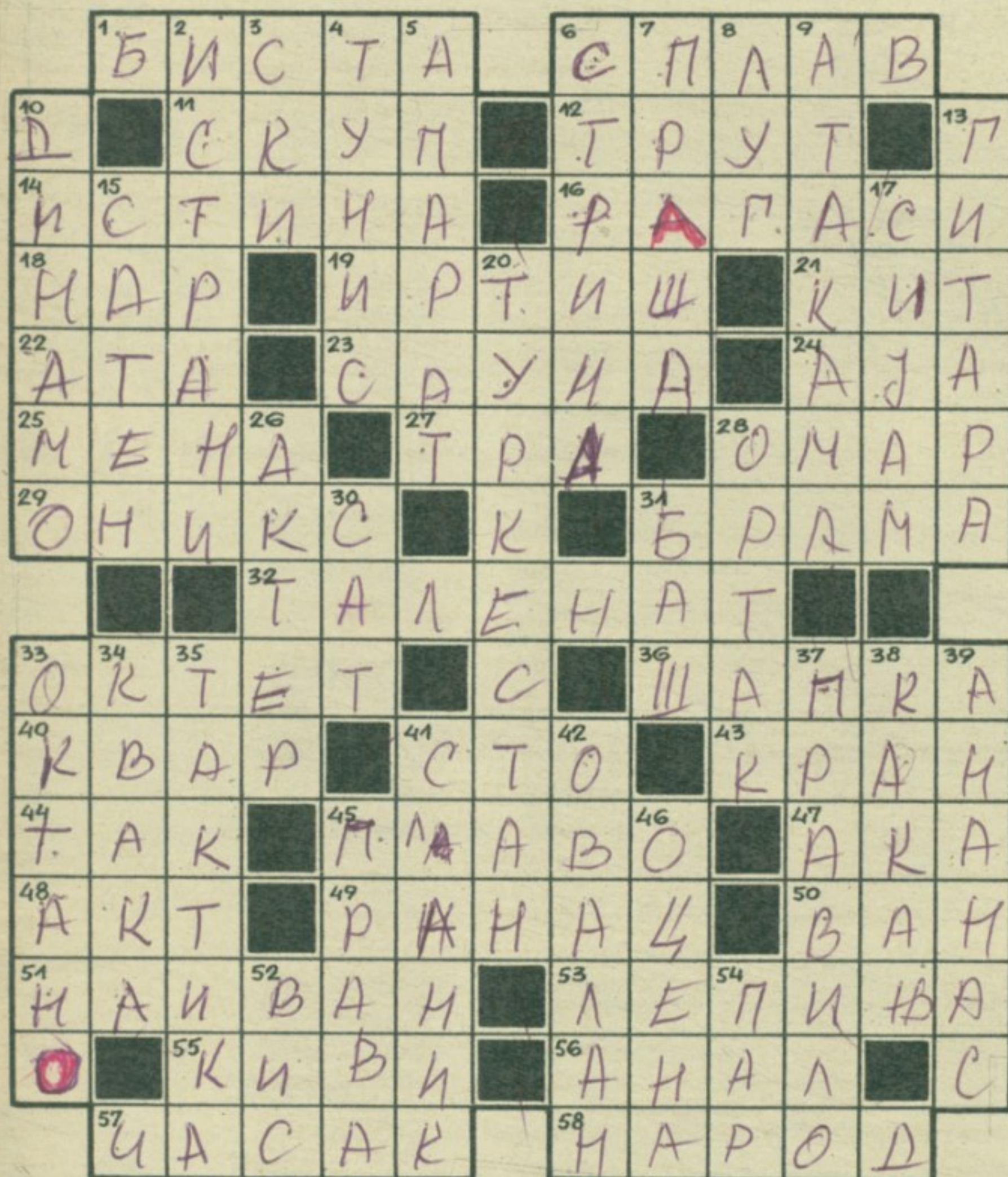
Попуни, изрежи и пошаљи на адресу: „ТЕХНОАУТО“ 11000 Београд, Страхинића Бана 1.

ВОДОРАВНО:

- 1) попреје, 6) примитивно превозно средство на води, 11) збор, састанак, 12) мужјак пчеле, 14) непобитна чињеница, 16) део намештаја (мн.), 18) јужно воће, 19) река у Сибиру, притока Оба, 21) морски сисар, 22) отац (словеначки), 23) финско купатило, 24) грубо сукно, 25) промена, 27) ономатопеја звука трубе, 28) филмски глумац (Шариф), 29) врста драгог камена, 31) устава, 32) природна обдареност, 33) састав од осам певача, 36) врста војничке капе, 40) штета, дефект, 41) процифрен број, 43) дизалица, 44) билијарски штап, 45) модро, 47) лука у Израелу, 48) спис, 49) руксак, 50) слано језеро у Турској, 51) безазлен, неискусан, 53) истанен хлебчић, 55) новозеландска птица тркачица, 56) лептопис, 57) тренутак, 58) нација.

УСПРАВНО:

- 2) становници једног нашег полуострва, 3) јумучке, 4) држава у Африци, 5) справа, 6) жена очевог брата, 7) журба, брзина, 8) шумица, 9) пустиња у Чилеу, 10) фудбалски клуб из Загреба, 13) жичани музички инструмент, 15) грста тканине, 17) држава у Азији, 20) велика област у средњој Азији, 26) учесник, 28) друг у послу, 30) часовник, 31) управо, 33) инструмент за мерење углова, 34) део браве, 35) наука о вештини ратовања, 37) пропис, канон, 38) рударско место у Босни, 39) јужно воће, 41) посуда за јо, 42) јајаст, 45) неискривљена, 46) суд, мишљење, 52) острво на Јадрану, 54) двоје.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) ина, 4) Сизиф, 7) ари, 10) лаици, л, 11) отров, 12) Арл, 13) Скала, 16) сто, с, 17) хартија, к, 18) жиг, 20) ренде, 21) све, 23) усов, 25) мио, 26) атак, м, 27) нем, к, 29) Ена, в, 30) Андрић, 31) штедња, н, 32) ода, о, 34) аки, т, 35) цели, 37) ада, 39) соко, 41) Ева, 42) сурла, 44) нар, р, 45) колевка, р, 46) бор, 48) кадар, 49) мит, 51) опера, б, 52) етика, 53) дан, 54) крамп, 55) рак.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: ДМ 34 — \$ 12 — Фр 54 — Сгр 40 — Скр 52. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

На основу нишљења републичког секретаријата за културу СРС број 413-21/72-03 од 20. VII 1972. године не плаћа се порез на промет.

НАЈВЕЋИ БИЦИКЛ НА СВЕТУ

Мене и мог брата интересује када је и где направљен највећи бицикл на свету?

Мирон и Оља из Новог Сада.

Године 1896. у селу Гринфилду, у

држави Мичиген у САД направљен је досад највећи бицикл на свету. Био је дугачак преко седам метара, а тежак око 150 килограма. На њему је једновремено могло да се вози десет људи!

КАКО ДА ДРЕСИРАМ ПСА

Драги Забавнице, пошто сам велики љубитељ паса молио бих те да ми преко „Мале поште“ одговорим где бих могао набавити књигу о дресури и узгоју паса.

Велимир Пилиповић, Босанска Крупа, ул. М. Тита 85.

Књига „Дресура паса“ од Кнежевића распродата је, али су нам у „Спортској књизи“, Ул. македонска 19 рекли да ће се ускоро код њих моћи да купи једна одлична нова књига о псима, превод са немачког. Зове се: „400 савета пријатељима паса“. Цена јој се још не зна. Обрати се на адресу „Спортске књиге“, они ће ти је послати.

ПИШИ, ОЛИВЕРА!

Драги Забавнице, обраћам ти се с једном великом молбом. 2. октобра био сам на екскурзији у Охриду где сам упознао једну веома добру и симпатичну девојку. Пошто сам на располагању имао само неколико сати нисам имао времена да се с њом ближе упознам. Из нашег разговора сазнао сам само да се зове Оливера, да станује у Раковици и да иде у осми разред основне школе. Међутим, њену адресу нисам добио. Ако неко од њених другова случајно прочита ово писмо нека јој каже да ми пише на адресу:

Сима Остојић, 11134 Жарково, Ул. 37 бр. 52

МНОГО ТРАЖЕН РЕЦЕПТ

На захтев наших читалаца: Секе, Петра, Александра и Дијане доносимо по трећи пут рецепт против бубуљица:

1. РЕЦЕПТ ЗА ЛОСИОН

Салицилна киселина 1,5 грама, бензоева тинктура 3 грама и разблажени алкохол 150 грама. Цена око 470 старих динара 100 грама.

2. РЕЦЕПТ ЗА МИКСТУРУ

10 грама сумпора, 10 грама борне киселине, 5 грама резорцина, 5 грама талка, 5 грама цинк оксида, 5 грама глицерина, 30 грама разблаженог алкохола и 30 грама дестиловане воде. Цена око 800 старих динара 100 грама.

Са овим рецептом добићете у свакој апотеци лек против бубуљица.

ПОЧЕТНИЦИ У ЕЛЕКТРОНИЦИ

Ученик сам трећег разреда електротехничке школе у Београду а електроником се бавим одмалена. Желео бих да преко Забавника помогнем млађим колегама које електроника интересује: где се купују материјал, књиге, како се прави детектор а и други сложенији уређаји. Замолио бих све који желе да ми се јаве да у писмо ставе марку од 80 пара, друкчије не могу да пошљем одговор.

Миодраг Обрадовић, Београд
Николе Стефановића 7

ЗАШТО ЛАВЉА ГЛАВА?

Одувек ме је интересовало зашто на чесмама, бар код већине, вода цури из лавље главе.

Стипе Лучић, Дубровник

То није нимало случајно. Код већине чесама вода заиста тече на уста лавље главе и то није украс који је неки вајар измислио већ симбол који потиче још од Египћана, значи од пре неколико хиљада година. Египћани су лављу главу узимали као симбол годишњег надолажења реке Нил. Стари Грци, а преко њих Римљани, примили су тај симбол за воду уопште и отуда се лавља глава до данашњег дана задржала на чесмама, нарочито старинским.

